

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

૧૧૩

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

(ગુજરાત કોપીરાઈટ વિભાગ)

અનુક્રમાંક ૧૧૩૮ કિંમત

ગ્રંથનામ The Psalm's of

વર્ગાંક David

ईश्वरोक्त शास्त्रमांनां

दाऊदकृत गीतानुं गुजराती काव्य भाषांतर.

कर्त्ता वाहालजी बेचर.

THE PSALMS OF DAVID

TRANSLATED INTO GUJARATÍ CHANDA MEASURES

BY

VÁHLJÍ BECHAR.

सुरतः

आधरीश भिरानने वारते भिरान

छापानाभां छापेलुं.

BY W. RAYMOND.

४. स. १८७६.

नं० १०००.

2234

Registered under Act XXV. of 1867.

પ્રસ્તાવના,

આશિયા ખંડની પશ્ચિમ ખાજુએ એક દેશ છે, તેને હમણાં પાલેસ્તીન કહેવું. પછ પહેલાં તે કનાન દેશ કહેવાતો; કેમકે અસલ ત્યાં હામવંશી કનાન કુલના લોકો વસેલા હતા. પછી શેમવંશી ઇસ્લાયલીઓ ત્યાં આવીને વસ્યા. ઇસ્લાયલીઓનાં પૂર્વજ ઇબ્રાહીમ કરીને એક મહાજકત હતા. ઇસ્વી સનની પૂર્વે ૧૯૯૬ મે વર્ષે તેનો જન્મ થયો.

તે ૭૫ વર્ષનો હતો ત્યારે (એટલે ઇસ્વી સનની પૂર્વે ૧૯૨૧મે વર્ષે) કનાન દેશમાં આવ્યો. તેને તથા તેના વંશને ઇશ્વર કનાન દેશનું દાન આપ્યું. તેના પૌત્રનું નામ યાકૂબ હતું, પછ ઇશ્વરે તેનું ઇસ્લાયલ (એટલે ઇશ્વરની આગળ બળ કરનાર) એવું નામ પાડ્યું. ઇસ્લાયલ તથા તેના વંશના લોકો આશ્રે ૪૪૦ વર્ષો મિસરાઈ દેશમાં રહ્યા હતા. ઇસ્વી સનની પૂર્વે ૧૪૯૧ મે વર્ષે, તેઓ મિસરમાંથી નીકળીને અરબ્યમાં ૪૦ વર્ષે ચાલ્યા પછી કનાન દેશમાં આવીને વસ્યા. પછી તેમનાં નામ ઉપરથી તે દેશનું નામ ઇસ્લાયલ દેશ એવું પડ્યું. તે લોકોં પર ઇશ્વરની મહા કૃપાદષ્ટિ હતી. તે પાતે તેઓમાં પ્રગટ થયો અને તેઓને પાતાની ઇચ્છા વિશેષ રીતે જાણ્યા. તેઓને તેણે પાતે પ્રમાણરના વિધિઓ તથા દેશ વ્યવહારના નિયમો જાણ્યા આપ્યા. એથી તેઓમાં ધણા પવિત્ર બકતો, પાનડો, જીવિષ્યવાદીઓ, તથા રાજાઓ થયા.

દાઉદ રાજા.

આ પવિત્રોમાં દાઉદ રાજા તો બહુ વિખ્યાત થયો. તે વિષે બેબલમાં ધણી મનોરંજક વાતો લખેલી છે. તેનો જન્મ ઇસ્વી સનની પૂર્વે ૧૦૮૫ મે વર્ષે થયેલો, અને તેનું મરણ ઇસ્વી સનની પૂર્વે ૧૦૧૫ મે વર્ષે થયું. તે પહેલાં દીનાવસ્થામાં હતો ખરો, પછ આગળ જતાં તે ઇસ્લાયલનો રાજા થયો. પછ તે કેવળ રાજા હતો એવું તો ન કહેવાય, તે મહા શૂરો અને બળીઓ જોડો પછ હતો. આ ગુણો તો વિકાસી રાજાઓમાં ઘણુંકરીને દેખાય છે, પછ દાઉદમાં તે શિવાય બીજા અસાધારણ ગુણો હતા. તેમાં બહુતબાવ બહુ અને ઇશ્વર પર ભરોસો અખંડ હતો. વળી તે જીવિષ્યવાદી અને કવિ પછ હતો. ઇશ્વરની સાથે રાત ને દિવસ, જાણે, સંભાષણ કરતો. તેનાં લખેલાં કેટલાંએક ગીતો ઇશ્વરદત્ત શાસ્ત્રમાંના ગીતગ્રંથમાં દાખલ થયેલાં છે. તે ગીતો ઇસ્લાયલીઓને બહુ મીઠાં લાગતાં, માટે દાઉદ રાજા “ઇસ્લાયલીઓનો મીઠો ગાયક” કહેવાતો. આ ગીતો કેવળ ઇસ્લાયલીઓને મીઠાં લાગે છે એમ નથી, બીજા લોકોમાં પણ તેઓનું ઘણું સન્માન છે. તેઓ ખ્રીસ્તી ખંડળીની ગાયન સેવામાં બહુ વપરાય છે.

દાઢીદનાં ગીતો આશ્રે ૪૦૦ ભાષાઓમાં ઉતરિલાં છે, અને મધ્યા ભોડા એનાં ગીતોને બહુજ ઉત્કૃષ્ટ જાણે છે. એનું વિશેષ કારણ એ છે કે શબ્દાદિક ઠાલી વાણીરૂપ અસંકારની શોભા એમાં વિશેષ નથી, પણ અરા ભડતોનાં મનમાં ને ઉઠડા ઉઠડા તથા ગંભીર વિચારો ઉત્પન્ન થાય છે, તેજ દર્શાવેલા છે. શબ્દાદિક અલંકારનો રસ ભાષાંતરમાં તો ઉતારાય નહિ. પણ માનવજાતના અનુભવને ને સામાન્ય કે સાધારણ છે તેનું તો ભાષાંતરમાં થોડું મહું રેખાડાય અરૂં. માટે દાઢીદનાં ગીતો બધા ઇશ્વરભડતોને મીઠાં લાગે છે.

દાઢીદ તો સર્વે પ્રસંગે ગીતો ગાતો. જ્યારે તેને કાંઈ કુઃખ થતું હતું ત્યારે તે ગીતે કરીને ઇશ્વરને જણાવતો, ને પછી, જ્યારે કુઃખ મટતું, ત્યારે, ગીત ગાઈને ઇશ્વરનો પાડ માનતો. એમજ જ્યારે શત્રુઓ સામા પડતા હતા, ત્યારે, અને વળી તેઓ ખતી-જતા ત્યારે પણ તે એમજ કરતો હતો; ગાયન કરતાં તે તરવાર તાણે, વળી તરવાર પાછી મ્યાનમાં ધાલતાં પણ ગીતો ગાય; વૈરીની બીહિડે નાસતાં નાસતાં તે ગાયન જૂલે નહિ, અને વૈરીને નસાડીને સિંહાસને બીરાજતાં પણ ગાયનનો સાદ સંભળાળ્યા વિના તે રહેતો નહિ; દોષના કુઃખનો પસ્તાવો રૂદનરૂપી ગાયનમાં રેખાડીને રડતો, અને સમાના સુખનો આનંદ ઉલ્લાસરૂપી ગાયનમાં રેખાડીને હમોતો.

દાઢીદ તો જિન્ન જિન્ન અવસ્થાનો અનુભવી પુરૂષ હતો. તે ડોઘ વેળા નિષંખ અને ડોઘ વેળા ધનાળ હતો. મહા કુઃખનો કલેશ અને મહા સુખનો વૈભવ એ બન્ને એણે જોગવ્યાં હતાં. ચાકરની આધીનતા અને જૂપનો અધિકાર, એ બન્ને એણે માથે મહડાવેલાં હતાં, અને એ બન્નેમાં એણે અરાપણું રેખાડયું. પાપમાં પડ્યાનો દોષ, અને પસ્તાઈને તેમાંથી નીકળવાની પવિત્રતા, એ બન્ને એણે જાણ્યાં હતાં. જીતવું તે શું અને હારવું તે શું, નાસવું તે શું અને નસાડવું તે શું, એકલવાસ તે શું અને મહવાસ તે શું, પહાડ પર્વતમાં અને પરદેશમાં અથડાવું, વળી ગામ ઠામ અને સ્વદેશમાં બિરાજવું, એ બધાનો તે પૂરા અનુભવી હતો.

હવે આવા વિધવિધ અને જિન્ન જિન્ન પ્રસંગોમાં અનુભવેલું રેખાડનાર ભડિતપૂર્ણ કવિ તે તો સાર્વજનિક કવિ કેહવાય, આ સંસારમાં સર્વને જાત જાતના અનુભવ થાય છે. કુઃખ વિના સુખ અને સુખ વિના કુઃખ કહિ ને ડોહને ત્યાં છે? ડોષ એવો માનવ છે, કે ને કદી ઉદાસ થયો નથી; ને ડોષ એવો કે ને ને ઉલ્લાસ થયો નથી? ડોષ એવો વિશ્વાસી છે કે નેણે પાપનો પસ્તાવો કર્યો નથી, ને નેણે ઉદ્ધારનો આનંદ જાણ્યો નથી? જો બધા રાજ નથી, તો બધાય રૂંક પણ નથી, ડોષ રાજ ને ડોષ રૂંક છે. જો કે બધાય દાઢીદની પેટે દેશ પરદેશમાં અથડાયા પછી સ્વદેશમાં સર્વોપરિનું સુખ જોગવતા નથી, તોપણ અથડાનારા તો છે, અને અધિકારીઓ પણ છે. એ વિખ્યાત રાજના જૂરી જૂરી અવસ્થામાં બહુ જૂદા જૂદા અનુભવ હતા. માટે પ્રત્યેક પ્રસંગને અનુકૂલ બાવે એવું ને એણે ગાયું, તે મધ્યા ભડતોના જિન્ન અનુભવને અનુકૂલ આવે છે. માટે એનું ગાયેલું બધાના મનને મીઠું લાગે છે.

આ ગીતગ્રંથમાં ને ગીતો છે તે બધાં તો દાઢીદનાં નથી. વિશેષ જાગ તેનો લખેલો

જે ખરા, પણ તેમાં બીજાં ઉદાહરણોનાં ગીતો સમાવેલાં છે. બધાં મળીને ૧૫૦ ગીતો છે. તેમાં ૭૩ ગીતો દાહીદનાં ઉદવાયકે, વળી ૩૨૧ અને આસક, એ બન્ને કવિઓ દાહીદનાં જિલ્લો અને તેની પાસે વાઝલો વગાડનારા હતા. તેમનાં તથા તેમનાં પુત્રોનાં પણ લેખીસેક ગીતો લખેલાં છે. એઓ દાહીદના વખતના અને દાહીદની પાસે રહેનારા અથવા તેણે ન લખ્યું તેનો અભ્યાસ કરનારા હતા, માટે તેઓનાં ગીતો દાહીદનાં નવાં ગણાયકે, એટલે નેમાં દાહીદના સહવાસની અથવા તેનાં લખેલાં ગીતોના અભ્યાસની અસર જણાયકે. ૯૦મું ગીત મૂસાનું રચેલું છે. બાકીનાં ગીતો જૂદા જૂદા કંતોનાં છે. તેઓ તો દાહીદની પછીના વખતોમાં વિશેષે કરીને લખેલાં જણાયકે. તેમના કંતોઓએ પણ દાહીદનાં ગીતોનો અભ્યાસ કરેલો, માટે એઓમાં પણ દાહીદની ઢાપા કે અસર દેખાયકે. મુખ્ય કંતો દાહીદ અને બીજા કંતોઓ તેના અનુસારી હતા, માટે સાધારણે ઉદવામાં આવ્યું છે કે શાસ્ત્રમાંનાં ગીતો તે દાહીદકૃત છે.

આ ગ્રંથના ગદ્ય ભાષાંતર શિવાય, કાવ્ય ભાષાંતર લાટીન, ગ્રીક, ઇંગ્લિશ તથા સંસ્કૃતાર્થ ભાષાઓમાં કરેલાં છે. ગુજરાતીમાં ગદ્ય બે અને પદ્ય ભાષાંતર એક છે. ન ગદ્યમાં છે તેમાંનું એક તો સમજવાને કઠણ છે; કેમકે તેની દબ મૂળ દેશી ભાષાની સાથે ઘણી મળતી આવેલી તે ગુજરાતી ભાષાના વળણને અનુકૂળ નથી. પદ્યમાં ન છે તે દાકર ગ્લાસ્ટો સાહેબનું કરેલું ઇંગ્લેઝ રાગોમાં ગાવા સારૂ રચેલું છે, માટે નેમને ઇંગ્લેઝ રાગો આવડતા નથી તેમના કામમાં ભાગ્યે આવેકે.

રશી લોડાના કામમાં વનું આવે એવી આશાએ આ નવું ભાષાંતર ગુજરાતી ધરોમાં કરેલું છે. એના કંતોને એણે માન્ય કરવું પડેકે, કે અકસેસનું કારણ છે કે મૂળ દેશી ભાષાનો અભ્યાસ તેણે કરેલો નથી. એ જાણીને કદાચ ડાઘ દાખ કાઢે; કદાચ પૂછે કે “તો તમે આ કામ શા માટે હાથમાં લીધું?” એના ઉત્તરમાં વિશેષ ને ઉદવાનું છે તે એ, કે “મારા મનની ઉત્કંઠાએ મેં એ કામ માથે લીધું છે.”

એ કે દેશી, ગ્રીક ઇત્યાદિ હું નથી જાણતો તો પણ ગુજરાતી મારી જન્મ-ભાષા છે. ગુજરાતી તથા હિંદી કાવ્ય મેં થોડું મણું વાંચેલું છે, ને દોહા ચોપાઈ વિગેરેમાં લખવાનો તો, મથા દિવસ થયા, મેં થોડામણે અભ્યાસ કરેલો છે. રૂપ-રીપક પિંગળ, તથા દલપતકૃત પિંગળ, તથા કાનજીકૃત પિંગળાદર્શી, વિગેરે મેં જોયાં છે. વળી દાહીદનાં ગીતોનાં ગુજરાતીમાં ને ભાષાંતર પૂર્વે થયેલાં તેનો, અને મરાઠી, હિંદી, ઊડુમાં ને ભાષાંતર થયાં છે, તેઓનો સુકામલો મેં પર પદમાં કરીને મૂળનો અર્થ જાણી લેવાનું મણું પ્રયત્ન કર્યું છે. વળી ખ્રીસ્તી ઉપદેશ-ડાની સાથે વાતચિત કરીને અને તેમનાં બોધવચનો સાંભળીને મૂળના અર્થનું વિષ-વિષ જાણ મેળવેલું છે.

પહેલાં મેં થોડાં ગીતોનું ભાષાંતર કરીને આ કામનો ડાઘ અભ્યાસ કર્યો હતો. માટે જ્યારે મન ૧૮૭૩ના ડીસેમ્બર માસમાં ખ્રીસ્તી ઉપદેશડાની વડીલ સભા બેર-સદ થઇ હતી, ત્યારે મેં સદરહુ ઉપદેશડાની તથા ઉદલાએક રશી ભાષ્યોની આગળ આ ગ્રંથમાંનાં ઉદલાએક ગીતો વાંચી સંભળાવ્યાં. તે સાંભળીને તેઓ

મહા પ્રસન્ન થયા, અને તેમણે મને એવું ઉત્તર આપ્યું કે એ પ્રમાણે જયો ગીત-
ગ્રંથ પૂરા કરા તો મારું. એ પ્રમાણે મારા મનની ઉત્કંઠાને ટોકા મળ્યાથી હું દોષ
રાખીને આ કામ પૂરું કરવાના પ્રયત્નમાં રાત્રિદિન વળગ્યો. હવે ઇશ્વરની મોહી
રૂપાથી આ કામ પારપડ્યું છે. ઇશ્વર કરા ને દેવના સર્વે સેવકોના ગાયનાર્થ આ ગ્રંથ
પૂરી રીતે આવો. વડીલ સભાએ ઘપાવવાના વિષયમાં મારી ને સાક્ષ કરેલી છે તેને
હું ઉપકાર માનું છું.

હું એવું કાંઈ કહ્યો નથી કે નેવું જોઈએ તેવું આ કામ થએલું હશે. પણ હાલમાં
આજે એવી આશા છે. ઉપર ઉપરથી વાંચનાર કાંઈ વાંક કાઢે એના કાંઈ પણ સંદેહ
નથી. પણ હરકાંઈ સુસ પુરૂષ જાણે છે કે પરભાષમાંથી ઉતારો, કાવ્ય કોડીને મ-
થમાં પણ, કરવો એ કેવું કઠણ કામ છે. વળી ઇશ્વરોક્ત શાસ્ત્રમાંના આ એક ગ્રંથ છે,
માટે વાંચે વાંચે મૂળને અનુક્રમે, અર્થમાં ન્યૂનાધિક કરવા વિના, સામરિયથી,
સત્યવાદીની વાયાની પેટે, સર્વે ખરેખર કરવું પડે; એમાં ઉતારનારની ઇચ્છા પ્ર-
માણે કાંઈ આગળ પાછળ અને વધઘટ કે સંક્ષેપ વિસ્તાર વિના સર્વે કરવું જોઈએ.
એ બધું જાળવી જાળવીને કરવું તે ગદ્યમાં પણ મુશ્કેલ નથી, તો કાવ્યમાં ક્યાંથી હોય ?

વળી ઇંદના નિયમ પ્રમાણે ગુજરાતીમાં લખવું તે પણ કઠણ નેવું છે. ને કવિઓ
લખે છે તેઓમાંના ઘણા તો દીર્ઘ અક્ષરનો -હસ્ત અને -હસ્તનો દીર્ઘ કરીને લખે છે.
વળી કાંઈ પ્રત્યયનો લોપ કરી નાખે છે અને કાંઈની વૃદ્ધિ કરે છે. એ વિષે અને કાંઈ
બીજી વાતો વિષે પણ ગુજરાતીમાં સંસ્કૃતાદિ સુધરેલી ભાષાઓની પેટ નિયમ
કાયમ ઠરેલો નથી. ઇંદના નિયમ દેખાડનારા પિંગળના કર્તૃઓ પણ પોતે ઉદાહરણ
લખી દેખાડતાં, તેમાં, ઉપર કહેલાની પેટે, અક્ષરનો અને રૂપનો પણ વિકાર કરે છે, તો
તેમનાં ઉદાહરણો જોઈને બીજા લખનારા શું ન કરે ?

હવે એવી જૂલો આ ગ્રંથમાં હોય, તો પણ આશા રાખું કે મારા હાથમાં લીધેલું
આ કામ તે કેવું કઠણ છે, એ સંભારીને સુસ વિચાર કરનારા સમા રાખે.

નવો વિશ્વાસી નથી તેઓને આ ગીતો કદાચ ગમે નહિ. પણ સર્વ વિશ્વાસીઓ
આ શાસ્ત્રની વાતો આદરમાનથી માન્ય કરે છે. એમાં જીવનદાયક જ્ઞાન છે એવી
ખાતી અને એવો શુદ્ધ અનુભવ તેઓને છે, માટે મારું કરેલું તે તો દેવના સર્વે સાષા
વિશ્વાસી જડતોને ભાવશે એવી અને અંતઃકરણપૂર્વક આશા છે, તે દેવ સફળ કરા.

તેઓમાંના કાંઈના જોવામાં કાંઈ જૂલ આ ગ્રંથ વિશે આવે, તો તેઓ માહરા
સાક્ષકાર નવા થઈને, સુધારવાનું કાંઈ દેખાડી આપશે તો હું તેઓનો મહા ઉપકાર
માનીશ, કે ન્યારે દેવની રૂપાથી બીજી આવૃત્તિ થશે ત્યારે તે સુધારશે.

ઇશ્વરદત્ત શાસ્ત્રમાંના એક ગ્રંથનું જ્ઞાન કોડોમાં અધિક થવાની આશાએ ન મેં
કર્યું છે તેને મંડળીનો પતિ માન્ય કરા.

પિતા પુત્ર ને પવિત્રાત્માનો મહિમા સદા હોજો.

મોરસદ. મને. ૧૮૭૬. માસ નોવેમ્બર.

શુદ્ધિ પત્ર.

ગીત.	પદ.	ચરણ.	અશુદ્ધ.	અધિક.	શુદ્ધ.
૧૪	૧	૧	મૂર્ખે	"	મૂર્ખા
૧૮	૨૦	૨	બહુ	"	બહુ
"	૨૨	૧	તેનો	"	તેનો
૨૦	૧	૨	સુણે	"	સુણે
"	"	૪	અચ્ચાવળે	"	અચ્ચાવશે
૨૨	૧૦	૪	"	હું	"
"	૧૨	૮	તેમ કરાવે	"	તે મજ માટે
"	૨૦	૧	ખાંડા	"	ખાંડાં
૨૫	૪	૨	માટ	"	વાટ
૨૬	૧૧	૪	રાખતો	"	રાખી
૨૯	૫	૨	ભાંગેછે	"	તોડેછે
૩૦	૧	૩	તમે	"	તમે
૩૨	૯	૨	ને દોડતાંજ	"	ન દોડતાંજ
૩૭	૧૪	૧	છહેવા	"	છહેવા
"	૩૭	૧	લોકાને	"	લોકને
૪૨	૧૩	૧	ખડાં	"	ખાંડાં
૪૪	૨૪	૩	વધ થનારા	"	વધ થાનારા
૫૮	૪	૧	ગોકળ	"	ગોકુળ
૬૫	૨	૧	તું અજી	"	તું અજી
૬૮	૨૫	૩	માપી	"	પાપી
૭૯	૧૩	૪	પાપો	"	થાપો
૮૧	૫	૩	હાથનો	"	હાથને
૯૨	૫	૩	પેડ	"	પેડ
૯૩	૨	૨	આલેજ	"	હાલેજ
૯૬	૧	૨	અન	"	અને
૧૦૨	૧૩	૪	થકી	"	થકા
૧૦૪	૧૩	૪	માટે	"	માટે
૧૧૮	૧૭	૨	"	ને	સર્વે
૧૧૯	૧૧૪	૧	મવ	તમ	"
૧૧૯	૧૫૭	૨	તેથી તે	"	તેથી થે
"	૧૭૪	૨	"	તો	"
૧૨૧	૧	૨	તો	"	શું ?
"	"	૪	તો	"	શું ?
૧૨૬	૧	૪	જોનારાના	"	જોનારાના
૧૩૫	૧૭	૪	વાદે	"	વાદા

આ ગીતોના વિશેષ છ ભાગ થઈ શકેછે.

અટલે :—

૧. પ્રાર્થનારૂપ ગીતો.

૧. પાપની માફી વિશેના ગીત. ૬. ૨૫. ૩૨. ૩૮. ૫૧. ૧૩૦. ૧૪૩.
૨. વિપત્તિ વેળાએ ગાવા નવાં ગીત. ૬. ૭. ૧૦. ૧૩. ૧૭. ૨૨. ૩૧. ૩૫.
૩૯. ૪૧. ૪૩. ૫૪. ૫૭. ૫૯. ૬૪. ૬૯. ૭૧. ૭૭. ૮૬. ૮૮. ૮૯. ૯૪.
૧૦૨. ૧૦૯. ૧૨૦. ૧૪. ૧૪૩.
૩. પ્રભુના લોક પર સત્તાવધીની વખતે ગાવા નવાં ગીત. ૪૪. ૬૦. ૭૪. ૭૯.
૮૦. ૮૩. ૮૯. ૯૪. ૧૦૨. ૧૨૩. ૧૩૭.
૪. જનન મંડળીમાં ન જન્મ શકતાં, એકાંતે ગાવા નવાં ગીત. ૪૨. ૪૩. ૬૩. ૮૪.
૫. મંડળીમાં જન્મ કરવા વિશેનાં ગીત. ૨૬. ૨૭. ૪૨. ૪૩. ૬૩. ૬૫. ૮૪.
૯૨. ૯૫. ૧૦૦. ૧૧૮. ૧૨૨. ૧૩૨. ૧૪૪. ૧૪૫ ૧૫૦.
૬. પરમેશ્વર પર બેસાતો રાખવા વિશેનાં ગીત. ૩. ૫. ૧૧. ૧૨. ૧૬. ૨૦.
૨૩. ૨૭. ૨૮. ૩૧. ૪૨. ૪૩. ૫૨. ૫૪. ૫૬. ૫૭. ૫૯. ૬૧. ૬૪. ૭૧.
૭૭. ૮૬. ૧૦૮. ૧૧૫. ૧૧૮. ૧૨૧. ૧૨૫. ૧૩૧. ૧૩૮. ૧૪૧.
૭. રચનારનું પ્રમાણિકપણું દેખાપ તેવાં ગીત. ૭. ૧૭. ૨૬. ૩૫. ૧૦૧. ૧૧૯.
૮. બીજને વાસ્તે પ્રાર્થના કરવાં વિશેના ગીત. ૨૦. ૧૬૭. ૨૨. ૧૩૨. ૧૪૪.

૨. આભારરૂપ ગીતો.

૧. રચનાર ઉપર પ્રભુની કૃપાદષ્ટિ વિશે ગીત. ૧૮. ૨૧. ૩૦. ૩૨. ૩૪. ૪૦.
૬૧. ૬૩. ૭૫. ૧૦૩. ૧૦૮. ૧૧૬. ૧૧૮. ૧૩૮. ૧૪૪.
૨. પ્રભુના સર્વે લોક ઉપર તેની કૃપાદષ્ટિ વિશે ગીત. ૩૩. ૪૬. ૪૭. ૬૫. ૬૬.
૬૮. ૭૫. ૮૧. ૮૫. ૮૭. ૯૫. ૯૮. ૧૦૫. ૧૦૭. ૧૨૪. ૧૨૬. ૧૨૯.
૧૩૪. ૧૩૬. ૧૪૯.

૩. સ્તુતિરૂપ ગીતો.

૧. ઈશ્વરનો પરાપકાર તથા તેની દયા વિશેના ગીત. ૩. ૪. ૯. ૧૬. ૧૮. ૩૦.
૩૪. ૩૬. ૪૦. ૪૬. ૬૫. ૬૮. ૮૪. ૮૫. ૯૧. ૯૯. ૧૦૦. ૧૦૩. ૧૦૭.
૧૧૧. ૧૧૩. ૧૧૬. ૧૧૭. ૧૨૧. ૧૨૬. ૧૪૫. ૧૪૬.
૨. ઈશ્વરના પરાક્રમ, રાજવૈભવ તથા મહિમા વિશેના ગીત. ૨. ૩. ૮. ૧૮. ૧૯.
૨૪. ૨૯. ૩૩. ૪૫. ૪૮. ૫૦. ૬૫. ૬૮. ૭૬. ૭૭. ૮૯. ૯૧. ૧૦૦.
૧૦૪. ૧૦૮. ૧૧૦. ૧૧૧. ૧૧૩. ૧૧૮. ૧૩૫. ૧૩૬. ૧૩૯. ૧૪૫. ૧૫૦.

૪. બોધરૂપ ગીતો.

૧. પ્રભુના લોકને મુખ ને વેશને દુઃખ વિશેના ગીત. ૧. ૩. ૫. ૭. ૯. ૧૫.
૧૭. ૨૪. ૨૫. ૩૨. ૩૪. ૩૬. ૩૭. ૪૧. ૫૦. ૫૨. ૫૩. ૫૮. ૬૨. ૭૩.
૭૫. ૮૨. ૮૪. ૯૪. ૯૨. ૯૪. ૧૦૧. ૧૦૨. ૧૧૯. ૧૨૧. ૧૨૫. ૧૨૭.
૧૨૯. ૧૩૩. ૧૪૯.

૨. પ્રભુના નિયમની સંપૂર્ણતા વિશેના ગીત. ૧૯. ૧૧૯.

૩. માનવની ઢુંડી ઉમરમાં અસંતોષ વિશેના ગીત. ૧૪. ૩૯. ૪૯. ૫૩. ૭૩. ૯૦.

૫. ભવિષ્યરૂપ ગીતો.

૨. ૧૬. ૨૨. ૨૪. ૩૧. ૩૫. ૪૦. ૪૧. ૪૫. ૫૦. ૫૫. ૬૮. ૬૯. ૭૨. ૮૭. ૮૮.
૧૦૨. ૧૦૯. ૧૧૦. ૧૧૮. ૧૩૨.

૬. ઇતિહાસરૂપ ગીતો.

૭૮. ૧૦૫. ૧૦૬. ૧૧૪. ૧૩૫. ૧૩૬.

આ ગ્રંથમાં સમામ્મિલા છંદોનું કે વૃત્તોનું સાંકળિયું.

અમ્ર. ૨૫.

અજ્ઞત. ૧૦-૩૫.

અશ્વગતિ. ૧૪૮.

છંદ વિનય. ૨. ૨૩. ૬૧. ૭૦. ૯૮.

ક્રીડાયક. ૫૨.

કેકની શારદા. ૧૧૩.

મરજાકુળ. ૧૮. ૨૪. ૪૧. ૪૯. ૫૭. ૭૫. ૭૯. ૮૭. ૧૦૨. ૧૧૮. ૧૩૫.

મામર. ૨૦. ૩૨.

મોપાઈ. ૪૦. ૫૧. ૭૪. ૮૦. ૮૬. ૯૪. ૧૧૬.

મોપાયા, કે આર્વા અદાવીશી. ૧૫. ૧૯. ૩૧. ૩૯. ૫૦. ૬૨. ૭૮. ૯૦. ૧૦૫.

૧૦૭. ૧૧૯. ૧૨૬. ૧૩૩. ૧૩૪. ૧૩૬. ૧૩૭. ૧૪૪.

મંદ ક્રીડા. ૩૦.

મુલથા. ૫. ૪૬. ૮૧. ૮૪. ૮૮. ૯૨. ૧૦૩.

ગુરંગ. ૧૧૧.

- દાસરી. ૬. ૩૩. ૫૮.
 રવ. ૨૮. ૫૬. ૯૬.
 દાદા. ૨૨. ૩૭. ૬૮. ૮૯. ૧૦૧. ૧૦૬. ૧૦૯. ૧૪૭.
 નારાય. ૧. ૫૪.
 નિષેધ. ૬૩. ૬૫. ૭૩.
 નીલ. ૧૫૦.
 પૌત્રાવતી. ૭. ૨૬.
 ભુવંગી. ૩. ૪. ૩૮. ૫૯. ૬૭. ૯૩. ૯૫. ૧૦૦. ૧૦૪. ૧૨૪. ૧૩૬. ૧૩૯. ૧૪૨.
 ભુપાત્રી. ૧૩. ૧૪૦. ૧૪૧.
 ટુગાંડ. ૬૪. ૮૩.
 રૂપિરા. ૧૪. ૧૭. ૨૯. ૪૫. ૧૨૮. ૧૨૯.
 વખેદ. ૬૬. ૭૧.
 વિકાંત. (Hexameter) ૫૪. ૬૯. ૧૧૭. ૧૨૦. ૧૨૧. ૧૨૫. ૧૩૧.
 વર્ણવાધેશ્વરી. ૧૧૪.
 વિધેશક. ૨૧.
 સત્તાવીશી. ૬૦.
 શરદાગત. ૯. ૩૬. ૪૪. ૬૯. ૭૭. ૧૩૨.
 સૂત્રવિધી. ૧૨.
 સર્વગામી. ૪૭. ૧૨૩.
 સવૈયાએકલીશા. ૮. ૨૭. ૪૮. ૫૩. ૭૬. ૧૦૮. ૧૩૮.
 સવૈયાતલીશા. ૧૧. ૧૬. ૩૪. ૪૨. ૫૫. ૭૨. ૮૫. ૯૧. ૯૭. ૧૧૦. ૧૨૨. ૧૪૫.
 સૈલ. ૧૧૨.
 શોભા. ૮૨.
 હરીપદ. ૪૩.
 હંસાળ. ૧૧૫. ૧૨૭. ૧૩૦. ૧૪૩. ૧૪૬. ૧૪૯.

PSALMS.

ईश्वरोक्त शास्त्रमांनां दाऊदकृत गीतीनुं

काव्यरूप भाषांतर.

गीत १. छंद नाराच. भक्षर १६. मात्रा २४ ताळ ८.

(७-७-७-७-७-७-७-७-७-७-)

- १ अधर्मना कुपोषमां न आलशे मने करी,
रहे छेला न पाप मार्गमां लगार ने करी,
२ न भेसशे कदाय निंदकोतला कुडाममां,
करैल हर्ष ने सदाय देवना सुशास्त्रमां, १

अहोनिशे करी मनंन वांअशे सुभावथी,
सदाय धन्य धन्य थाय अमे मनुष्य देवथी.

- ३ नद्य वृटेना वृक्ष पेठ सर्वकाल ते यशे;
नते नते इलित ये सदाय इलितो नशे. २

अरे न कांई पत्र फूल अमे सुवृक्षनां कदा.
सदाय अमे न करै इलित थाय ते सदा.

- ४ अधर्मीअमा कदाय अमे तो इलितको नधी,
यशे न यिर, नेम इतरां उडे पवनथी. ३

- ५ ठके न पापकारको कदा पवित्र न्यायमां
जिभा न रे अधर्मको सुलभतणी सलायमां

- ६ निहाजनार देव छे अधाय मार्ग न्यायना.
यशे विनारा सर्व पंथ दुष्ट तो अधायना. ४

ગીત ૨. ઇંદ્ર દ્વિજય. બક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૨. તાલ ૮.

(- ૦ ૦ - ૦ ૦ - ૦ ૦ - ૦ ૦ - ૦ ૦ - ૦ ૦ - ૦ ૦ - -)

- ૧ કેમજ લોક કરે હુલડો, અમથી કલપી બહુ વાત નકામી?
- ૨ રાયજનો સરદાર મળી પ્રભુ ખ્રીસ્ત વિરુદ્ધ કહે બદનામી.
- ૩ તેહતણાં બહુ બંધન દોરડ આપણથી દઈએ દૂર નાખી.
- ૪ બ્યોમતણો પ્રભુ તો હસશે બહુ; ને કરશે ઉપહાસજ દાખી. ૧
- ૫ તેહ બણી પ્રભુ રાગ કરી વદશે અતિકોપયકી ભર ત્રાસે.
- ૬ મેં મજ રાજન થિર કસ્યો, શુભ પર્વતમાંય સિયોનજ વાસે.
- ૭ જે પ્રભુએ સુત કારજ આણુ કહી શુભ, તેહ કરીશ પ્રકાશી,
“નું સુત છે મજ, આજજ મેં તજને અવતાર દીધો શુભરાશી. ૨
- ૮ માગ વિનંતિ કરી મજ પાસ; વિદેશ બધા વતનો કરી આપું;
વારસ વિશ્વતણો કરતાં, તજને અધિકારીજ થાપું.
- ૯ લોહ તણા લઠથી કરશે સહુ ખંડન, ને મટકા સમ ચૂરી.”
- ૧૦ હે જગરાય, વળી સરદાર બધાય, શિખામણુ લો મન પૂરી; ૩
- ૧૧ સેવ કરો ભયથી, મન ખીક ધરી પ્રભુની અતિહર્ષજ પામી;
- ૧૨ લો સુતચુંબન બાવયકી, નહિ તો રજ રૌપ ચઢે દુઃખ પામી.
તેહ તણો રજ કોપ બસે પયથી તમ નાશ થઈ મરણો જો.
જે જન તેહ તણો ધરશે સતબાવ સદા અતિ ધન્ય થશે જો. ૪

હાઉદ પોતાના દિકરા બાવસલોમથો નાસી ગયો તે વારનું ગીત.

ગીત ૩. ઇંદ્ર મુર્જંગો. બક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૦ - - ૦ - - ૦ - - ૦ - -)

- ૧ વધે છે ધણા રાત્રુઆ દેવ મારા, ધણા તો ચડે છે વિરોધી નકારા;
- ૨ ધણાઆ મને તો કહંતા બઢે છે; નથી દેવમાં આસરો અમ કંઠે ૧
સિલાહ.

- ૩ ખરી હાલ તો દેવ છે, તું અમારી, તમો વૈભવમાન દા છે. વધારી.
 ૪ કચ્છો સાદ મેં દેવને તો ફરેને, સુણી ખૂમ તેણે પહોડે રહીને. ૨
 ૫ સુતો જીંધમાં, ને ફરીથી જાગ્યો, રહી દેવ પાસે મને નાજ ત્યાગ્યો.
 ૬ એ જો હજારે કરી ધેર મારી, ન ખીડું કદાપી ધરી ધીર સારી. ૩
 ૭ તમે તો યહોવા ઊઠા તારવાને, બમણે ધણા તો મને મારવાને.
 તમે તો રાત્રીને જાગ્યા તમાર્યા, તમે સર્વ તોડ્યો રાત્રી દંત કાઢ્યા. ૪
 યહોવા સદા સુખનો છે જ દાતા, સદા તે તણા ઘાક આશીસ પાતા

મુખ્ય વગાડનારને સારુ નજિનોત પર દાઉદનું ગીત.

ગીત ૪. હંદ મુજંગી. થ. ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૫ - - ૫ - - ૫ - - ૫ - -)

- ૧ સુણો અર્જ મારી તમો દેવ ન્યાયી, તમે સંકટેથી કરી ચુકતાઈ
 તમો તો દયા રાખજો મુજ મારે, સુણી પ્રાર્થનાને તમો પ્રેમ સારે. ૧
 ૨ તમે માનવી, ક્યાં સુધી માન મારું નીચે પાડવાને અવધા વિચાર્યું?
 અવધા પણને તમે કેમ ઇચ્છો, વળી વાદમિથ્યા તમે કેમ પ્રીછો? ૨
 ૩ પ્રભુમ્મી હાંઓ સદા થુકને તો; ફરું અર્જ હું તો સુણો દેવ તે તો.
 ૪ ધરી ખીકકાંપે, કરે નાજ પાપો, બિછુના વિષે તો કરે ને જવાતો. ૩
 ૫ કરેને વિનંતિ તણા યત સારા, બરેસો કરીને યજો પ્રભુ પારા.
 ૬ ધણા તો કહીને બંકેતાં બસેછે, અમાને દહે કાણુ સાહે કહેછે? ૪
 તમારા જ રેરાતાણું તે જ દાખો, અમામાં તમારું ખરું નૂર નાખો.
 ૭ મને તો ધણો તે જ આનંદ દીધો; ધણા તે મનાધાનથી હર્ષ કીધો. ૫
 ધણી જાતનાં તો વધ્યાથી અનાજો, કરેછે જ આનંદના તે અવાજો
 ૮ હવે હું નિરાંતે જીવીશ સારો, મને છે સદા દેવ સંભાળનારો. ૬

મુખ્ય વગાડનારને નહિલોત પર દાડદનું ગીત.

ગીત ૬. હંદ શ્રુલણા. બ૦ ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૭- -૭-'-૭- -૭-'-૭- -૭-'-૭- -)

- ૧ દેવ તું, કાન દે હું તણી વાતને, લક્ષ તું રાખજે મુજ ધ્યાને.
- ૨ હું તણો દેવ તું માહરે રાય તું, અર્જ તો સાંભજો આપ કાને. ૧ દેવ.
- ૩ પ્રોઠના પૌરમાં સાંભજે દેવ તું, જે કહું ભાવથી સાદ પાડી;
પ્રોઠમાં સિદ્ધ થૈ હું રહું ભાજતો, યાચના હું કરું સ્મર ફાડી. ૨ દેવ.
- ૪ દેવ સંતુષ્ટ તો યાય ના કુષ્ટમાં, કુષ્ટને દેવ તો દૂર રાખે.
- ૫ તું તણી દૃષ્ટિમાં ગર્થિ તો ના રહે, કુષ્ટને તું સદા દ્રેષ દાખે. ૩ દેવ.
- ૬ જે કરે વાદ તો જૂઠથી ખોલતા, તેમને મારશે અમ જો તે.
પુનના ઢોંગના જે હશે માનવી, દેવ કંટાલશે તેજ પોતે. ૪ દેવ.
- ૭ તું તણી બૌ દયા કારણે, આપના દેવ સે આપતાં ધ્યાન ધારું.
તું તણી પીકથી શુદ્ધ મંદિરમાં, ભાવથી નામું હું સીસ મારું. ૫ દેવ.
- ૮ હે ધણી, તું મને સત્યમાંદારજે, શત્રુ તો છે ધણા અમ જાણી.
હું તણો માર્ગ તો સિદ્ધ રાખો તમા, અમ તો પાળજે પ્રેમ આણી. ૬ દેવ
- ૯ તેમના મુખમાં સત્યતા છેજ ના, કુષ્ટતા છે ધણી મેન માહે.
તેમના કંઠ તો પોર નેવાજ છે, જીભથી ખોલવા ઢોંગ ચાહે. ૭ દેવ.
- ૧૦ હે પ્રભુ, તેમને નાશમાં ફાડજે, પોજના સર્વ તો નાખ પાડી.
કાઠ તું પાપમાં તેમને દૂર તો; તું ચક્રી તેમણે રાઠ માંડી. ૮ દેવ.
- ૧૧ જે બરેસો કરે તાહરા નામનો, તે બધા હર્ષ ઉલ્લાસ લેશે;
સર્વ તારા ખરા પ્રેમિઆ હર્ષશે, તું સદા તેમને મુક્તિ દેશે. ૯ દેવ.
- ૧૨ ધન્યનાં વાદ તો બક્ષતને આપશે, કુષ્ટ તો દેવથી માર લેશે.
ઢાલની આયથી જેમઠંકાય છે, બક્ષતને આસરે દેવ દેશે. ૧૦ દેવ.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ નગીનોત પર, સમિનિતપર,

વગાડવાનું દાઉદનું ગીત.

ગીત ૬. છંદ દાલરી. અઠ ૧૪. માત્રા ૨૪. તાલ ૫.

(- - - - -)

- ૧ હે દેવ, કોધે તમે ખ્યા મને ના પ્રહારે,
કોપે તમે ના મને માર મારી વિદારે.
- ૨ હે દેવ, રાખો ધ્યા તો તમારી અપારી,
હું છેક લાચાર આપુંજ પાસે તમારી. ૧
હે દેવ, હું તો થયો છું વિના જોર વાજો,
માટે મને જોર આપી તમે આપ વાજો.
- ૩ હે દેવ, મારો ધણો છેજ આત્મા પીડાતો,
હે દેવ, કો કાલ સૂધીં રહે તું લપાતો? ૨
હે દેવ, પાછા વળીને બચાવો મને તો,
મોટી તમારી કૃપા માટ તારો તમે તો.
- ૫ કાંકે નથી માતમાં યાદ તારી થવાની,
ધોરે વળી કોણ સ્તોત્રો તણી ગાય વાણી? ૩
- ૬ થાકી ગયો છું નિરાસા મુકીને ધણો તો,
રાતે રહુંછું તરાવી પલંગ બધો તો.
- ૬-૭ હું આંસુઆથી રહુંછું ખિછાનું પલાળી,
સંતાપથી આંખ થે છે વિના તેજવાળી. ૪
- ૭-૮ મારીજ આંખો પડી છે વિના તેજ જંખી,
વૈરી તમા દૂર નાસો, કહુંછુંજ બાખી.
વાણી વળી રૂદનોની સુણો, દેવ, મારી;
દેવ અમારી સુણી યાચનાનેજ સારી. ૫

૯-૧૦ મારી સુણી પ્રાર્થના દેવ તો આપ ઘેર,
મારા બધા રાત્રી લાજી ડરંતાજી રેશે,
તે સર્વ પાછા અકસ્માત તો ફેરવાશે,
તેમ્મી સદા લાજ પામી ધણી તો રામાશે, ૯

વેન્યામીની કુશની વાત સંબંધી જીહોવાની પાસે
દાઉદે જે ગાયું તે ગીત.

ગીત ૭. હંદ ગૌમાવતો. માત્રા ૩૨. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪--)

૧ હે જીહોવા ઈશ્વર મારા, હું રાખુંછું તુજમાં આશા.
છુલનારાથી મજને છોડી, આપો મુક્તિજ કરા વાસા. ૧
૨ રખે વળી તે, સિંહ સરીખા, આત્મા ફાડી નાખે પૂરા.
સાપ વિનાના જેવા તેમ્મી કદા કરે તે મારો ચૂરા. ૨
૩ હે પ્રભુ, મારા ઈશ્વર, જોજો, જો મેં કીધાં હોય્મી કુડાં;
જો મજ હાથોથી મેં કાંઈ, પાપો કીધાં હોય્મી બુડાં. ૩
૪ મારી સાથે સંપ કરીને જોય્મી રેતા બહુ મેલાપે,
તેનું બુંડું કીધું હોય્મી, તે તું સર્વ જોજો આપે. ૪
જોજો મજ પર કારણ વિના, કીધા દેષો બહુ બહુ બારે;
તેમ્મીને પણ મેં તો પોતે, છોડાવ્યા છે વારંવારે. ૫
૫ જો તેમ્મીનું ય્યું બુંડું મેં તો કંઈ પણ કીધું હોય્મી,
તો મજ આત્મા કુખાવીને, તેને જુમાં છુંદે સોય્મી. ૬
ને તેમ્મી સહુ મારો મહિમા ધૂલજ ભગો નાખે ત્યારે
સિવાદ.

૬ હે જીહોવા, તારા ક્રોધે, જલદી જોડો મારી વારે; ૭

- મજ વૈરીને શિક્ષા દેવા, તું તો પોતે જિજ્ઞાસા થાજી.
 ને ને આચાર્ય તે કીધી છે, સર્વે મારા ન્યાયો કાજી, ૮
 તે સહુ પૂરી કરવા માટે, જગી ભેટા પ્રભુ આ ટાણે.
 ૭ સર્વે બહાનો તજને ધેરે, માટે ચડ તું જિજ્ઞાસાને. ૯
 ૮ સર્વે લોકોકેરા ન્યાયો, ધર્મ્યર પોતે કરશે સારા.
 હે પ્રભુ મારા સાચ પ્રમાણે, સર્વે કરજો ન્યાયો મારા; ૧૦
 જેવું માંહે સિદ્ધપણું છે, તેવા મારા ન્યાયો થાપો.
 ૯ જુડા જનની જુડઈ સર્વે, હે પ્રભુ, તે તો સહુ ઉત્થાપો. ૧૧
 સાચો ધર્મ્યર મનને અંતર, સર્વે પૂરાં પરખી લેજો.
 ૧૦ ધર્મ્યર છે મજ ઢાલજ પોતે, સાચા જનને તે તારેજો. ૧૨
 ૧૧ સહુ સાચાના ન્યાય કરેજો, ધર્મ્યર પોતે ફાડી ફાડી
 સર્વે પાપી ઉપર તે તો, ક્રોધ કરેજો બચ દેખાડી. ૧૩
 ૧૨ જો સહુ પાપી કરશે નાહી, તો નિજ ખાંડું ધસશે તે તો.
 ચાંપ ચઢાવી સર્વે ધનુષ્યો, સિદ્ધ કર્યો છે તેણે અંધ તો. ૧૪
 ૧૩ માતતણાં તો સર્વે રાજો, સિદ્ધ કરીને તે રાખેજો.
 સતાવનારા સંધા ઉપર, તીખાં બાણો તે તારેજો. ૧૫
 ૧૪ અર્થપણથી તે પ્રસવે છે, જુડું ગર્ભ ધણું છે અંધો.
 તેણે જુડું પેદા કીધું, સર્વે જૂઠા જાણું છે તેણે. ૧૬
 ૧૫ તેણે કૂચો બોલી કીધા, તેને જીડો બહુ બોલો છે;
 તે કૂવાનો બોલનારો તેની માંહે તેજ પડ્યો છે. ૧૭
 ૧૬ તેનાં સર્વે જુડાં કર્મો પડશે સર્વે તેને મારો,
 તેનો જીલમ તેના શિરપર પૂરા પડશે સહુ સાક્ષાતે. ૧૮
 ૧૭ જીહવાના ન્યાય પ્રમાણે, હું તો સ્તોત્રો ગાઈશ મારાં;
 જીહવાને માટે નામ, હું તો બીજો ગાઈશ મારાં. ૧૯

મુખ્ય વગાડનારને ગીતીત પર દાઉદનું ગીત.

ગીત ૮. હંદ સર્વેઆલકત્રીસા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪,, ૪૪, ૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ મારા સ્વામી જગમાં, કેવું ઉત્તમ છે તુજ નામ;
તે તુજ વૈભવ જોય કરીને, થાપ ગગનને જોયે ધામ ૧ હે પ્ર.
 - ૨ ધાવણહારા બાળક મુખથી, તે સ્થાપ્યું છે માટું જોર,
શત્રુ અને પ્રતિકારી કાળે, કે તે છુનો રે તુજ મોર. ૨ હે પ્ર.
 - ૩ ગગનો કીધાં જે તુજ હાથે, તે નિરખુંછું જે જે વાર,
અંદા, તારા, તે જે થાપ્યા, (બોમવિખે જે દીપકસાર); ૩ હે પ્ર.
 - ૪ થું છે માનવ, કે તું તેની, યાદ કરી સંભારે આપ,
કોણજ માત્ર વળી માનવછે, કે તું તે ગમ જૂઝે (બાપ) ૪ હે પ્ર.
 - ૫ દૂતો કરતાં થોડો યોગો, યોગો, તેને દીધો તે અખત્યાર,
૬ ગૌરવ આપ્યુંથી તો. તેને આપ્યો સર્વેપર અધિકાર; ૫ હે પ્ર.
 - ૭-૮ ઘેટાં, ઢોરાં, રણ પથ, પક્ષી, મઝે, જલચરની સહુ જાત,
૯ સર્વે તેને ચરણે મુક્યાં, (તેને કીધો સૌનો નાથ). ૬
- હે પ્રભુ મારા સ્વામી જગમાં, કેવું ઉત્તમ છે તુજ નામ.

મુખ્ય વગાડનારને સારૂ મુતલાબવન પર દાઉદનું ગીત.

ગીત ૯. હંદ શરણાગત. માત્રા ૨૭. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪,, ૪૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ, મારા આપ્યા મનથી, ગાજી તારી પાસ.
હે પ્રભુ, તારાં અચરત કામો પ્રગટ કરું ચોપાસ. ૧
- ૨ હું આનંદ કરું તારામાં; ઉલ્લાસ હર્ષ અપાર;
દેવ પરાત્પર, તારાં ગીતો ગાજી વારંવાર. ૨
- ૩ મારા વૈદીના કરવામાં, પાછા પડશે તેહ,
તારી સામાથી તો સર્વે નારાજ થાશે યિહ. ૩

- ૪ કાંઠે આપે ન્યાય ચૂકાવ્યો, થાપ્યો મારો ન્યાય;
 ૫ આપ ખરાનો નેમ ઠરાવી, બેઠા આસન માય. ૪
 તે પરધર્મી લોકોને તો ધમકી દીધી ખાસ.
 સર્વ કુરાચારીનો આપે ખરોજ કીધો નાશ. ૫
- ૬ રે રે, શત્રુ, ઉભડપણનો અંત થયો છે પૂર;
 તે નગરોનો નાશ કર્યો છે તેમાં કે ન અધૂર. ૬
 તેની સાથ વળી તેઓના, સ્મરણ તણો છે નારા.
- ૭ દેવ સનાતન છે રૂવાનો, (આપ ખરો અવિનાશ). ૭
 ન્યાય કરે તે માટે તેણે આસન કીધું સિદ્ધ,
 ૮ નીતિપણથી ન્યાય જગતને કરશે સત્ય સન્નિધ. ૮
- ૯ દેવ થશે કુઃખીનો આશ્રિત, સંકટ મધ્યે સ્થાય;
 ૧૦ જે ગુજ નામજ ભણે તેઓ આશા ધરે ગુજ માય. ૯
 કાંતે જેઓ શોધ કરીને (ચાંહેછે ગુજ ભાગ),
 હે પ્રભુ, તે લોકોનો તે તો નવકીધો છે ત્યાગ. ૧૦
- ૧૧ સિયોનમાં પ્રભુ વાસ કરેછે સ્તોત્ર કરો તમ ત્યાંય
 પ્રભુના કૃત્યો પ્રગટ કરો તમ છે જગ લોકો ન્યાંય. ૧૧
- ૧૨ શોધ કરે પ્રભુ ઘાહિતણો તો, તેની કરશે યાદ;
 પ્રભુ નહિ બૂલે દીન જનોને, ન બૂલે તેનો સાદ. ૧૨
- ૧૩ હે પ્રભુ, મજ પર કરણારાખો, જે જે દેશી કુઃખ;
 મરણ ભાગલથી તે ઊઠાડે, મજને આપી સુખ. ૧૩
- ૧૪ સિયોન કન્યાની ન્યાં ભાગળ હું તો સ્તોત્ર કરીશ;
 તારૂં તારણ જે છે તેમાં હું તો મગ્ન થઈશ. ૧૪
- ૧૫ કુળ જણે તો ખાડો ખોલ્યો, કુખ્યો તે તતકાળ;
 તે જણના તો પગો ફસાયા જેણે માંડી જળ. ૧૫

- ૧૬ ન્યાય કરેછે દેવ હંમેશાં, સદાય તે દેખાય;
સ્વહસ્ત કર્મ પાપીઆ તો સર્વે આપ ફસાય. ૧૬
- ૧૭ સર્વે ને ને ફુટેા હોશે, પ્રભુને નહી સ્મરનાર,
મૃત લોકે તે જાસે સંધા, પડે નરક મોઝાર. ૧૭
- ૧૮ કો દિન દીન દરિદ્રી જનનો પ્રભુથી નહિ વિસરાય,
આરાધણે નહિ દીન જનોની, ન કદી તે હુખાય. ૧૮
- ૧૯ હે પ્રભુ, જગો કે માનવગું બલ આણે ના કાંય,
તારી સમુખ પાપીઆનો ન્યાય થશે સદાય. ૧૯
- ૨૦ હે પ્રભુ, તેઓને તું દેને, ધણો લગાડી ત્રાસ.
કે પરધર્મી જાણે ય્યું; (કે અમ માનવ ખાસ). ૨૦

ગીત ૧૦. હંદ મજીત. માત્રા ૨૩. તાલ ૬ (૪ ૪ ૪, ૪ ૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ, પોતે આધા, જીભા રાંછી કેમ ?
સંકટ વળામાં તો, કેમજ છૂપો ય્યમ ?
- ૨ મર્વે દીન જનને ફુટેા ત્રાસે ધાય;
પણ ને ને તે કલ્પે, તેમાં તે પકડાય. ૧
- ૩ સ્વેચ્છા પર તો ફુટેા ગર્વ કરેછે તેહ;
લોભી ગુચ્છ કરેછે, ધિકારી પ્રભુ નેહા
- ૪ પાપી શોષ કરે નહિ, લાવી મન હંકાર;
તેઓના તો મનમાં, દેવનથી (નિરધાર). ૨
- ૫ તેના ને ને પથ છે, દુઃખ દેનાર સદાય;
તેનાથી બહુ જાયો, છે તારો થુળ ન્યાય.
સદાય વૈરી પર તો, મારેછે ને કૂંક.
- ૬ મનમાં તે તો ફેંછે, “હું હાલું ન અચૂક; ૩

- પેદી પેદીમાં, હું કુખમાં નહિ પડનાર.”
- ૭ સાપ, કપટ, છળ મુખમાં મૂર્છાજ છે નિરધાર.
તેની જીભ તળેછે, વિનાશ, શ્રમ, કુષાર્થ.
- ૮ છાનો બેસે છૂપી, આમ જગ્યાની માંય, ૪
છાનો બેસે કરવા, નિર્દોષીનો ધાત;
દીન જનોને તાકે આંખે તે સાક્ષાત.
- ૯ ખોમાં મિહના જોવા, બેસે છે સંતાઈ;
ત્યાં તે છુપતો રૂંછે, કે લીનો ઝડપાર્થ. ૫
ઝાલે છે લીનાને, (ઝાલે પડ્યા જોઈ),
શંદામાં નાખે છે, ઝટ પકડે છે સોઈ.
- ૧૦ નીચો છેક લલે છે, લપતો લપતો યાઈ,
કે તેના તો બળથી, નિર્બલ પકડી જાય. ૬
મનમાં તે ધારે છે, અયોજ વિસરી દેવ,
તે નિજ મુખ સંતાડે, કે નહિ જાણે બેવ,
- ૧૨ હે પ્રભુ, બુજી બિઠાવા, જાગો, પ્રભુ, આ વાર;
દીન જનોના કુઝો બૂણા ના નિરધાર. ૭
- ૧૩ કુટો કાં ધિકારે, પ્રભુને મન મોઝાર?
કાં મનમાં કલ્પે છે, ના તું તપાસનાર.
- ૧૪ તે તો પોતે જોયું, કરવાને પ્રતિકાર,
શ્રમ ને કોપ તણો તું, કરજે આપ વિચાર. ૮
નિર્બલ તારે શરણે, આવે નમ્ર હૃમિશ;
સદા અનાયોની તું, સાચું કરેછે બેશ.
- ૧૫ જુડા કુટોના બુજી, તે તું તોડી નાખ,
શોધી સહુ જુડાર્થ, ખાજીકો નવ રાખ. ૯

- ૧૬ પ્રભુ છે બ્રૂપ સનાતન, રાય સદા રૈનાર.
નિજ દેશથી દુષ્ટો, નારાયણ નિરધાર.
૧૭ હે પ્રભુ, લીન તણી તો અર્જુન સૂણી તેજ,
તેના મનને યાપી, તું તો કાન ધરેજ. ૧૦
૧૮ અનાથ દુર્બલ કાળે, હે પ્રભુ, કરજે ન્યાય.
કે માટીનાં માનવ, ફેર ખીવાડે નાય.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ દાઉદનું ગીત.

ગીત ૧૧. હંદ સવૈયા વગીસા. તાલ ૮. (૪ ૪, ૪ ૪, ૪ ૪, ૪ ૪, ૪ - -)

- ૧ ઈશ્વરમાં મેં આરાધ્ય છે, કેમ કહે તું મજને “ધાર્ધ,
પક્ષી જેવા ઊડી નાશી, વસજે તું તુલ્ય પવન માંહિ.” ૧
૨ ધનુષ્ય તાણી દુષ્ટ ધરેછે, સિદ્ધ કરે ચિલ્લા પરખાણો,
કે સાચાને અંધારામાં તેમ્ણા મારે હણવા પ્રાણો. ૨
૩ જો પાયાનો નારાયણ છે, તો શું કરશે નીતિવાનો ?
૪ ઈશ્વર છે નિજ મંદિર માંહિ, સ્વર્ગ વિષે રાત્રી સ્થાનો. ૩
૫ સર્વે માનવ પુત્રોને તે રાજ તપાસીને દેખેછે,
તેની પાંપણ સર્વે જનને પૂરેપૂરા તો પરખે છે. ૪
૬ ઈશ્વર સર્વે સાચા જનને પરખી લેછે તે સહ કાળે.
દુષ્ટ અને સહુ જીવભીષ્ટા તેનો આત્મા બહુ કંટાળે. ૫
૭ સર્વે દુષ્ટો ઉપર તે તો, સહુ કાંદા વર્ષાવી રેશે
અગ્નિ, ગંધક, ભય આંધીમાં, દુષ્ટોને ત્યાં બાગો દેશે; ૬
૮ કાંકે ન્યાય ઈશ્વર પોતે અદલ્લી ન્યાયપાત્રું ધરેછે.
તેનું બુદ્ધિ તો સહુ સાચાને, સર્વે કાળોમાં દેખેછે. ૭

મુખ્ય વગાડનારને સારૂ સમિનિય વર દાઉદનું ગીત.

ગીત ૧૨. ઠંઠ સૃગિવળી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(-૫- -૫- -૫- -૫-)

- ૧ દેવ, આપે કરે માહરી સાહ્ય તો;
ભક્ત લોકો ઘટેછે ખરા આજ તો.
માનવી તો ગયા ભાવશી સૌ પડી,
- ૨ એક ખીજ કરે વાત મિથ્યા ખડી. ૧
પ્રેસલાવી કહે ઢોંગ ખૂસામતે;
- ૩ કાપરી દેવ તે ઢોંગના હોઠ તે,
છેદરી ગર્વની જીભને કોપસુ.
- ૪ તે કહેછે અમે જીભથી જીતશું; ૨
હોઠ તો છે અમારા; ધણીકોણુ છે?
લીન કંગાલનો દેવ સુજાણુ છે.
- ૫ રાંકને છોડવા જૂલમી હાંચથી. ૩
દીનને છોડવા સર્વે નિધાસથી,
દેવ પોતે કહે તેમને તારવા.
હુંજ આવીશ સૌ રાત્રીને મારવા.
જે વળી તારણુ ઇચ્છતા હોય સૌ,
તે વિષે તેમને થીર સખીશ બો. ૪
- ૬ સાત વારે વળી આગના તાપથી,
જેમ ચાંદી કસે અગ્નિના આંચથી,
દેવના શબ્દ સૌ એમ તો શુદ્ધ છે;
તેમ સર્વે કસેલા વળી પૂર્ણ છે. ૫
- ૭ દેવ તું રાખરી શબ્દ સંભાળતાં,
એક પેઠી મક્કી રાખરી પાલતાં.
થાય છે કુષ્ટ હંચા વળી બહરે,
કુષ્ટ ચોપાસમાં તે બધે તાહરે.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાઢડનું ગીત.

ગીત ૧૩. ઇંદ મૂપાલી. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪૪, ૪૪--)

૧ હે પ્રભુ, ક્યાં લગ મજને તું તો વિસરી દેશે?
 થું પ્રભુ તું સહ કાલે મજને જૂલી રેશે? ૧ હે પ્રભુ.
 ક્યાં લગ મજથી મુખ્યું તું છૂપાવે તારું?
 ૨ ક્યાં લગ હું તો મનમાં, યાદ કરીને ધારું? ૨ હે પ્રભુ.
 ક્યાં લગ દિનદિન હું તો શોક કરું મન માંઝે?
 ક્યાં લગ મારો વૈરી, મજ પર મોટા થાઝે? ૩ હે પ્રભુ.
 ૩ હે પ્રભુ, મજને જોતાં, આપો ઉત્તર આસો;
 રખે હું મરણે ઊંધું, મોટે આંખ પ્રકાશો. ૪ હે પ્રભુ.
 ૪ રખે મજ વૈરી જોલે, પોતાના મન સાથે,
 કે હું બળથી પોતે હિંચ થયો તે માથે. ૫ હે પ્રભુ.
 ન્યારે મારું મન તો હાલી ડોલી જાઝે,
 ત્યારે મારા વૈરી મજ પર નાહ્યાઝે. ૬ હે પ્રભુ.
 ૫ મેં તુજ કરણા માંહે, પૂર્ણ ભરેસો કીધા
 મેં તુજ તારણ માંહે, મોટો આનંદ લીધા; ૭ હે પ્રભુ.
 ૬ કાં કે તેણે મજને દાનો આપ્યાં સારાં,
 મોટે પ્રભુની પાસે ગીતો ગાઈશ મારાં ૮ હે પ્રભુ.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ.

ગીત ૧૪. ઇંદ રુચિરા. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪, ૪૪, ૪૪, --)

૧ ત્ર્યં મનમાં ધારી જોલ્યો, ઈશ્વર તો છે નાહિ, જ;
 સર્વ નકારા થઈને કીધાં અથુર, જગની માંહિ, જ; ૧
 તેમાંથી કો દોઠો નાહિ કર્ત્તાં સારું કાંઈ, જ,
 ૨ કે પ્રભુ શોધક, ને કો સમજી, જગમાં છે કે નાઈ, જ. ૨

તે જોવાને આકાશથી, જોયું માનવ માંઈ, જ,
 દેવે દીઠા સર્વે માનવ કરતાં બહુ બુંડાઈ. જ, ૩
 ૩ બજી થઈને બૂલ્યા ય્મિતો, સર્વે લોકો પાવી, જ,
 યુભ કામીનો કર્તાં ય્મિકે દીઠા નાહિ કદાપી જ, ૪
 ૪ સધળા બુંડાં કામી કર્તાં, થું, ના જાણે કાંઈ, જ ?
 ધાન્ય પટે મજ લોકોઆઈ, પ્રભુને વિનવે નાહિ, જ. ૫
 ૫ ત્યાં તો તેમ્મી ભયભિત થઈને, ખીધા છે બહુ ભારે, જ;
 કાંકે ઈશ્વર સાચામ્મીમાં, અચલ રહે સહુવારે, જ. ૬
 ૬ દુઃખિતના સહુ મનસુખાને ગુચ્છુ તમે જાણ્યો છે, જ
 પશુ ઈશ્વરનો મોટો આશ્રિ તેની માય ધણો છે, જ. ૭
 ૭ સિયોનમાંથી ઈસ્રાયેલનું તારણ ન્યારે થાશે, જ;
 ત્યારે ઈસ્રાયેલ આનંદે; યાકુબ બહુ હસ્યાશે, જ. ૮

ગીત ૧૬. હંદ ચોગાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪,, ૪૪, --)

૧ હે પ્રભુ, તારા મંડપ માંહે, કોણ રહે ત્યાં જઈ?
 તારા પવિત્ર પર્વતમાં તો કોણ વસે તે માંહિ? ૧ હે પ્રભુ
 ૨ જે સત ચાલે, સત્ય કરેને, મનથી સાચુ બોલે,
 ૩ જે નિજ જીભ યજ્ઞોતોઠાદિન ચાડીવાત ન બોલે, ૨ હે પ્રભુ
 જે નિજ પાડોસીની સાથું કરે ન જુડું કાંઈ,
 જે નિજ પાડોસીની ઉપર નિંદા માને નાઈ, ૩ હે પ્રભુ
 ૪ જેની દૃષ્ટિ વિષે નર બુંડા માન વિનાના રહે,
 જેમ્મી પ્રભુથી ખીતા હોય્મી, તેને આદર દે છે, ૪ હે પ્રભુ
 જે નિજ પાડોસીની સાથે સોગન ખાધા હોય્મી,
 ૫ તો તે તેથી ફરશે નાહિ, દે નહિ વ્યાજ સોય્મી, ૫ હે પ્રભુ
 નિર્દોષી પર લાંચ ન લેશે, ય્મિવા જન જે હોય્મી,
 સ્થિર ઠામી તેવા જન રેશે, હાલ નાહિ કોય્મી. ૬ હે પ્રભુ

મિકતામ દાહદનું ગીત.

ગીત ૧૬. હંદ સૈવાવત્રીસી. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪--)

૧ હે પ્રભુ, મારું રક્ષણ કરજે, મેં તો રાખી છે ગુજ આરા;
 ૨ મેં મન માંહે ય્મિમ કહ્યું છે, તું મજ સ્વામી છે સ્વરવાસા.

હે પ્રભુ. ૧

૩ મજ થુભતા તજને નહિ પોંચે પણ સંતો, ને સ્નેહ જાણો ને
 જ્વલમાં તો છે તેમ્મીને, ન્થી મજને હર્ષ ધણો છે.

હે પ્રભુ. ૨

૪ ને પરદેવ કડે છે વેલા તેમ્મીને બહુ શોક થવાનો;
 તે દુષ્ટાર્પણ હું નહિ અર્પું, નામ ન હોટે પણ સવાનો.

હે પ્રભુ. ૩

૫ મજ વતનોનો ને ખાલાનો હીસો તો છે ઈશ્વર પોતે;
 પ્રભુ છે મજ વાંટાનો રક્ષક તે રાખે છે હીશા જોતે.

હે પ્રભુ. ૪

૬ મારા હીસા ઠેરી હૃદ તો આવી થુભ ઠેકાણે સારી;
 ઉત્તમ ભાગ મને મળ્યો છે; થુભ થુભ છે પણ જગ્યા મારી.

હે પ્રભુ. ૫

૭ પ્રભુ મજ બોધકને હું વંદુ, મન સુચવે છે રાત્રી માંહિ,
 ૮ મેં પ્રભુને મજ સમ્પૂર્ણ રાખ્યો, તે જમણે છે; હાલું નાહિ.

હે પ્રભુ. ૬

૯ માટે મજ મન આનંદી છે, મારો ગૌરવ છે સુખમાહી,
 આરા ધરી મજ દેહપણ રૂંથે, આત્મા ને મૂકે નાહી.

હે પ્રભુ. ૭

૧૦ તું પોતાના થુજન જનને રાખે નાહી કષયને વાસે,
 ૧૧ જીવન પય તું મને બતાવે, પ્રણામન છે ગુજ પાસે.

હે પ્રભુ. ૮

હે પ્રભુ તારે જમણે હાથે, હૃદ્યાંગદ બહો ગુજ સાથે.
અનંતકાળ સુધી તો સુખે રહે તારે જમણે હાથે.

હે પ્રભુ. ૬

દાઉદનો પ્રાર્થના.

ગીત ૧૭. હંદ હુતિરા. માત્રા ૩૦. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪૪)

- ૧ હે જીહોવા, ન્યાયી જનનું પોતે સ્વણી ઘેળે, જ;
કપટ વિના જે મારી અરજ, તેને કરણો દેળે, જ. ૧
- ૨ ન્યાયકરણ સહુ મારું નિકળે, તારી સમુપમાઈ જ;
તારી આંખ સદા તો જોશે તેને જે છે ન્યાયી જ. ૨
- ૩ તે તો મારા મનને પરખી, રાત્રે જોયો બારે જ.
તે તો પોતે પરખ કરીને મજને પરખ્યો બારે જ; ૩
- મારા પાતક કૃત્ય વિષે કાંઈ, મલિયું ના તે વારે જ.
મેં તો મારા મનમાં ધારી રાખ્યું બહુ પ્રકારે જ, ૪
- કે હું મારા મુખડાથી તો પાપ કરું ના કાંઈ જ.
૪ માનવનાં તો કર્મ થકી હું, ત્રાસું દૂર સદાઈ જ; ૫
- તારા મુખના વચનોથી, ને નારાક માર્ગો માંથી જ
મેં પોતાને બહુ સંભાળી આઘો રાખ્યો ત્યાંથી જ. ૬
- ૫ ગુજ પંથે મજ ચાલતણે તું થાને ટેકો બારે જ.
કે જેથી મજ પગલાં લપથી જાય નહીં કો વારે જ. ૭
- ૬ હે પ્રભુ, મેં જે અર્જ કીધી, તે સ્વણી તું ઘેશે જ;
મારાં વચનો સ્વણીને તું તેને કરણો દેશે જ. ૮
- ૭ જે ગુજ શરણે રહે તે પર, કરણ પ્રગટો તારી જ;
તેને તારે જમણે જુલે, તું તો ઘેને તારી જ. ૯
- ૮ આંખ તણી કીકીની પેઠે, કરને રક્ષણ મારું જ;
તું ગુજ પાંખો નીચે કાંકી, રક્ષણ કરને સારું જ. ૧૦

- ૯ હુઠે અને મન વૈરી સર્વ મળને સહે વૈરી જી;
તે સર્વથી મળને તાજી સળે વૈરી વૈરી જી. ૧૧
- ૧૦ તે પોતાની ચરખીથી તો રૂંઝે વિઠાઈ બારે જી;
તે પોતાના વદન યજી તો ભાણે છે હંકારે જી. ૧૨
- ૧૧ તેમ્મીએ અમ પગલાં પરખડું વેર કરીને રાખી જી;
તેમ્મીએ નિલ આંખો રાખી બુમિબણી બહુ તાકી જી. ૧૩
- ૧૨ નેવાં સિંહ સિકાર વિષે બહુ લાભ કરતો રૂંઝે જી;
સિંહ તણાં પણ બધાં સરખા, ગુપ્ત લપી બેસે છે જી. ૧૪
- ૧૩ હે પ્રભુ, ઊઠી, આરા બાંગો, તેને પાડી દેને જી;
ધાતક ને ગુણ અડગ નેથી, મને બચાવી લેને જી. ૧૫
- ૧૪ હે પ્રભુ, તારા બુલ પ્રમાણે ને માનવ સંસારી જી,
નેનો હીસો છે આ જગમાં, તેથી સળે તારી જી; ૧૬
- તારા છાના ધન યજી તું નેના પેટ ભરે છે જી;
ને આ જગમાં છૂંપાં માટે, પુષ્કળ શેષ રૂંઝે જી. ૧૭
- ૧૫ હે પ્રભુ, હું તો ન્યાય પણામાં, ગુણ ગુપ્ત સર્જન સેજી જી;
ન્યારે હું તો જગું ત્યારે, ગુણ રૂપે હજારી જી. ૧૮

પ્રભુએ પોતાના સેવક દાઉદને તેના સર્વ શત્રુના તથા સાડુલના હાથથી છોડાવ્યાં,
તે દિવસે મુખ્ય વગાડનારને સારુ દાઉદ આ ગીત ગાઈને પ્રભુનો પાસે બોલ્યો.

ગીત ૧૮. હંદ ચરણાકુલ. માત્રા ૧૬. તાલ ૪. (૪૪, ૪- -)

- ૧ હે પ્રભુ, તું તો બળ છે મારું, તારામાં હું પ્રીત વધારું.
મારો પ્રભુ છે આશ્રિત મારો, મારી સીલા, મોક્ષક મારો. ૧
- ૨ પ્રભુ છે મારો પર્વત ખાસો, તેમાં હું તો રાખું આશિષ;
મારો કિલ્લો, અખતર મારું, તારણ તું તે સિંગલ મારું. ૨

- ૩ કચીરા પ્રભુની વિનંતિ માતો, સહુ વૈરીથી છૂટી જતો.
 ૪ મને મરણના બંધે ઘેર્યો, ખિલિઆલપુત્રામ્પિપણ હેર્યો. ૩
 ૫ માત તણાં બંધન ચોપાસે, ઘેર્યો કાંદા ને બહુ પાસે;
 ૬ સંકટમાં મેં અરજી કીધી, પ્રભુને ખૂમા બહુ મેં દીધી. ૪
 યુદ્ધ જગેથી સજી પાણી, તેને કાને તે સંભળાણી.
 ૭ ડોલીને બહુ પૃથ્વી કાંપી, કુળ્યા પાડો કોપે આપી. ૫
 ૮ તેને નાકે ધૂમજ આલ્યો, તેના મુખથી અગ્નિ બાલ્યો.
 ૯ વાદળમાં તે ઉતરી આવ્યો, પગ નીચે તે અંધક લાલ્યો. ૬
 ૧૦ બેસી કેરૂંખિમૂમાં ધાયો, પવન પાંખે ભીડી આબ્યો.
 ૧૧ અંધક છાતું ઠામજ કીધું, વાદલ તળ, તમ ઢાંકી દીધું. ૭
 ૧૨ તેના તેજ વાદળ બાગ્યાં, આગકરાં તો વર્ષવા લાગ્યાં.
 ૧૩ દેવ ગગને ગર્જના કીધી, આગકરાંની વૃષ્ટિ દીધી. ૮
 ૧૪ તેણે બાંણો મારી વેર્યાં, વિજ અમકાવી સર્વ વિજેર્યાં.
 ૧૫ જળતલ તો જોવામાં આવ્યા, જગના પાયા સહુ દેખાયા. ૯
 હે પ્રભુ, ધમકા ચિવી તારી, તુજ આત્માથી બન્યું બારી.
 ૧૬ તેણે મારી સહાય કીધી, માકલી ઊપરથી તે દીધી. ૧૦
 અથાગ પાણીથી જ તરાબ્યો, મોટા વૈરીથી જ બચાબ્યો.
 ૧૭ મારા બળિયા વૈરીઆથી, ને જોરાવર બળવંતોથી. ૧૧
 ૧૮ કુઃખિત દિવસે લડવા ધાયા, મારા દેવ દૂર ભગાવ્યા.
 ૧૯ ખૂલ્લે ઠામે છૂટો કીધો, મજને દેવ છોડી દીધો. ૧૨
 દેવ પ્રસન્ન હતો તે મારે, મને બચાબ્યો છે મ્મિ વારે;
 ૨૦ મારા ન્યાય પ્રમાણે આલ્યું, પ્રભુએ પોતે પાછું વાલ્યું.
 હાથ પવિત્ર હતા જે રીતે તેણે બદલો આપ્યો પ્રીતે.
 ૨૧ મેં પ્રભુના સહુ માર્ગો પાળ્યા, વિરુદ્ધ થઈને નેમ ન ટાળ્યા; ૧૩
 ૨૨ મેં તો તેની આજ્ઞા પાળી, રાખ્યા ન્યાયો મેં સંભાળી.
 ૨૩ સિદ્ધ થઈ પ્રભુ સંગે ચાલ્યો, મેં પોતાને બહુ સંભાળ્યો; ૧૪

- ૨૪ એ માટે તો પ્રભુએ દીધું, મારા હસ્ત પ્રમાણે લીધું.
 ૨૫ દયાળ સાથે તુંજ દયાળુ, ન્યાયી સાથે તું ન્યાયાળુ; ૧૫
 ૨૬ થુફો સાથે થુફજ સારો, હઠિલ સાથે હઠ કરનારો.
 ૨૭ હે પ્રભુ, તું લીનેને તાર, જ્યોત્તિ આપ્યો નીચ ઉતાર. ૧૬
 ૨૮ પ્રભુ, મજ દીપકરો ઉજાસી, હે પ્રભુ, કરમજ અંધ પ્રકાશી.
 ૨૯ હું પ્રભુથી તો ફોજ વઢ્યો છું, મોટા કિલ્લા કુદી ગયો છું. ૧૭
 ૩૦ ઈશ્વર પથ છે સિદ્ધ કરેલા, ઈશ્વર રાખ્દો છે પરખેલા.
 ને કો તેનો આશ્રય છે, ઢાલ ધર્મ તેને ઢાંકે છે. ૧૮
 ૩૧ કોણજ તો પ્રભુદેવ વિના છે, મારા પ્રભુવિન આશ્રય્યાં છે?
 ૩૨ મારી કમ્મર પ્રભુ ખાંધે છે; મારાં પગલાં સિદ્ધ કરે છે. ૧૯
 ૩૩ હરજ સરીખા ચરણો મારા દેવ કરે છે ખડ ખલકારા.
 પ્રભુ મારું ખડુ માન કરે છે, જ્યે સ્થાને મને ધરે છે. ૨૦
 ૩૪ મજને લઢતાં તે શિખવે છે; પિત્તળ ધનુષ્ય બંગાવે છે.
 ૩૫ જમણે હાથે મજને યાપી, ને તારણની ઢાલજ આપી, ૨૧
 તેનો આશિષ મજને દીધા, પ્રસન્નતાથી મોટો ક્રીધા.
 ૩૬ મજ પગલાં તે કાયમ ક્રીધાં; પગને અસવા તે ના દીધા. ૨૨
 ૩૭ વૈરી પાછળ હું તો ધાયો, વિનપકરે પાછો નહિ આવ્યો.
 ૩૮ પાછા જોઠે નહિ તેમ્મો, વિધું હું તેમ્મોને તેવો; ૨૩
 ૩૯ તે મજ કમ્મર ખાંધી દાડી, લડનારા તે દીધા પાડી.
 હું તો દેઈરા છેક નમાવી, મારા પગની નીચે લાવી. ૨૪
 ૪૦ વૈરીનાં શિર મજને દીધાં, મેં વૈરીના ક્ષય ખડુ ક્રીધા.
 ૪૧ ન્યારે તેણે હાંકો મારી, કો નહિ આવ્યા સહાયકારી. ૨૫
 પ્રભુ પાસે પણ માગ્યું મ્મોણે પણ જીતર નહિ આવ્યું તેણે.
 ૪૨ વામાં કુટીરા ધૂળજ પેઠે, રસ્તામાં હું ફેકિરા હેઠે. ૨૬
 ૪૩ મિથ્યા વાદો સર્વે કાપી દેજો, મુક્તિ બધા પર યાપી.
 ૪૪ વાર્તા સુણતાં આદર દેજો, પરદેશી સહુ દબતા દેજો. ૨૭

- ૪૫ સર્વ વિધર્મી અવાઈ જશે, બલિયા કિલ્લામાં ગજરાશે.
 ૪૬ દેવ સનાતન છે તે મારે, મારે કિલ્લો વંદિત સારો. ૨૮
 મજ તારણનો દેવ મનાય્મે, તેનો મોટો મહિમા થાય્મે.
 ૪૭ મારે સારૂ વેરજ છે છે, મજ નીચે લોકોને દે છે. ૨૯
 તે નો મારે દેવજ સાચો, સંભાળીને રાખે પાકો.
 ૪૮ રિપુથી તે નો મને બચાવે (રાત્રુ ધક્રી પણ ત્રાણ કરાવે); ૩૦
 ને મજ સામા જે સહુ આવે, તેમ્નો કરતાં ઉચ્ચ ચડાવે.
 જોર કરે છે જીલમી લોકો તેમ્નોથી છે રક્ષક ચોખો. ૩૧
 ૪૯ હે પ્રમુહું નો ગીતો તારાં, પરધર્મીમાં આઈશ સારાં.
 ૫૦ નિજ નૃપનુ તે ત્રાણ કરાવે, ટીલાયત પર દયા જણાવે ૩૨
 દાઉદને નિજ ખીજ વિષે તે જીગ જીગમાં નો આશીષ દેને

મુલ્લ વગાડનારને સારુ દાઉદનું ગીત.

ગીત ૧૯. હંદ જાવાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪-)

- ૧ ઈશ્વર કેરો મોટો મહિમા આકાશો વર્ણે છે;
 અંતરિક્ષો પણ તેના બુજનાં સહુ કામો પ્રગટે છે. ૧
 ૨ દોડો દોડાને બાખીને વાત ફલી ઉચરે છે;
 રાત્રી રાત્રીને સૂચવીને, યાન રાખાવી દે છે. ૨
 ૩ બાપજી, રાખ્જી, અને કોવાણી, નહિ જણાય્મે કાંઈ,
 ૪ નો પણ તેનો રામ સુમેળે ફેળ્યો છે જગમાંહિ. ૩
 જગની સીમા સૂધી તેની, અઈ છે વાતો આસી;
 તેમાં મંડપ બાંધી, તે નો રાખ્જો સર પ્રકાશી. ૪
 ૫ તે નિજ મેલ ધક્રી નિકળે છે, વરરાજના જેવા;
 ધરો માનવ દોડે હુર્જે, તે દોડે છે તેવા. ૫

- ૬ આકાશના એક છેડાથી નીકળવું છે તેનું,
તેના ખીજા છેડા સુધી, વૃત્ત રહે છે એનું. ૬
તેના અગ્નિથકી નહિ છૂપે, કાંઈ જગમોઝારી.
- ૭ ઈશ્વર આગ છે સંપૂર્ણ, મનને ફેરવનારી. ૭
ઈશ્વર ફેરી સાક્ષી સર્વે વિશ્વાસુ છે સારી;
સર્વે બ્રાહ્મણ મનને તે તો બુદ્ધિ ધણી દેનારી. ૮
- ૮ ઈશ્વર ફેરી રીતી મનને કરનારી ઉલ્લાસી;
ઈશ્વર આગ છે બહુ ચોખ્ખી, આંખ કરેજ પ્રકાશી. ૯
- ૯ ઈશ્વરફેરા ડર છે ચોખ્ખા, સહુ કાળે ટકનારા;
ઈશ્વરના તો સર્વે ન્યાયો, સાચા છે નિરધારા. ૧૦
- ૧૦ તે સહુ ચોખ્ખા સૂના કર્તાં, ઈશ્વર જોગ વધારે.
મધ અને મધ ચક્રા કર્તાં, મીઠા છે બહુ બારે. ૧૧
- ૧૧ તેથી ચેત્યો હું, ગુજ સેવક; ફળ છે તેને પાળે.
૧૨ પોતા ફેરી ચૂકો સર્વે કો સમજે કે કાળે? ૧૨
મજને છાના દાષથકી રે, નિરઅપરાધી પાડો.
- ૧૩ ગર્વથકી ગુજ સેવકને તો, તારણ પૂર્ણ પમાડો. ૧૩
તે કો કાળે મારા ઊપર, સત્તા રાખે નાહિ.
ત્યારે હું પાપોથી છૂટી, સાચો ચૈત્સવ સદાઈ. ૧૪
- ૧૪ મજ મનઈશ્વર, નેમુખવાતો, સહુ ગુજ પાસ મનાયે;
હે પ્રભુ, માંડે બળને તારણ, તું તો છેજ સદાયે. ૧૫

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાઢનું ગોત.

ગીત ૨૦. હંદ ચામર. બક્ષર ૧૫. (—૫—૫—૫—, ૫—૫—૫—૫—)

૧ દેવ દુઃખ કાળમાં સુણે વિનંતિ તું તણી;

દેવ જો યાદુઓ તને બચાવજો ધણી.

- ૨ થુદ્ધ ધામથી સહાય મોકલી નિવારશે;
આશરેા સિયોનથી તને દર્ધ બચાવશે. ૧
- ૩ તું તણાં બધાંય દાન દેવ યાદ રાખશે,
તું તણા બધાંય યગ આપ દેવ માનશે. સિલ્લા.
- ૪ તું તણા હૃદે પ્રમાણે દેવ દાન આપશે;
તાહરા બધા વિચાર દેવ આપ થાપશે. ૨
- ૫ તું તણા સુતારણે અમી સદાય હર્ષયું,
દેવના મુનામની અમી ધ્વજ ઉઠાવયું.
તુ તણી વિનંતિ સર્વ દેવ નિત્ય આપશે;
- ૬ જાણિયું હવેજ દેવ રાયને બચાવશે. ૩
થુદ્ધ સ્વર્ગધામથી સદા મુણેજ આપ તો,
આપના બલિષ્ઠ હાયથી રહે બચાવતો.
- ૭ કોક આશરેા ધરે રથો વિખેજ બાવથી;
કોક આશા કેરાયી તણી કરેજ લાવથી. ૪
દેવનાજ નામની અમી મુયાદ રાખયું,
- ૮ તે બધા ઢલી પડ્યા ધરા વિખેજ આપસ,
તુર્ત તો અમી બધા જોબા થઈયું પાધરા;
- ૯ દેવ તારજે મને, દર્ધ ખરાજ આસરા. ૫
જે દિનેજ લાવિયે વિનંતિ આપની બણી,
તે દિને વિનંતિનેજ રાય સાંબજે ધણી.

મુખ્ય વગાડનારને સારૂં લાડનું ગીત.

ગીત ૨૧. ઇંદ વિશેષ. અક્ષર ૧૯. તાલ ૬ (-૪૪-૪૪-૪૪-૪૪-૪૪-)

- ૧ હે પ્રભુ, આપ તણા બજમાં નૃપ હર્ષ કરે;
તે વજ તારણમાં બહુ તે નિત મગન કરે.

- ૨ તેહ તણા મનની ઈચ્છુના સહુ પૂર્ણ કરી;
તેહ તણી શુભઅર્જ સુણી બહુ લક્ષ ધરી.
- ૩ તું ધન આરિય સંગ ભઈ નૃપ વાટ રહે;
તેહ તણે શિર ઈંચનનો શુભ તાજ દહે.
- ૪ જીવન કાળ નૃપે ગુજ આગલ અર્જ ધરી;
તે બખશી, જીગના જીગ તે વય દીર્ઘ કરી.
- ૫ જીય થયો મહિમા તબ તારસુથીજ ધણો;
તે નૃપને બખસ્યો બહુ વૈભવ માન તણો.
- ૬ તે પર તેજ સદા અતિ આશિરવાદ ધર્યો;
ને ગુજ સમુખથી નૃપને અતિ મગન કર્યો.
- ૭ બપત તો પ્રજામાં પરિ પૂર્ણજ બાવ ધરે;
દેવ તણી કરસ્યાય સદા ધિર તેહ ઠરે.
- ૮ સૌ રિપુને ગુજ હાથ ધણો પકડી જકડે;
ને જમણો કર દેશકને બકડી પકડે.
- ૯ તું ગુજ દોષ સમે ધખતીજ બઠી કરશે;
તું નિજ દોષ થકી રિપુને નિગલીજ જશે.
તે ગુજ અગ્નિ થકી બલતાં સહુ બસ્મ થશે;
- ૧૦ તેહ તણાં ફલ તું જગથી અલમાં કરશે.
માનવ લોકથકી પસુ ખીજ વિનાશ થશે,
(કુષ્ટ પ્રજા સુખથી નર લોક વિષે ન વસે).
- ૧૧ કારણ કે ગુજથી ઉલટો કુવિચાર કર્યો;
પાર પડે નહિ, તે અપકારક બાવ ધસ્યો.
- ૧૨ દેવ ચિલાપર બાણ ધરી તૈયાર કરે,
તેહ સમે રિપુ સર્વ થયાજ નિશાન ખરે.
- ૧૩ હે પ્રજા તું અતિ જીય થજે ગુજ શક્તિ ધરી;
શક્તિ તણાં સ્તુતિ ગાન કરે મન પ્રીત કરી.

મુલ્ય વગાડનારને સાર, દેવલય કોઢેર વડ, વાઙ્મનું ગીત.

ગીત ૨૨. ઈંદ દોરા. માત્રા ૨૯. તાલ ૬. (૪૪, -૫-, ૪૪, -૫)

- ૧ હે પ્રભુ, હે પ્રભુ, ઠમ તું ત્યાગે મળને યમ ?
મળ ખૂમના સાદથી દૂર રહેએ ઠમ ? ૧
- ૨ દિનમાં હું ધાંટો કરું, તું નહિ સૂણે વાત;
રાતે પણ પોકારતાં, ચૂપ નથી સાક્ષાત. ૨
- ૩ ઈસ્તાયલના સ્તોત્રમાં થુફ વસે તું દેવ.
૪ ભાવ વડીણી રાખતા; તાર્યાં તે તતગેવ. ૩
- ૫ વડીલ વાણી કાઢતા તારી પાસે જોહ,
સર્વે દુઃખથી છૂટતા, નહિ લજવાયા તેહ. ૪
- ૬ હું તો કીડા રૂપ છું, માનવ જેવા નાય;
નિંદા ને ધિક્કાર બહુ પામ્યો માણસમાં. ૫
- ૭ જેમ્મો મળને દેખતા તેમ્મો હંસ્તા જાય;
શિર ડોલાવીને બહે, મોથી મોષ કાંચ. ૬
- ૮ “પ્રભુ વિધે વિશ્વાસનો જો તે છે કરનાર;
તે તેને છોડાવશે, પ્રેમ કરી નિરધાર.” ૭
- ૯ પણ તું માના પેઠથી મળને લાભ્યો પાર;
તે માતાના થાનથી આરા કરાવી સાર. ૮
- ૧૦ માને ઉદરે હું છુતાં, સોપાયો ગુજ હાથ;
માત તણે મળે યકી, તું પ્રભુ, છે મળ નાય. ૯
- ૧૧ દૂર ન થાજે હું યકી, સંકટ છે મળ પાસ;
સહાયકારક કો નથી, (હું કોની રાખું આરા?). ૧૦
- ૧૨ મળ પાસે મોઢા ધણી આબ્યા છે ચોર;
આસનના બમ્બાસીએ મરી કીધી ઘેર. ૧૧

- ૧૩ મજ પરમુખજિઘાડતાં ધામ્યે છે, વિકરાજ,
ફાંડે, ગળે સિંહ ન્યમ, તેમ કરાવે ફાળ. ૧૨
- ૧૪ જલના નેવા હું થઈ, રેડાયો નિરધાર,
મજ હાડોની સાંધ સૌ, જૂદી થઈ એ તાર. ૧૩
મારું મન થયું ઘણું, મીઠુ સરીખું તેહ;
મારાં આંતરડાં વિએ, ગળી ગયું છે એહ. ૧૪
- ૧૫ સ્વકાર્થ મજ રાડિત તો, ઢિંકરીનાજ પ્રમાણ;
વળગે છે મજ જીભ તો, જડખાને ઠેકાણ; ૧૫
હે પ્રભુ, તું લાભ્યો મને, ધૂળ મરણની માંય;
(મરણ તણી ને ધૂળ છે લાવી ધાલ્યો તાંય).
- ૧૬ કૃતરાંએ ઘેસ્યો મને, ફુગ વધ્યા ચોમર; ૧૬
મારા કર પગ વિંધિયા કૂર કરીને વેર. ૧૭
- ૧૭ હું મજ હાડ ગણી રાંડ; મુજ પર તાકે તેહ;
- ૧૮ પ્રભુમતિ મજ વસ્યો વિએ નાખી વેચે એહ. ૧૮
- ૧૯ હે પ્રભુ, મારી પાસથી આપ ન થાજે દૂર;
હે મજ ખળ, ઉતાવળે કરજે સાધ જરૂર. ૧૯
- ૨૦ ખાંડાની તો ધારથી મારો જીવ ખચાવ;
કૃતરાના ખળથી વળી વાલાને છોડાવ. ૨૦
- ૨૧ સિંહ તણા મુખથી મને સંભાળીને રાખ;
કાંકે રેમના સિંગથી તે સજી મજ હાંક. ૨૧
- ૨૨ પ્રગટાડે મજ બ્રાતને તારું માટું નામ,
સ્તોત્ર કરું તું તણાં, તુજ મંડળને ધામ. ૨૨
- ૨૩ પ્રભુથી ખીનારા તમે કરજો દેવ વખાણ.
યાકુબ પંધી, માન લો ઈશ્વાર, બધા જાણ, ૨૩

- ૨૪ ગુચ્છ કરી દીધાં નહીં કુઃખિત જનનાં કુઃખ,
જ્યારે હાંકે મારતા, છૂપાવ્યું નહિ મુખ. ૨૪
- ૨૫ મોટા મંડલમાંય હું ગાજી તારાં આન,
તુંથી ખીનારા કણે દેજી વૃતનાં ધન. ૨૫
- ૨૬ દીનજનો આર્થ બધા ગુપ્ત થશે સહુ વાર,
પ્રભુના શોધક સર્વે તો કરશે સ્તોત્રો સાર; ૨૬
તમો બધાના આતમા જીવે સર્વે કાળ.
(અમજસંધા ભક્તની દેવ કરે સંભાળ). ૨૭
- ૨૭ જગસીમો સંભારશે કરશે પ્રભુને પાસ
દેશેદેશ વિભતિઓ, નમશે પ્રભુમુખ પાસ. ૨૮
- ૨૮ રાજજ તો છે દેવગું, રાણોનો તે નાથ;
૨૯ જગમાં ને તાજ બધા આર્થ ભજે સાક્ષાત. ૨૯
સહુ ને ઉતરે ધૂળમાં, નમશે પ્રભુને તેહ,
કોઈ નહીં ઉગારશે, જીવ પોતાનો અંહ. ૩૦
- ૩૦ અંક પ્રભુ તેને ભજે તે પ્રભુ માટે ગણાય;
૩૧ તેઓ આવી ભાખશે, પ્રભુના સાચા ન્યાય; ૩૧
પાછળ નેઓ જન્મશે, તેને ફેરે વાત,
કે પ્રભુએ સર્વે કર્યાં એ કામો સાક્ષાત. ૩૨

દાઉવનુ ગીત.

ગીતિ ૨૩. હંદ દ્વિવિજય. બક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૨. તાલ ૮.

(—૫૫ —૫૫ —૫૫ —૫૫, —૫૫ —૫૫ —૫૫ —)

- ૧ ધંપર છે મજ પાલક ઉચમ, માટે મને કદિ ન્યૂન ન યાશે;
૨ તે મજને વિશરમ કઈ યુગ ખીડવિએ સુવડાવીજ ભશે.

- તે મળને નિતરં જળની ગમ દોરવેતો લઈ જાયજી આપે
 ૩ તે મળ આતમને બહુ સાવધ રોજ ફરી કરતાં ધિર યાપે.
 તેમજને નિજનામ ચક્રી નિત દોરવશે સત મારગ સારે.
 ૪ જો પણ મૃત્યુ તણા બચકારક કોતરમાં જવું હોયજી મારે,
 તો પણ દુષ્ટ થકી ન ડરું મન; કારણ કે પ્રભુ સાથ રહેછે.
 ૫ ને ગુજ દંડ છુડી મળને શુભ શાંતિધણી નિતતો બખસેછે.
 તે મળ રાત્રી સમીપ સુખોજન સિદ્ધ કરી મળપાસ ધરું છે;
 તે મળ મસ્તકને બહુ લેપન તેલ વડે ભરપૂર કરું છે;
 તે ભરપૂર ભરું મળ વાસણ કે બહુ તે છલકાયજી બારી.
 ૬ નિશ્ચય ન્યાયપાણું કરણા બહુ નિત્યજી મળપાછળજી.
 હું મળ જીવનના સરવે દિન સત્યજી ન્યાયધરું મન માહીં.
 હું પ્રભુ મંદિરમાંય રહી નિત વાસ કરું સહ કાલજી ત્યાંહીં.

દાઉદનુ ગીત.

ગીત ૨૪. હંદ ચરણકુલ. માત્રા ૧૬. તાલ છ. (૪૪, ૪ - -)

- ૧ પૃથ્વી ને સર્વે તેમાંનાં, એ છે જાણો પ્રભુનાં વાનાં;
 જૂતલ ને તેમાં જે રહે, માનો સર્વે પ્રભુના એ છે.
 ૨ સાગર મધ્યે નાખ્યો પાયો, વેતા જળ પર ધિર કરાવ્યો.
 ૩ પ્રભુના પર્વતમાં કો જશે? કો ઊઠી શુદ્ધસ્થાને યાશે?
 ૪ જેના હાથો દોષ વિના છે, ને નિર્મલ જેનાં મનડાં છે,
 તેણે વ્યર્થપણની માહી પોતાનાં મન ધાત્યાં નાહીં,
 જેણે કપટ કરી મન મંહીં જૂઠા સોગન આધા નાહીં,
 ૫ (જે જન એવા ચોખ્ખા રશે) પ્રભુથી આશિર્વાદો લેશે.
 નિજ તારણના પ્રભુથી તેવા ન્યાયપણું બહુ પામે એવા.
 ૬ તેનો શોધ કરેછે જેમ્મી, તેમ્મીના જેડી છે એમ્મી,
 જે ગુજ મુખનો શોધ કરેછે, તે જેડી, એમ્મી યાકુબ, એ છે.

- ૭ દર્વાજા, તમ શીશ ઉઠાવો; દ્વાર સદાના, ઉઘડી જાઓ,
આવે રાજા ગૌરવનો ને. ઠાણુ હશે નૃપ ગૌરવનો તે ?
દેવ સમર્થ અને ખલધારી, યુદ્ધ વિષે ને છે ખલકારી.
- ૮ દર્વાજા, તમ શીશ ઉઠાવો, દ્વાર સદાના ઉઘડી જાઓ.
આવે રાજા ગૌરવનો ને. ઠાણુ હશે નૃપ ગૌરવનો તે ?
- ૯ સૈન્યોનો પ્રભુ રાજા એ છે, ગૌરવનો રાજા પણ તે છે.

દાઉદનું ગીત.

ગીત ૨૬. ઉંદ અગ્ર. અક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૧. તાલ
(--૦ --૦ --૦ --, ૦--૦ --૦ --૦ --)

- ૧ હે દેવ, હું આપ પાસે ચડાવું
સદા જીવ અપી તમોનેજ મારો;
૨ હે દેવ, હું તો ભરોંસો કરુંછું,
તમારા વિષે રાજ તો શ્રેષ્ઠ મારો.
મારા ખધા શત્રુઓ તો કરે ના
વડાઈ, અને હું લજજત નાહીં.
- ૩ નેઓ તમારી ધણી વાટ જૂઓ
કદા, દેવ, તેઓ લજશે ન કાંહીં. ૧
નેઓ વિના કારણે તો કરે છે
કુદંગા, ધણા પામશે લાજ તે તો,
- ૪ હે દેવ, આપે જણાવો સ્વપંથે,
અને સર્વ વાટો શિખાવો તમે તો.
- ૫ મારા ખરા ત્રાણનો દેવ તું છે,
તમારા મુસલ્યે ચલાવી શિખાવો.
હું વાટ જોતો રહુંછું તમારી,
(સદાકાલ માટે મને તો ખચાવો.) ૨

- ૬ હે દેવ, તારી કૃપાપૂર્ણ પ્રીતિ
અને રૂમ સંભારજે વાર વારે.
કાં કે પુરાકાળથી તે સદા છે,
અનાદી યત્રી તે સદા પ્રેમ ભારે.
- ૭ મારી જીવાની તણાં પાપ ગુન્હા
તમે તે નહીં યાદ લાવો કરી જો.
હે દેવ, તારી કૃપા સત્વ માટે,
તમે રાજ્ય મારી કરી યાદ લીજો ૩

- ૮ છે તો યહોવા ભણા ને યથાર્થી,
પથે શીખવી દુષ્ટને માટ લાવે.
- ૯ તે ન્યાયથી દુઃખિઓને ચલાવે,
અને માર્ગમાં લીનને તો શિખાવે.
- ૧૦ વાટો ખરા દેવની તો બધી જ
સદા ન્યાયની ને કૃપા પૂર્ણ તે છે.
એ સ્થાપનામાં અને સાક્ષ માંહી
ધરે લક્ષ જે સર્વ, તે માટ એ છે. ૪

- ૧૧ હે દેવ, મારાં ધણાં પાપ તો છે,
તમારા મુનામ કશે માફ તે તો.

- ૧૨ એવો વળી ઠાણ છે માનવીનો,
ડરે દેવથી જ સદા આપ એનો ?
જે વાટમાં યે જવાને જ ઇચ્છે
શિખાવે સદા દેવ તેમાંજ આપે;

- ૧૩ રૂંથે સમાધાનમાં જીવ તેનો,
જગે વારણા જૈ બધે વંશ આપે ૫

- ૧૪ ને દેવથી સર્વ રેછે ડરંતા
બધા દેવના મર્મ તે સાથ રેછે;
ને સર્વ તેની ખરી સ્થાપનામ્મી
સદા તેમને તે જાણાવીજ દેછે.
- ૧૫ સર્વે સમે નેત્ર મારાં વળીને,
યહોવાબણી પ્રાર્થ તાકી રહેછે,
તે કારણે જાળથી પાય મારા
કરી માકળા દેવ પોતેજ દે છે. ૬
- ૧૬ હું છું ધણા દુઃખમાં ઐકસી તો,
દયા રાખતાં આપ પાછા વળો રે.
- ૧૭ મારા હૃદયનાં ધણાં દુઃખ ફેલાં,
મને એકથી તો કરો માકળો રે.
- ૧૮ મારાં ધણાં દુઃખ ને કબજે જોળે,
બધાં પાપ મારાં કરો માફ, દેવા.
- ૧૯ હે દેવ, જો રાત્રીમાં તો વધ્યા છે,
મને કૂર દોરો ધણાં દુઃખ દેવા. ૭
- ૨૦ સંભાળજો જીવ મારો તમે તો
અને આપ દો જીવને યુક્તાવી.
હું તો બરોસો કહું છું તમારો
મને માટે તું લાજથી મે બચાવી.
- ૨૧ સિદ્ધાઈ ને ન્યાય રાખે મને તો,
તમારી સદા મેં સુઆરાખરી રે.
- ૨૨ હે દેવ, ધંધાપણને તમે જા
બધા દુઃખથી મુક્તિ પ્રતી કરી રે. ૮

દાસદનુ ગીત.

ગીત ૨૬. હંદ વૌમાજી. માત્રા ૩૨. તાલ ૮ (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪--)

૧ હે પ્રભુ મારા સ્વામી, આપે કરજે અદલી ન્યાયજ મારે;
કાંકે મેં મજ સિદ્ધપણથી ચાલીને પાલ્યો છે ધારે.

હે પ્રભુ. ૧

ને મજ ધંધ્યરકરે પણ મેં બાવજ ધરિયો છે મન માંહી,
માટે હું તો કોઈ કાલે છેકજ લપસી જઈ નાહી.

હે પ્રભુ. ૨

૨ હે પ્રભુ, પરખ મને તું પૂરે તથા તપાસી જો તુજ રીતે;
મારા અંતર ને મનડાની કરે પરીક્ષા પ્રભુજી પ્રીતે.

હે પ્રભુ. ૩

૩ કાંકે મજ નેત્રોની સામા રૂંછે તારી રરણા સારી,
ને હું તારા સતજી માંહી ચાલિરા બાવ વારંવારી.

હે પ્રભુ. ૪

૪ હું બેઠો નહિ હલકા સાથે, ને ચાલ્યો નહિ કપટી સંગે;
૫ મેં કંઠાળી જુડી ટાળી, ફુટો સાથ ન બેસું રંગે.

હે પ્રભુ. ૫

૬ હે પ્રભુ, હું નિર્દોષપણમાં ધોઈરા મારી હાથેલીને;
ત્યારે તારી વેદીની હું કરું પ્રદક્ષણા, ફેર ફરીને.

હે પ્રભુ. ૬

૭ કે સ્ત્રોત્રોના રાગોથી હું જાણ્યું તુજ વાતો સારી,
ને સહુતારાં અચરતકામો હું પ્રગટાવું પ્રેમ વધારી.

હે પ્રભુ. ૭

૮ હે પ્રભુ, તુજ મંદિરના ઠામો, ને તુજ ગૌરવ કેરા વાસો,
જોમાં તુજ મહિમા પ્રગટે છે, તે તો મનને બાબા આસા.

હે પ્રભુ. ૮

- ૯ મજ આત્માને પાપી સંગે મેલાવો નહિ, મારા પ્રભુજી,
મજ આત્માને ખુની સંગે મેલાવો નહિ, માઠા પ્રભુજી.
હે પ્રભુ. ૯
- ૧૦ તેને હાથે છે કુર્યુઠિત, ને જમણો કર લાંચ ભરેલા;
૧૧ પણ હું મારા સિદ્ધપણામાં ચાલિરા ભાવે વેલાં વેલાં.
હે પ્રભુ. ૧૦
- હે પ્રભુ, મારા સ્વામી, તુંતો મજને પૂરે. ખંડી લેને;
ને મજ ઉપર તારી કરેલા સહ કાલે તું રાખતો રેને.
હે પ્રભુ. ૧૧
- ૧૨ યથાર્થપણામાં મારો પગ તો ઊભો રહે સ્થિરતા પામી;
માટે પ્રભુને મંડળીઆમાં સ્તોત્રો ગાજે, હે મજ સ્વામી.
હે પ્રભુ. ૧૨

દાઝદનું ગીત:

ગીત ૨૭. ઘંટ સંવેયાએકવીસા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪-૫)

- ૧ પ્રભુ મજ તેજ અને તારણુ છે, કોથી ખીડુંહું મન માંય ?
પ્રભુ મજ આત્માઠેઈં બળ છે, કોથી ત્રાસ મને તો યાય ?
પ્રભુ. ૧
- ૨ ન્યારે અંડા પાસે આપ્યા મારી દેહને ખાવા કાજ,
ત્યારે શત્રુ અને સહુ વૈરી પડિયા, હોકર ખાઈત્યાંજ.
પ્રભુ. ૨
- ૩ જો મજ સામા સૈન્યો ચડશે, તો મનમાં નહિ બલ વિકરાજ;
યુદ્ધ ચડે જો મારી સામું, તો વિખ્યાસ કરું તે કાજ.
પ્રભુ. ૩
- ૪ મેં તો મારા પ્રભુની પાસે માગી ય્યેવી ય્યેજનવાત;
મારા મનથી હું તો નિત્યે તેને શાકુંધું સક્ષાત;
પ્રભુ. ૪

કે મજા જીવનના સહુ દિન તો, વસ્તિ કરું પ્રભુ મંદિરમાંય,
કે હું પ્રભુની શોભા જોઈ, ને હું પ્રાર્થ કરું નિત ત્યાંય.

પ્રભુ. ૫

૫ કાંકે સંકટ કાળે તે તો દે નિજ મંડપમાં આધાર,
ને મંડપને છાને હામ મળને સંતાડે નિરધાર.

પ્રભુ. ૬

કિલ્લા ઉપર મળને રાખી જ્યો કરશે પોતે તેહ.
૬ હમણાં જો મજ શત્રુઓ તો ધેર કરેછે મારી નેહ,

પ્રભુ. ૭

તેઓ ઉપર મારું માથું રાખ્યું છે હુંનું નિરધાર.
એ માટે તો હર્ષતણા, હું યત્ન કરું મંડપ મોઝાર;

પ્રભુ. ૮

હું મજ ઈશ્વર નામ નિત્યે ફાડું ગીતાના ઉચ્ચાર.
હા, હું કેવળ ઈશ્વર કેરાં કીર્તન ગાઉં વારંવાર.

પ્રભુ. ૯

૭ હે પ્રભુ, સાંભળ મારી વાણી, જે વિનવું હું તારી પાસ;
મારા ઉપર દયા કરીને, આપ મને તો ઉત્તર આસ.

પ્રભુ. ૧૦

ન્યારે તું તો મળને બોલ્યો, કે 'મજ મુખનો શોધ પ્રકારા';
ત્યારે મજ મન એવું બોલ્યું, 'તજ મુખ શોધીશ રાખી આરા'.

પ્રભુ. ૧૧

૮ મારાથી તુજ મુખડાને તો કો કાળે તું મા સંતાડ;
કોપ કરી તજ સેવકને તું દૂર કરીને નાહી ફાડ.

પ્રભુ. ૧૨

હે પ્રભુ, મારા તારણુ દાતા, મારું સાધ્ય હોતો તું આપ;
માઠ મને તો નાહી ચૂકો, ને ના તજજો તમિ કદાપ.

પ્રભુ. ૧૩

૧૦ જોમજમાતપિતાતોમજને કદા તજજો આધાં રેજ,
તોપણ, મારાપ્રભુજી,તુંતો નિતનિત રેજે મજ પાસેજ.

પ્રભુ. ૧૪

૧૧ હે પ્રભુ, મારા માર્ગો સર્વે તું તો પોતે મને શિખાવ;
ને મજ રાત્રુ કારણુ તું તો સીધી વાટે મને ચલાવ.

પ્રભુ. ૧૫

૧૨ તેને હાય મને ના સોપો ને મજ વૈરી છે નિરધાર;
કાંકે જૂઠા સાક્ષી ચઢિયા- કૂરપણાના સ્વાસ અપાર.

પ્રભુ. ૧૬

૧૩ નિમ્ને જીવંતાની જુમાં, પ્રભુતું ભલપણુ જોવા માટ,
ધંધ્યર માંછી મેં રાખ્યા છે પૂર્ણ બરેસો નિત સાક્ષાત.

પ્રભુ. ૧૭

૧૪ કેવળ ધંધ્યર આશા કરજે ને મનમાં તું ધરજે ધીર,
તે કરજે મન દૃઢ તમારાં માટે આશા ધરજો સ્થિર.

પ્રભુ. ૧૮

દાહદનું ગીત.

ગીત ૨૮. હંદ દવ. બક્ષર ૨૪. માત્રા ૪૭. તાલ ૮.

(૦-- ૦-- ૦-- ૦-- , ૦-- ૦-- ૦-- ૦--)

૧ તમિ દેવ છેા આસરેા આપ મારેા,

કરું અર્જ હું તો તમારી સદાધ.

કદી હું કિમ્મે આપ છાના ન રેજે,

રખે જો કદા આપ રેશે છુપાઈ,

પડે જેમ કો ખાડમાં, નીચ કામ,
 થઈ તેમ હું તો પડ્યો દુઃખ માંઈ.
 ૨ કરું અર્જ હું તો, તને હાંક મારી,
 સુણો રાજ તેના તમે તો સદાઈ.

વળી હું કરું હાય ઉંચા ઉઠાવી
 તમારાં સુવાડ્યો તણા યુદ્ધ વાસે.
 ૩ મને તો અધર્મી તથા દુષ્ટ સાથે
 તણાવા ન'દેશો, (રહી દાસ પાસે).
 ધણો દ્રોહ તેમ્મો ધરી મન માંહે,
 ક્યેછે પડોસી વિષે વાત સારી;
 ૪ બધાં તેમનાં દુષ્ટ કૃત્યો પ્રમાણે
 સદા દેવ દેવે અરે ન્યાય વાળી.

અને તેમનાં કૂર યત્નો પ્રમાણે,
 અરે ન્યાય વાળી કૃણો નિત્ય દેવે;
 વળી તેમનાં હસ્ત કામો પ્રમાણે,
 ધટે તેમ આપી સદાકાળ દેવે.
 ૫ વિચારે નહી દેવનાં કૃત્ય તેમ્મો,
 અને દેવના હસ્ત કામો ન ધારે;
 કરે નારા તે કારણે તેમનો તે;
 રચીને ન બાંધે ફરી કોઈ વાર.

૬ સદા દેવને પાડના સ્તોત્ર હોળે,
 સુણી કેમકે અર્જ કેરીજ વાણી.
 ૭ યહોવા ખરી શક્તિ ને ઢાલ માંડી,
 ધર્મ આસરે મેં હૃદે બાવ આણી.

સદા ય્યેન માટે વળી હુંજ પોતે
 ધણું દેવથી સાધ પામ્યોજ સાઈ.
 અને ય્યેન માટે ધણો હર્ષ વાધ્યો,
 સદા ય્યેન માટે કહું સ્તોત્ર તાઈ.

- ૮ યહોવા ખરી રક્તિ તેમ્મો તણી છે,
 અને આપના રાયને રક્તિ આપો.
 ૯ તમે તારજી સર્વ લોહો તમારા,
 અને આપનો વારસો ધન્ય થાપો.
 વળી ભક્ષ આપી, કરો વૃક્ષ પૂરા,
 અને તેમને તો સદા હુંચ રાખો.
 (સદા ય્યેમ દેજો ધણાં દાન સારાં,
 અને આપના ભક્તને પ્રેમ દાખો).

ગીત ૨૯. હંદ સ્તિરા. માત્રા ૩૦. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪- -)

- ૧ હે ખલધારી કરા પુત્રો, જીહોવાને દેજો, જી,
 જીહોવાને બળ ને મહિમા સદાય દેતા રૂંજો, જી. ૧
 ૨ જીહોવાના નામતણો તો ધરતો ગૌરવ દેજો, જી;
 જીહોવાને શુદ્ધપણના તેજો ભજતા રૂંજો, જી. ૨
 ૩ જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે જલપર સ્થાપ્યો છે, જી;
 ગૌરવનો પ્રભુ બહુ ગર્વે છે, અથાગ જલપર તે છે, જી. ૩
 ૪ જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે તે ખલિયો છે ભારે, જી;
 જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે ગૌરવમાંજ વધારે, જી. ૪

- ૫ જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે ઘરજને બાંગે છે, જી;
જીહોવા સહુ લિખિનન કેરાં ઘરજને માટે છે, જી. ૫
- ૬ તેઓને વાહુરડા જીવાં તે તો બહુ કૂદાવે, જી;
સિરિયન લિખિનન રૈમનાં બચ્ચાં જીવાં કરી નચાવે જી, ૬
- ૭ જીહોવાનો રાખ્દજ અગ્નિ-- જવાલા ભિન્ન કરાવે, જી.
વિજળીની તે ફાટ કરીને ગગને આગ ચલાવે, જી. ૭
- ૮ જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે રાનોને ધૂળવે, જી.
જીહોવા તો કાદેરા કેરાં માટાં વન કંપાવે, જી; ૮
- ૯ જીહોવાનો રાખ્દજ પોતે હરણોને ધૂળવે, જી.
ને રાનોનાં પણ વૃક્ષોને ખુદલાં કરી બતાવે, જી, ૯
- ને તેના સહુ ગૌસ્ય કેરું ગાથે મંદિર માંઈ, જી.
- ૧૦ જલપર જીહોવાં બેસે છે સદાય રાજ યાઈ, જી, ૧૦
- ૧૧ જીહોવા નિજ લોકોને બહુ સામર્થ આપી રૈશે, જી.
ને તેઓને કુસલતાના આશીર્વાદો દેશે, જી. ૧૧

દાઉદે પોતાના ઘરનો પ્રતિષ્ઠા પર જે ગીત ગાયું ને.

ગીત ૩૦. હૈંદ ચંદ્રકોડા. અક્ષર ૧૮. માત્રા ૩૦. તાલ ૬.

(૫-- ૫-- ૫-- ૫-- , -૫-- ૫--)

- ૧ અરે દેવ, હું તો તમોને ધણો શ્રેષ્ઠ માનીશ સારી;
મને કેમકે તો તમો જીવ્યકી છેક ફાડ્યોજ બારી
તમે દેવ, મારા બધા રાત્રુને હર્ષવા નાહિ દીધા;
- ૨ અરે દેવ મારા, તમો પાસે ખૂબથી સાદ કીધા, ૧

- તમે તે સુણીને મને રાગથી પૂર્ણ સાંજેજ કીધો.
 ૩ વળી જીવ મારો, યહોવા, તમે માતમાંથીજ લીધો,
 અને જીવ મારો મહા આડથી તે બચાવીજ ફાડ્યો.
 ૪ અરે દેવના સર્વ શુદ્ધો, તમે ગીતના સાદ પાડો, ૨
 સ્મરી દેવની શુદ્ધતાને તમે સ્તોત્ર ગાજો બધાએ,
 ૫ યશ ધાબરા તેતણા કાપથી સર્વ કાઈ સદાએ.
 કૃપા કેમકે તેતણી છે મહા જીવદાયક સારી.
 ટકે જો ધણાં રૂદનો રાતમાં એમને એમ જારી, ૩
 સકાલે યશ તોય આનંદના પૂર્ણ ઉત્સાહ ભારે.
 ૬ સમાધાન વેલા વધી વાત મેં, કે ન હાલું કદા રે.
 ૭ અરે દેવ, તારી કૃપાએજ તે પાડ યાખોજ મારો,
 તમે મુખ સંતાડતા તે સમે હું થયો બીજનારો. ૪
 ૮ અરે દેવ, હું તો કરુંછું સદા અર્જ ભારે તમારી;
 અને દેવની હું કરુંછું ધણી યાચના વારવારી.
 ૯ પડું આડમાં, તો યશ થું નફો રક્ત મારાજ માહિ ?
 અને થું, કરે ધૂળ તારી કદી સ્તોત્ર ગાનો સદાઈ ? ૫
 વળી થું તમારું કથે સત્યતા ધાંટ કાઢી વધારે.
 ૧૦ અરેદેવ, સ્મરો, અનેહુંભણી તું દયા રાખ ભારે,
 અરે દેવ, મારો ખરો તું થજો સાદ્ય દેનાર સારો;
 ૧૧ તમે હું તણાં રૂદનો ફેરવી, હર્ષ યાખોજ મારો. ૬
 તમે તાટ મારાં ઉતારી, અને પેરવા હર્ષ દીધા;
 વિના ચૂપ રેવ, ધણા માનથી ગીતના સાદ કીધા.
 ૧૨ યહોવા તમે દેવ મારા ખરા સર્વદા છોજ સારા,
 કરું સ્તોત્ર હું તો ધણાભાવથી સર્વકાલે તમારાં. ૭

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાઢઢનું ગીત.

ગીત ૩૧. હંદ ચોવાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪, - -)

૧ હે પ્રભુ, તારા પર મેં રાખ્યો, પૂર્ણ ભરોસો મારો;
હું કો કાળે લાશું નાહિ; મજને વ્યાપે તારો.
હે પ્રભુ. ૧

૨ કાન ધરીને જલદી છોડો, મજબલિયોગઢયાને,
રાશ્વતાણું ધર યા તું પોતે મારા તારણ કાને.
હે પ્રભુ. ૨

૩ કાંકે તું છે મારો આશ્રો, ને મજ આશ્રો સારો;
તારે નામે દોર મને તું ને યા નાયક મારો.
હે પ્રભુ. ૩

૪ છાતી જળો તેણે માડી મારા જીવને સાર,
તેમાંથી પ્રભુ કાઢ મને તું કાંકે તું બળ મારું.
હે પ્રભુ. ૪

હે પ્રભુ, સાચા દેવજ, તે તો મજને ખંડી લીધો,
૫ માટે મેં ગુજ કરમાં સોપી મારો આત્મા દીધો.
હે પ્રભુ. ૫

૬ મિથ્યા વાતો ને પાળે છે, તેને મેં કંટાળ્યો;
પણ તારામાં, હે પ્રભુ, મેં તો, પૂર્ણ ભરોસો ધાવ્યો.
હે પ્રભુ. ૬

૭ મગ્ન થઈને હું તો હરખું, ગુજ માડી કરણમાં;
મારાં કુઝો તે દીઠાં છે, મન જાણું પીડામાં.
હે પ્રભુ. ૭

૮ (તેં મજ આત્મા અંગીકાર્યો, કુખમાં આશ્રો દેતાં),
વેરીઆથી બંધ ન કીધો, ખૂલે ઠામે લેતા.
હે પ્રભુ. ૮

- ૯ મન પર કરણા કરજો દેવા, હું છું સંકટ માંહિ.
આંખો, પ્રાણ ને પેટ ખવાયાં, કુખનો પારજ નાહિ,
હે પ્રભુ. ૯
- ૧૦ મારી જમર થઈછે આંધી નીરાસા ચૂક્યાથી.
ખૂટ્યું ખળ, ને હાડ ખવાયાં, મારા બહુ અન્યાથી,
હે પ્રભુ. ૧૦
- ૧૧ વૈરીઆથી નિંદિત હું છું, મુખ્યે પાડોશીથી.
આંખખિતા તો મનથી ખીતા, (બૂલીને મન પ્રીતિ.)
હે પ્રભુ. ૧૧
- ખાર મને નેઆમ્યે દોષા, હઠતાં નાઠા તેઆ.
૧૨ મુરદાં નેવા હું વીસરાયો, કુટખ મઠકા નેવા.
હે પ્રભુ. ૧૨
- ૧૩ મેં બહુ જાણી ચાડી સજી; ધાસ્તી થઈ ચોપાસે;
મારો જીવજ લેવા કાળે, ધારેં મન ઉલ્લાસે.
હે પ્રભુ. ૧૩
- ૧૪ પણ વિશ્વાસ કરી હું બોલ્યો, તું છે પ્રભુજી મારો,
૧૫ મારા દાડા છે ગુજ કરમાં; વૈરી બુજથી તારો.
હે પ્રભુ. ૧૪
- ૧૬ તારા સેવક પર તો હવડાં ગુજ મુખનેજ પ્રકાશો,
તારી માઠી કરણા માટે છોડી, દે ખૂલાસો.
હે પ્રભુ. ૧૫
- ૧૭ હે પ્રભુ, મેં ગુજ વિનંતિ કીધી, માટે લાગ્યું નાહિ
લાળે, પાપી, ને રો છુના મૃત્યુ લોકો માંહિ.
હે પ્રભુ. ૧૬
- ૧૮ જૂઠા હોઠા ખંધ કરાશે, યાશે મુંગા તેઆ,
ન્યાયી પર તે ગર્વે બોલે ધિક્ક કરીને નેઆ.
હે પ્રભુ. ૧૭

- ૧૯ કેવું તુજ ડરતા જન માટે તે તુજ સત્યજ રાખ્યું ?
તારી આરા ધરતા માટે સહુ માનવમાં દાખ્યું
હે પ્રભુ. ૧૮
- ૨૦ તારાં મુખનાં આશ્ચર્યનો ગર્વો જનથી ઢાંકે,
સહુ જીભોના વાદોથી તું ગુમ મંડપમાં રાખે.
હે પ્રભુ. ૧૯
- ૨૧ વંદિત વંદિત હોજો, પ્રભુજી, કિલ્લા નગરો માંહિ,
અચરત કહણા તેણે મનને દેખાડી અધિકાર્થ.
હે પ્રભુ. ૨૦
- ૨૨ હું ગભરાતાં એવું બોલ્યો પ્રભુચક્રથી છું આધો,
હે પ્રભુ, તોપણ તે સ્ફુર્ણી છે મજ અર્જુની હાંકો.
હે પ્રભુ. ૨૧
- ૨૩ એ પ્રભુ કેરા સર્વ પવિત્રો, કરજો પ્રીતિ સારી;
વિશ્વાસી પર પ્રભુની રક્ષા રાજ રહેછે જારી.
હે પ્રભુ. ૨૨
- જે હંકારી માનવ સર્વે ગર્વ કરતા રૈશે,
જીહોવા તે સર્વે જનનો પોતે બદલો લેશે.
હે પ્રભુ. ૨૩
- ૨૪ સર્વે પ્રભુના આરાધારી, મનને ધીરજ દેજો;
ઈશ્વર મનને દૃઢતા દેશે, માટે દૃઢ થઈ રૈજો.

ગીત ૩૨. હંદ ચામર. અક્ષર ૧૬. માત્રા ૨૩. તાલ ૮.

(-૦-૦-૦-૦, -૦-૦-૦-)

- ૧ જે મનુષ્યનો બધાય દોષ માફ થાય છે,
ને વળી બધાંય પાપ સર્વદા છુપાય છે,
તે મનુષ્ય પૂર્ણ ધન્ય નિત્ય તો મનાય છે.

- ૨ ને સદાય દોષહીન જે ધણી ગણાય છે, ૧

- ને વળી કદીજ કૂડ અંતરે ન રાખશે,
 તે મનુષ્ય દેવથીજ પૂર્ણ સૌખ્ય ચાખશે.
- ૩ ને ધડી, ધર્મ અવાચ્ય, ચૂપ હું રહી ગયો,
 તે ધડી વિલાપકાર પૂર્ણ તો મને થયો; ૨
 મેં ધણા કર્યા વિલાપ રૌંધ રૌંધ જરથી,
 માહરા થયાં બધાંય હાડ જીર્ણ ત્યારથી.
- ૪ કેમકે તમોત્તમોજ હસ્ત ને ખરે ખરો,
 તે મનેજ રાતદિન દાખતો હતો નરો. ૩
 જેમ ઉજ્જ્વલ કાલ માંય નીર તો સુકાય છે,
 તેમ માહરો બધાય રસ ફેરવાય છે. સિદ્ધા.
- ૫ મેં વળી બધાંય પાપ તું કણેજ માનિયાં;
 માહરાં અસત્ય સર્વ તું થકી ન ઢાંકિયાં. ૪
 મેં કર્યો વિચાર એમ દીલ માંય ભાખતાં,
 કે કહું કબુલ દોષ દેવનેજ દાખતાં.
 દેવને વિરુદ્ધ જેહ પાપ મેં કર્યાં નરાં,
 તે બધાંય માનતાંજ માફ તેં કર્યાં ખરાં. ૫ સિદ્ધા.
- ૬ માહ જે સમે તમોજ ભક્તને મળો ખરા,
 તે સમે પવિત્ર સર્વ અર્જ લાવશે નરા.
 ને અચીત રેલ પૂર જે કદાય આવશે,
 તોય તેહને કદીજ તેહ નાહિ લાગશે. ૬
- ૭ તું છુપી જવાવણોજ માહરો સુઠામ છે,
 ને મને ઉગારનાર દુઃખથીજ આપ છે,
 પૂર્ણ મુક્તિનોજ જેહ હર્ષનાદ છે ખરો,
 તે થકી મને તમેજ ઘેરશે નરેનરો. ૭
- ૮ નિત્ય બોધતો જર્મરાહું તને સુમાનથી,
 ને અતાવતો રહીરા સત્યના પ્રમાણથી.

- જે પથે તને સદાય ચાલવું હશે ખરું,
તે પથે સ્વચ્ચાવતાંજ બોધ નેત્રથી કરું. ૮
- ૯ જેમ છે અખુદ્ધ મૂર્ખ અમ્મ, અમ્મરો બધા,
તે રખે ને દોડતાજ ધાય તું ભણી કદા,
માઠ તેમને લગામ ધાલવી પડે ખરી,
તેમ તું થજે ન મૂર્ખ, તેમની ખરીખરી. ૯
- ૧૦ દુષ્ટને ધણાય દુઃખ લાગશે ખરેખરાં,
જે કરે સદાય ભાવ, દેવ માનતાં નરા,
તેમને દયાજ પૂર્ણ થાય આસપાસથી. ૧૦
- ૧૧ સત્ય લોક દેવ માંય હર્ષજે ઉલ્લાસથી, ૧૦
ને વળી બધાય જેહ સાચ દિલના સદા
તેહ નિત્ય દેવ માંય હર્ષજે તમો બધા.

મતિ ૩૩. હંદ દાલરી. અક્ષર ૧૪. તાલ ૫.

(—૦ —૦ —૦ —૦ —) •

- ૧ હે ન્યાય લોકો, તમો દેવમાં હર્ષ માનો;
શ્રામિ યથાર્થી જનોને ખરા ગીતગાનો.
- ૨ નાખાલ કીનૂરથી દેવને સ્તોત્ર દેજો;
આસ્થરથી દેવને ગાન ગાતાજ રેજો. ૧
- ૩ તેને નવું ગીત ગાતાં તમે રાગ ફાડો;
ચાતુર્યથી સર્વ તેને સુવાજાં વગાડો.
- ૪ કાંકે યહોવા તણો રાખ્દ ન્યાયી સદા છે,
ને તે તણાં હાયકૃત્યો બધાં સત્યમાં છે. ૨

- ૫ ચાહે યહોવા સદા ન્યાય ને સત્યતાને,
તેની કૃપાથી ધરા છે બરેલી (અધાને).
- ૬ ઇશ્વરના રાજ્યથી લેખ સર્વ થયાં છે,
ને તે તણા સ્વાસથી સૈન્ય તેનાં રૂયાં છે. ૩
- ૭ શાહેર પાણી અધાં ચ્ચક્રાં તે કરે છે,
બંડારમાં તે અગાધા બરીને ધરે છે.
- ૮ પૃથ્વી અધી તેા યહોવાતણી ખીક રાખે,
સૌ બુમિવાસી તમે તે તણી ખીક ધાખે. ૪
- ૯ તે નેમ બોલ્યો, અધું તેા થયું તેમ તે તેા,
તેનીજ આજ્ઞા પ્રમાણે યપાર્થજ ચ્ચ તેા.
- ૧૦ સદ્લા વિદેશીતણી દેવ તેા દૂર નાખે,
ને સર્વ લોકોતણી કલ્પના વ્યર્થ રાખે. ૫
- ૧૧ સંકલ્પનાચ્ચા સદા દેવની સ્થિર થાશે,
તેના હૃદેના મતો પેડ પેડી થપાશે.
- ૧૨ જે લોકનો દેવ પોતે યહોવા જણાશે,
તે લોકની ધન્યતા નિત્ય મોટી મનાશે. ૬
- જે લોકને તેા યહોવા નિવેડી થપાવે,
ને વારશે લે, સદા તે સુખે લોક આવે.
- ૧૩ આકારાથી દેવ ધારી નિહાળે અધાને,
તે તેા જીવ્યે માનવી પુત્રને ચ્ચક્ર ધ્યાને. ૭
- ૧૪ તે આપના વાસથી દૃષ્ટિ ધારી તપાસે,
ને તે જીવ્યે છે અધા જે રહે બુમિવાસે.
- ૧૫ તેચ્ચા તણાં તે હૃદે ચ્ચક્ર સર્પાં રચે છે,
તેચ્ચા તણાં કૃત્ય સર્વે સદા પારખે છે. ૮

- ૧૬ સૈન્યો ધણાંથી કદી કો બચે બૂપ નાહી,
જેરાવરે આપ જોરે ન છૂટે કદાઈ.
- ૧૭ નિર્ભયણ કાજ ધોડો નકામો જણાશે,
તેના મહા જોરથી તો બચી કો ન જાશે. ૯
- ૧૮ જૂઝ્યા બધા દેવથી જે ડરતાજ રે છે,
જે દેવની તો કૃપા માંય આરામ કરે છે,
- ૧૯ તેમ્ણાતણા જીવને તારવા દહિ દે છે,
ને કાળથી જીવ તેના બચાવીજ લે છે. ૧૦
- ૨૦ જૂઝ્યા યહોવાતણી વાટ આત્મા અમારે,
તે છે અમારી ખરી ઢાલ ને સાહકાર.
- ૨૧ મ્મે માઠ તેમાં હોમને ધણો હર્ષ થાશે,
કાંકે હોમે શુદ્ધ નામે રૂયા પૂર્ણ આશે. ૧૧
- ૨૨ હે દેવ, તારી કૃપા થાય માથે અમારે,
જેવી અમે આરા રાખી તમારી સદા, રે.

હારે દાડદે આત્મલેકનો સામા પોતાનો વૃત્તિ વિપરિત કોમી; ને તેણે
તેને કાઢી મૂક્યા ને ને જાણ્યા ગયો ને વારનું દાડનું ગીત.

ગીત ૩૪. હંદ સૈયાવત્રીસે. તાલ ૮. (૮૪, ૪૪, ૪૪, ૪--).

- ૧ જીહોવાને વંદિત હું તો સર્વ સમીમાં માનનહારે,
તેનાં સ્તોત્રો મારા મુખમાં નિત નિત પોતે હું કરનારે.
સર્વ. ૧
- ૨ મારે આત્મા ઇશ્વરમાં તો કરે વડાઈ સ્તવનો ગાતાં,
લીન જાણો તે જીણી લેશે બહુબહુ અંતરમાં હૃદયમાં.
સર્વ. ૨

- ૩ પ્રભુને સહુથી મોટો માનો, રૈતા રૈતા મારી સંગે;
આપણુ સર્વે ભિગા ચઢને, ઉચું કરિયે નામ ઉમંગે.
સર્વ. ૩
- ૪ પ્રભુનો મેં તો શોધજી કીધો; દીધો તેણે ઉત્તર આપી;
મારા સર્વે ભયથી તેણે છોડી દીધો, (બંધન કાળી.)
સર્વ. ૪
- ૫ તેની ગમ તેમ્મામ્મિ ધાયું, ત્યારે તેમ્મા થયા પ્રકાશી.
તેથી તેનાં મુખ થયાં છે લાજ વિનાનાં સર્વ ઉભસી.
સર્વ. ૫
- ૬ આ લીજે તો વિનંતિ કીધી, પ્રભુમ્મે સ્વણી લીધી તેને,
તેનાં સર્વે સંકટમાંથી પ્રભુમ્મે તારી લીધી મ્મિને.
સર્વ. ૬
- ૭ પ્રભુનો દૂત કરેછે ઘેરો તેના ડરતા જન એપાસે,
તે તેમ્માને છોડાવીને તેમ્માનો શુભતારક યાશે.
સર્વ. ૭
- ૮ અંતરમાં આપીને જો જો, કે પ્રભુ ઠેવા ઉત્તમ સારો;
ધન્ય ખરો છે તે તો જાણો, જે તેની આશા કરનારો.
સર્વ. ૮
- ૯ ઇશ્વરના સડૂ પાવન લોકો, ડરજો તેથી મનની માંહિ;
જેમ્મા પ્રભુથી ડરતા રેછે ન્યૂન થશે નહિ તેને કાંઈ.
સર્વ. ૯
- ૧૦ જો પણુ સિંહતણાં જમ્મામ્મા લાચારે જૂમ્મા દેખાશે,
તો પણુ પ્રભુના શોધકને કો ઉત્તમતાની અણુતન યાશે.
સર્વ. ૧૦
- ૧૧ પુત્રો, માઈં સુણવા આવા, શિખયું પ્રભુના ભયના ધારા,
૧૨ કો મ્મિવા જે જીવન ઇમ્મે, ને દિન ઇમ્મે જોવા સારા ?
સર્વ. ૧૧

- ૧૩ જે બુંડાથી જીભ ખચાવે, હોઠ કપટથી ખંધ કરે જો,
 ૧૪ થુક કરે જો બુંડું યુગી, શાંતિજ પાછળ લાગી રૂં જો.
 સર્વ. ૧૨
- ૧૫ પ્રભુની આંખો ન્યાયો પરછે, વાણી સુણવા કાન ધરેછે.
 ૧૬ બુંડું કરનારાને ઉલટું, પ્રભુ પોતાનું મુખ કરેછે;
 સર્વ. ૧૩
- તેમ્મોનું સંભારણુ ફાડે પૃથ્વીમાંથી ઈશ્વર પોતે.
 ૧૭ ન્યાયી જન પોકારે ન્યારે, પ્રભુ તેમ્મોનું સૂણે જોતે;
 સર્વ. ૧૪
- તેમ્મોના સહુ સંકટમાંથી, પ્રભુ તો પોતે છોડી દેછે.
 ૧૮ પ્રભુ તો રેછે નમ્રો પાસે, ભંયુર આત્માને તારે છે;
 સર્વ. ૧૫
- ૧૯ ન્યાય જનોનાં દુઃખ ધણાંછે, પણ તે સહુથી પ્રભુ છોડાવે.
 ૨૦ સંભાળે છે તેનાં હોડો, કે ચ્મકે ના ભાંગી જાવે,
 સર્વ. ૧૬
- ૨૧ બુંડાને બુંડાઈ મારે, સતના દેખી શૂના જાશે,
 ૨૨ પ્રભુ તારેછે સેવક આત્મા, આશાવંતો થૂન્ય ન થાશે.
 સર્વ. ૧૭

ગીત ૩૬. હંદ અજિત. માત્રા ૨૩. તાલ ૬. (૪૪૪,, ૪૪-૦)

- ૧ હે પ્રભુ, મારી સાથે વાદ કરેછે જોહ,
 તેની સાથે તું તો વાદ કરંતો રેહ; ૧
 જે જે મારી સંગે આવે લઢવા કાજ,
 તું તો તેની સંગે લઢવા કાજે ખાજ, ૨

- ૨ ઢાલ અને અપ્પતરતું લેઈ તારી સાથ
મારા તારણ માટે ઊભા થા સાક્ષાત. ૩
- ૩ ભાણેા તું ફાડીને મજ વૈરી અટકાવ;
મજ આત્માને ફેંજે 'ધંધુ તુજ પૂર્ણ અચાવ.' ૪
- ૪ જેમજ આત્માશોધે, તે લાજી ગભરાય;
જે મજ બુંદું કંપે, તે અપમાની થાય. ૫
- ૫ તેઓ બૂરા નેવા, વામાં ગેડે પૂર,
જીહોવાનો દૂતજ તેને તગડે દૂર. ૬
- ૬ તેનો રસ્તો અંધક ને લાંસો બહુ થાય,
જીહોવાનો દૂતજ તે પછવાડે ધાય. ૭
- ૭ કાંકે તો વિણ કારણ, તેઓએ ચોપાસ
મજ માટે ખાડામાં સંતાડ્યા બહુ ફાંસ. ૮
- તેણે પણ વિણ કારણ મારા આત્મા માટે
ખાડા ખોદી રાખ્યા, ધડવા મારો ધાટ. ૯
- ૮ એકાએકી તે પર આવે મોટો નારા,
તેના સંતાડેલા ને ને હોશે પાસ ૧૦
- તેમાં તે પકડાશે, પોતે તો નિરધાર-
તે તો પડશે પોતે તેજ વિપત મોઝાર. ૧૧
- ૯ પણ મજ જીહોવામાં મજ આત્મા હર્ષાય,
ને તેના તારણમાં તે સંતુજ મનાય. ૧૨
- ૧૦ મારાં સર્વે હોડો ફેંશે એવી વાત,
હે પ્રભુ, તારા સરખો કોણજ છે સાક્ષાત. ૧૩
- ફાંખિતને બજિયાથી છોડાવે નિશ દિન,
લુટારાથી તું તો છોડે લીનો, દિન. ૧૪

- ૧૧ મિથ્યા સાક્ષી ઊઠે મજ સામા સાક્ષાત,
જે હું જાણું નાહી, તે કેવાને માટ. ૧૫
- ૧૨ રૂડા બદ્ધે બુંદું વાલ્યું તેણે પૂર,
મજ આત્માને દુષ્પિત કરવા ધાર્યું ઊર, ૧૬
- ૧૩ તેના માંદાપણામાં મેં તો પૂંચ્યાં તાટ,
ઉપવાસે મજ આત્મા લીન કર્યો તે માટ. ૧૭
- જે જે મારી વિનંતિ કીધી મેંજ જરૂર
તેમ્મા સર્વે પાછી આવી મારે ઊર. ૧૮
- ૧૪ તેને મેં તો જાણ્યો પાડોશી કે જાત;
જેમ રહે મા માટે, તેમ નમ્યો તે સાટ. ૧૯
- ૧૫ પણ મજ નખળી વખતે હૃદયે ભિગા યાય,
મજને મારેનહારા મજ સામા તો ધાય. ૨૦
- તે છુળ ભેદો મેં તો જાણ્યા નાહી પૂર,
મજને તે કાઠંતાં યંભ્યા નાહી દૂર. ૨૧
- ૧૬ ઢાંગી હંસનારામ્યે કીધી હાશી વાત,
તેમ્મામ્યે મજ ઉપર પીસ્યા કકડી દાંત. ૨૨
- ૧૭ હે મજ સ્વામી ક્યાંલગ જોશો મ્યે નિરધાર,
તેના સંહારથી મજ આત્માને તાર; ૨૩
- મારા મ્મકાકિતને તારી લેજો આપ,
સિંહોથી તું તેને દૂર કરીને યાપ. ૨૪
- ૧૮ મોટા મંડલમાં હું માગું તુજ આભાર,
ને હું સહ લોકોમાં તુજ સ્તોત્રો ગાનાર. ૨૫
- ૧૯ મારા અમથા વૈરી મજ પર ના હપ્પાંય,
અમથાદ્વેષકનો નહિ આંખ મિચારે યાય. ૨૬

- ૨૦ કાંઠે રાંત તણા તે બોલે નાહી બોલ,
સાલસજનપરતેમ્મી કલ્પે કપટ અતોલ. ૨૭
- ૨૧ તેમ્મી મુખ ઉઘાડી ભાખે ય્યેવી વાત,
'ચ્ચાહો, અમે નિજ આંખે દીકુંછે સાક્ષાત.' ૨૮
- ૨૨ હે પ્રભુ, તેજેયુંછે, માટે ના યા ચૂપ;
હે સ્વામી, મારાથી તું ના યાજે શૂપ. ૨૯
- ૨૩ મારો ન્યાયજ કરવા ચેત યઈને જાગ,
હે પ્રભુ સ્વામી મારા, ન્યાયો કરવા લાગ; ૩૦
- ૨૪ હે પ્રભુ મારા દેવા, કર તું મારો ન્યાય,
કે તેમ્મી મજ ઉપર, હુઆંતા ના જાય. ૩૧
- ૨૫ તેમ્મી બોલે નાહી, ધારી મનની માંય,
સર્વ અમારી ઇચ્છા પૂરી યઈ સદાય. ૩૨
- તેમ્મી બોલે નાહી પોતાના મન સાય,
અમેજ તેને પૂરો ગણિયો છે સાક્ષાત. ૩૩
- ૨૬ મારા દુઃખોમાં ને હુર્ખે છે નિરધાર,
પૂરા તે લજવાશે; ભાગવશે ચિન્કાર. ૩૪
- ને ને મારા પર તો કરશે બહુ અભિમાન,
તેમ્મી અંગે પેરે લાજ અને અપમાન. ૩૫
- ૨૭ પણ મજ ન્યાયી વાતે નેમ્મી છે અગુફૂલ,
તેમ્મી તો આનંદો, કરજો હુર્ખ અતૂલ. ૩૬
- પ્રભુના સેવક કેરી કુશળતા ચાનાર,
તેમ્મી કેજો, 'પ્રભુનો મહિમા યા નિરધાર.' ૩૭
- ૨૮ ને મજ જીભા તે પણ વરણે તારા ન્યાય,
આખો ઘડો મજથી તારાં સ્તોત્રો થાય. ૩૮

મુખ્ય વગાડનારને સારુ પ્રભુના સેવક દાઝનું ગોન.

ગીત ૩૬. હંદ શરણાગત. માત્રા ૨૭. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪-૭)

- ૧ અંડાનું ઉલ્લંઘન જોઈ હું જોડ્યો મન માંય,
કેતેચ્છા પ્રભુ પીકનરાજે નિજ નેત્રેજ કદાય. અંડાનું. ૧
- ૨ કાંકે ન્યાંલગ તેનાં પાપો દૂધણ યોગ્ય જણાય,
ત્યાંલગ તો આસામત કરતો નિજ નેત્રે દેખાય. અંડાનું. ૨
- ૩ તેના મુખના રાખે તોછે કપટ તથા અન્યાય;
તેછે ડાપણ ને શુભ કરવું છોડ્યું છેજ સદાય. અંડાનું. ૩
- ૪ વ્યર્થપણું તે રાતે યોજે નિજ ખીછાના માંય,
કુટ પથે તે કરતો રેછે, બુડે રાજ થાય. અંડાનું. ૪
- ૫ હે પ્રભુ તારી ફરણ તોછે આકાશને પાર,
તાઈં સાચપણું તો રેછે ગગન સુધી નિરધાર. અંડાનું. ૫
- ૬ પ્રભુના પર્વત સર્જ્યું તાઈં ન્યાયપણું છે થીર,
તાઈં ન્યાય કરણ છે સાગર, જોડે ને ગંભીર. અંડાનું. ૬
- હે જીહોવા, વુંજ કરેછે માનવની પ્રતિપાલ,
ને સર્વે પશુજાત તણું વું પોષ કરે સહુ કાલ; અંડાનું. ૭
- ૭ હે પ્રભુ, કેવી ઊત્તમ ફરણ તો છે ને વુજ પાસ.
માટે વુજ પાંખોની છાયે માનવ રાખે આરા. અંડાનું. ૮
- ૮ તારા ધરના મેદ યત્રી તે થાશે વૃક્ષ હમેશ,
વુજ આનંદ તણી નદિઆથી, વું પામે શુભ વેશ. અંડાનું. ૯
- ૯ કાંકે જીવન કેરાં ગ્રાણો રેછે તારી પાસ,
તારા અજવાળાની માંહે, પામીશુંજ પ્રકાશ. અંડા. ૧૦
- ૧૦ નેચ્છા તજને જાણે તે પર તારી ફરણ રાખ,
ને મનના સહુ સાચાજનને તારા ન્યાયજ દાખ. અંડા. ૧૧

- ૧૧ મર્ધી ચરણો મારી સામા આવે નહિ કોવાર,
ફૂટેા ફેરા હાથો મળને હંમે ના નિરધાર. બુંડા. ૧૨
- ૧૨ ત્યાં તો સર્વે, કુટાચારી પડિયા છે સહુ ટાય
તેમ્મો પાડેલા છે ત્યાંથી, કદી ન બેઠે સોય. બુંડા. ૧૩

દાસદનું

ગીત ૩૭. હંદ દોહા. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪, -૫-, ૪૪ -૫).

- ૧ ફૂંકમી લોકાયકી મનને ના ખીખવ;
અસત્ય કર્તા લોકની ઈર્ષા તું ના લાવ. ૧
- ૨ કાંકે ધાસ કપાય નયમ, ત્યમ ઝટ તેહ કપાય;
લીલા શાકોની પેઠે, તેમ્મો તો સ્વકાય. ૨
- ૩ પ્રભુનો ધર વિશ્વાસવું, કર શુભ કામ હંમેરા;
નિશ્ચે પાલન પામશે, રૂંચે રૂંચે દેરા. ૩
- ૪ પ્રભુમાં યા સંતુષ્ટ વં, હંખી મન મોઝાર;
તો વૃજ મનની ભાવના પૂરી તે દેનાર, ૪
- ૫ સહુ વૃજ પંથો સોંપજે ઈશ્વરને શુભ હાથ,
રાખ્ય ભરોસો દેવનો, તે સાધે વૃજ વાત. ૫
- ૬ તે કરશે વૃજ ન્યાયને જેવા પરમ પ્રકાશ;
તે કરશે વૃજ સાચને, જેમ મધ્યાન ઉજાસ. ૬
- ૭ શાંત રહેા પ્રભુ દેવમાં, ધીરે જોતાં વાટ;
(તે પર આશા રાખતાં ત્યાગો સર્વ ઉચાટ.) ૭
- પોતાના તો માર્ગમાં ફલિત હશે જે આજ,
જે સાધે કુકલ્પના, તે પર તું ના દાજ. ૮

- ૮ રૌષ બધો તું છોડજે, કોપજ કર તું દૂર.
બુંડાં કર્મો કાજ તું, ના ખીજ તુજ ઊર. ૯
- ૯ કાંકે જે ખોટાં કરે તેમ્મી સર્વ કપાય;
પ્રભુના આરાવંત તો, જગના વતની થાય. ૧૦
- ૧૦ થોડી વાર પછી જીજે, દુષ્ટો નહિ દેખાય
તેનો શોધે વાસ તું, તો પણ મળશે નાય. ૧૧
- ૧૧ પણ લીનો તો પામશે, પૃથ્વીનો અધિકાર
રાંતિ ધણી થયા થકી, હર્ષ ધણો કરનાર. ૧૨
- ૧૨ દુર્જન યોજે દ્રવ્યતાં ન્યાયી જનનો ધાત,
ને તેને વિરુદ્ધ થૈ, પીસે કકડી દાંત. ૧૩
- ૧૩ જીહેવા જોઈ ખરે તેના પર હસનાર,
જૂઝ્મ છે કે તે તણો દિન આવે નિરધાર. ૧૪
- ૧૪ દુષ્ટોએ સામા થઈ ફાડી છે તરવાર,
આપચડાવી ધનુખની રાખી છે તૈયાર, ૧૫
- કે જે લીન અનાય છે તેને પાડે ઠાર,
ને જેના મન થુદ્ધ છે તેનો કરે પ્રહાર. ૧૬
- ૧૫ તેમ્મીની તરવાર તો, પેસે તેને ઊર;
તેમ્મીનાં બાણોબધાં, ભાંગી થાશે ચૂર. ૧૭
- ૧૬ બહુ બહુ તો દુષ્ટો કણે જે મોટું ધન હોય,
તે કરતાં સાચા તણું થોડું ઉત્તમ સોય. ૧૮
- ૧૭ કાંકે સહુ જીજ દુષ્ટના ભાંગી થાશે ચૂર,
પણ પ્રભુ દેશે આસરે ન્યાયીને ભરપૂર. ૧૯
- ૧૮ સાધુશીલના દિવસ તો, પ્રભુ બાણે નિરધાર,
ને તેમ્મીના વારસા સદા સદા રૈનાર. ૨૦

- ૧૯ તેઓ બુંડા કાળમાં, પામે નાહી લાજ,
ફુકાલે પલ્લ પામશે, પુષ્કળતાથી ખાજ. ૨૧
- ૨૦ કાંકે સર્વે ફુલનો યાશે પૂરો નારા,
પ્રભુ ફેરા ને ફુલનો, (ભોગવતાં નિરાશ) ૨૨
- ગેટાંતી ચરખી પઠે ભસ્મ યઈને જાય,
આગે બળતાની પઠે તેઓ ધૂમજ થાય. ૨૩
- ૨૧ ગિછીનું લે ફૂલ તો, પાછું નહિ દેનાર;
પલ્લ વ્યાપી કરૂણા કરી, આંખ દાન ઉદાર. ૨૪
- ૨૨ તેના આશિર્વાદિતો જગનાવતની થાય,
પલ્લ તેના તો આપિતો સર્વે છેક કપાય. ૨૫
- ૨૩ સાચા જનના પાય તો પ્રભુથી સહુ મંડાય
ને તેના સહુ માર્ગમાં પૂરો તે હર્ષાય. ૨૬
- ૨૪ જો પલ્લ તે પડશે કદી, છેક પડી નહિ જાય,
પ્રભુ પોતાના હાથથી, તેનો ટેકો યાય. ૨૭
- ૨૫ હુંજીઆન હતો અરો, ને છું વૃદ્ધ યચ્છલ,
પલ્લ મેં નહિ દોઠો કદી, સાચા લોક તજ્જલ; ૨૮
- માગી આતાં રોટલી, તેના પુત્રો કોય,
મેં તો નહિ દોઠો કદી, ચિવા જન ને હોય. ૨૯
- ૨૬ તે તો પૂર્ણ દયાલ છે, ગિછીનું દેનાર,
આશિર્વાદિત છે બધા, તેનો તો પરિવાર. ૩૦
- ૨૭ બુંડાથી હાજે સદા ને કર ભલું હમેશ,
જીવીને સહુકાલ તો વસને તું શુભ દેશ. ૩૧
- ૨૮ કાંકે પ્રભુ સંતુષ્ટ છે, ન્યાયપણાની માંય,
તે પોતાના શુદ્ધને તજશે નાજ સદાય. ૩૨

- તેનું સર્વે કાળમાં, તારણ થાશે પૂર;
પણ દુષ્ટોનું ખીજ તો છે દાશેજ જરૂર. ૩૩
- ૨૯ જેમ્મી ન્યાયી લોક તો જગના વતની થાય,
તે તેમાં સહુ કાળ તો વસતા જન દેખાય. ૩૪
- ૩૦ ન્યાયીનું મુખ ખોલશે ગાન તણી જે વાત,
ને તેમ્મીની જીભ તો ન્યાય વદે સાક્ષાત. ૩૫
- ૩૧ તેના પ્રભુના નેમ સૌ છે નિજ મનની માંય,
માટે તેના પાય તો કદી ન લપસી જાય. ૩૬
- ૩૨ દુષ્ટો ન્યાયી લોકોને ન્યાય છે દરેકજ;
ને તેને તો મારવા પૂર્ણ કરે છે ખોજ. ૩૭
- ૩૩ પણ પ્રભુ તેના હાથમાં સોંપે નાજ કદાય,
ને તેને ઈનસાફમાં, દોષિત પાડે નાય. ૩૮
- ૩૪ પ્રભુની આરાં રાખજે, ને ધર તેની વાટ;
જગનાં વતનો પામવા જિય કરે સાક્ષાત. ૩૯
- ન્યાયે સર્વે દુષ્ટ જન પૂરા તો છેદાય,
ત્યારે ગુજ નેત્રો થકી તજને સહુ દરશાય. ૪૦
- ૩૫ મેં તો જ્યો દુષ્ટને, માટે ને ખળવાન,
દેશી લીલા વૃષ્ટ પહે, ફેલાતો ફળવાન, ૪૧
- ૩૬ પણ તે તો જાતોરૂયો, ને નહિ દરશે તેહ
મેં તો તેને શોધિયો, પણ મળિયો ના અંધ. ૪૨
- ૩૭ જેને સીધા માનવી, ને સાચાને ધાર,
કાંકે તેનો અંત તો, કુશળ છે નિરધાર, ૪૩
- ૩૮ જેને પાપી લોક છે, તે સહુ નાશે જાય,
દુષ્ટો અંધી સામઠા, અંતે સર્વ કપાય. ૪૪

- ૩૯ પણસહુઆપીલોકનો, છે પ્રભુથી ઉદ્ધાર,
સંકટમાં તેઓ તાણું, પ્રભુ છે જોર અપાર. ૮૫
- ૮૦ પ્રભુતેઓનેઆસરે આપી કરશે ત્રાણ,
તે તેઓને દુઃખથી છોડવશેજ નિદાન. ૮૬
- કાંકિ તેઓ તે તણી રાખે છે બહુ આરા,
માટે તેઓને સદા દેશે તારણ આસ. ૮૭

સંભારવા સારુ ઢાઢનું ગીત.

ગીત ૩૮. હંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. તાલ ૪. (૫--૫--૫--૫--)

૧ અરે દેવ, તું આપના કોંપ લીધે,
મને ના દખાવો ધાણું દુઃખ દીધે;
તમારો કરી કોપ તો તમ બારે
મને મારશે ના યહોવા વધારે. ૧

૨ તમારે મને અંગમાં તીર વાગ્યો,
મને આપને હાય બારેજ લાગ્યો;
૩ મને આપના રાષથી સર્વદાઈ,
નથી તાજગી અંગ મારાજ માંઈ. ૨

અને દેવ, મારાં ધણાં પાપ માટે,
નથી શાંતિ હોડો વિષે કોઈ વાતે.
૪ બધાં પાપ મારે ચઢી શીર રૂંછે,
મને જોજ જોવાં દખાવીજ દેછે. ૩

- ૫ ક્ષતો સર્વ ગંધાય છે પૂર્ણ મારા,
ધણી મૂર્ખતાથી મોઝે સર્વ નારાં.
- ૬ ધણો હું નમીને દમાઈ જઈ છું,
અધા દા યહોવા રડીને રૂઈ છું. ૪
- ૭ તપે છે ધણા રાગથી કેડ મારી,
નથી તાજગી અંગમાં ધીરકારી;
- ૮ થયો છું ધણો ભંગ, વ્યાકુલ યાઈ,
ઉતાપો વધેથી રડુંછું સદાઈ. ૫
- ૯ અરે દેવ જે ઈશ્વરના સર્વ મારી,
અધી તે ઉધાડી રહે પાસ તારી;
વિલાપો અધા જે હશે સર્વ મારા,
તમારા થકી તે છુપી ના જનારા. ૬
- ૧૦ હુંદે ધૂજતાં શક્તિ મારી ધટે છે,
અને આંખનું તેજ મારું મટે છે.
- ૧૧ અધા તો પડોસી અને મિત્ર નેચ્છો,
રહે હું તણા દુઃખથી દૂર નેચ્છો; ૭
- અને સર્વ મારાં સગાં હેતકારી,
અધાં દૂર ઊભાં રહે એકવારી.
- ૧૨ કરે શોધ ને હું તણા જીવનો તો,
પસારી ધરે પાશ નેચ્છો ધણો તો; ૮
- કરે શોધ નેચ્છો મને દુઃખ દેવા,
અકે દુષ્ટ વાતો સદા સર્વ એવા;
સદા સર્વ નેચ્છો કથે કૂડ ધારી,
કરે યોજના સર્વ કુટુંબ વિચારી. ૯

- ૧૩ પરંતુ ન કાતી મુણી ને ન જાણે,
ક્યાં કાન મેં તેમ ભેરા પ્રમાણે;
વળી હું થયો છું મુંગાનાજ નેવા,
નહી ને ઉધાડે કદી મુખ યિવા. ૧૦
- ૧૪ હંતો હું નહિ સ્થળતો હોય નેવા,
મુખે ખીજતી વાત ના હોય તેવા;
૧૫ અરે દેવ હું આરા રાખું તમારી,
યહોવા તમે સુણશો અર્જ મારી. ૧૧
- ૧૬ કહ્યું યમ મેં તો વળી મનમાંહિ,
રખે હું વિખે તે રહે મગ્ન યાઈ,
કદા પાય મારા ખસી કાંય જાશે,
વડાઈ કરી હું વિખે મગ્ન યાશે. ૧૨
- ૧૭ થયો લંગડાના સરીખોજ હું તો,
રહે શોક મારો સદાએ બહુ તો.
૧૮ ઉધાડાં કરું પાપ મારાં બધાં રે,
અને પાપનો હું કરું શોક ભારે. ૧૩
- ૧૯ પરંતુ થયા શત્રુ જીવાલ મારા,
અને રક્તિવાળા થયા છે નઠારા
ધણા શત્રુ મારા અધીકા થયા છે,
કરી જૂઠથી વેર પૂરા રહ્યા છે. ૧૪
- ૨૦ સદા ને કરેછે બલા સાઠ બુંડું,
(બલું ત્યાગતાં ને કરે સર્વ કૂડું)
ધરંછું બલો માર્ગ હું વાર વારે,
થયા તે યકી તે વિરોધી વધારે. ૧૫

- ૨૧ યહોવા મને તું કદી ત્યાગજેના,
અરે દેવ તું દૂર હુંથી થજે ના
૨૨ વજો આપ વેલા મને સાહ્ય દેવા,
તને હાંક મારે, અરે ત્રાણ દેવા. ૧૬

મુખ્ય વગાડનાર યદુથુનને સારુ ડાઉડનું ગીત.

ગીત. ૩૯. હંદ ચોવાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪ --).

- ૧ મેં કહ્યું કે મારી જીભે પાપ કરેં નહી કાંચ્ચિ;
માટે મારા મર્ગોને હું સંભાળુંજ સદાચ્ચિ. ૧
જ્યાંસુધી મજ સામા ફુટેા રેજી ટોજે યાઈ,
ત્યાંસુધી મજ મુખડાને હું રાખું બંધન માઈ. ૨
- ૨ હું તો મુંગા જેવા થઈને ચૂપ રહ્યા તે વારે,
ને થુભ વાતોથી પણ છુતો મજને રાખ્યો ત્યારે. ૩
મજને મોટા ખેદ થયો છે ફેલાતોજ જરેર,
(મજમાં મારેં મન થયું છે, કલેરા થકી ભરપૂર.) ૪
- ૩ મારા મનમાં ધ્યાન ધરતાં, મજમાં અગ્નિ જાગ્યો,
ત્યારે હું તો મારી જીભે, વાતો કરવા લાગ્યો. ૫
- ૪ હે પ્રભુ, મારે અંત મને તું જણાવતાં દેખાડો,
ને મજ દિનની ગણના શી છે તેનું જ્ઞાન પમાડો. ૬
કે હું કેવા નબળો જન છું, એ હું પૂરે જાણું,
(તે મજ નિર્જલતા સંભારી યોગ્ય વિચારે આણું). ૭

- ૫ જો તે કીધા છે મજ દાડા આરાંગળના જેવા,
મજ વયના દિન થન્ય સરીખા તે કીધા સહ તેવા. ૮
- નિએ જો પણ ઉત્તમતામાં માનવ કાંઈ દેખાએ,
તેમ્મા તેવી હાલતમાં પણ પૂરા વ્યર્થ જણાયે. ૯
- ૬ નિએ માનવ દાલા વેશે, ભટકતા ચાલેછે,
નિએ તેમ્મા ગળારાતાં પણ નિષ્ફળ વ્યાકૃળ રેછે. ૧૦
- તે તો ઘોડું ધન્ય કરેછે, માઠા દગલા જેવું,
પણ ઘોગવશેકો જન તેને તે ના જાણે એવું. ૧૧
- ૭ હે પ્રભુ, હમણાહું તો કોની પાઠજ જોઈ ધારી ?
મેં તો મારા મનની માંહે, આરાધરી છે તારી. ૧૨
- ૮ મારાં સર્વ પાપોમાંથી છોડો આપ સદાઈ,
શૂંખોની નિંદામાં પડવા, મજને દેશો નાહી. ૧૩
- ૯ મુંગા જેવા રૂઢને મેં તો મુખ નહિ ખોલ્યું મારું,
કારણ કે તે એ તો સર્વ કીધું મારે સારું. ૧૪
- ૧૦ મારા પરથી તારી શિક્ષા કરજે દૂર અત્યારે,
તારા કરના ધકાથી તો હું કુખવાયો ભારે. ૧૫
- ૧૧ માનવના અન્યાને માટે તું ધમકાવે ન્યારે,
કાડા જેવા તેનો વૈભવ નારા કરે છે ત્યારે. ૧૬
- નિએ, સર્વ માનવ તો છે થન્ય પ્રમાણે ઠાલાં, નિબાલ
માટે, હે પ્રભુ, સાંભળજે તું મારા કાલાવાલા. ૧૭
- ૧૨ મારી સર્વ હાંઠાને તો તારા કાનો દેજે,
મારાં સર્વ આશુઆથી તું ના છાનો રેજે. ૧૮
- કાંકે જેવા મારા પિતરો, તેવા છું પરદેશી,
તેવા હું તો તારી સાથે, પૂરો છું વિદેશી. ૧૯

- ૧૩ હું તો જઈને નાહી હોઈ, ઐની પેલાં તું તો;
અમા કડીને રાખ મને જી, કે બળ પામું હું તો. ૨૦

મુખ્ય વગાડનારને દાડનું ગીત.

ગીત ૪૦. હંદ ચોગાડ. માત્રા ૧૫. તાલ ૨. (૪૪, ૪-૫)

- ૧ મેં તો પ્રભુની રાખી આશા, ત્યારે વલિયો તે મજ પાસ;
મેં તો કીધી અરજ નિધાન, તે પર દીધા તેણે કાન. ૧
- ૨ મજને ભયના આડા પાર, ને કીચડથી કાડ્યો પાર,
અડક વિષે સ્થિર કીધા પાય, ને મજ થાપી ચાલસદાય. ૨
- ૩ તેણે મારા મુખ મોઝાર નવા ગવાડ્યા ગીતોઆર,
જેહ અમારો ઇશ્વર દેવ, તેના સ્તોત્રતણી અંસેવ;
બહુ જણુ જોઈ પામે ત્રાસ, ને પ્રભુ પર તે રાખે આશા.
૪ જેની આશા છે પ્રભુ માંય, ને ગર્વીને માને નાય. ૪
- ૫ મિથ્યા વાતો પર ફરનાર, તેને પણ જે નહિ ગણનાર,
એવા નર જે છે નિરધાર, તે તો પ્રભુથી ધન્ય થનાર. ૫
- ૫ હે જીહોવા, મારા દેવ, વિધવિધ ને અદ્ભુત તુજ કોય,
અચરત છે તુજ કૃત્ય અપાર, ને અમગમના સર્વ (દયાર; ૬
તુજ પાસે નહિ તેહ ગણાય, (વિગતે વર્ણન નાજ કરાય).
જે પ્રગટી કથવા મન યાય, તો તે સર્વ અગણિત જણાય. ૭
- ૬ યજ અને આશાપણ જેહ, તેં નહિ ઈછ્યાં છે તો તેહ;
પણ તેં જોડ્યા છે મજ કાન; હોમ ન માગ્યાને પતદાન. ૮
- ૭ ત્યારે મેં તો કીધી વાત, જે, હું આવુંંકુ સાક્ષાત;
ગ્રંથ વિષેના લેખે જેમ, મજ સંબંધી લખિયું તેમ. ૯

- ૮ હે પ્રભુ, તારી ઈચ્છા નેહ, હું હરખું છું કરવા તેહ,
હે પ્રભુ, મારા અંતર માંય તારા નિયમાછેજ સદાય. ૧૦
- ૯ મેં તો મોટા મંડળ માંય, પ્રસિદ્ધ કીધા તારા ન્યાય;
જો, મેં હોદ્દા બીડ્યા નાય, હે પ્રભુ, જાણે ગુંજ સદાય. ૧૧
- ૧૦ મેં ગુજ ન્યાયપણું નિરધાર, સંતાડ્યું નહિ મન મોઝાર,
ગુજ સાચાઈ ને ઉદ્ધાર, મેં પ્રગટાવ્યાંછે સહવાર; ૧૨
- તારી કરૂણા ને ગુજ ન્યાય, મેં છુપવ્યાં નહિ મંડળ માંય;
૧૧ હે પ્રભુ, તારી રેમ કદાય, મળથી પાછીરાખો નાય. ૧૩
- ગુજ કરૂણા ને સત સહકાળ, પૂર્ણ કરે મારી સંભાળ,
૧૨ કાંકે દુઃખ કરેછે ધેર, અગણિત પીડાછે ચોમેર, ૧૪
- મજ અન્યાયે ધેરો પૂર, માટ ન દેખું ઉચ્ચ જરૂર.
અપાં છે મજ દુઃખ અપાર ને મજ વાળયકી વિસ્તાર, ૧૫
- અં માટે તો મારું જીર નિર્ગત થૈને જાય જરૂર.
૧૩ હે પ્રભુ મારી મુક્તિ કાજ, પ્રસન્ન થાને આપસદાજ, ૧૬
- હે પ્રભુ, મારું કરવા સાધ્ય, કર ઉતાવળ પૂર્ણ સદાય;
૧૪ મજ આત્માનો કરવા ધાત શોધ કરી જે આવે સાય, ૧૭
- તેમ્નો પાછા સહ હટડાય ને અપમાને શરમઈ જાય,
હા તેમ્નો જે મારો નાશ જોવાને રાખેછે આરા. ૧૮
- ૧૫ આહા ! આહા ! ખોલે નેહ, શૂન્ય થશે નિજ લાને તેહ;
૧૬ પણ ગુજ શોધ કરેછે નેહ, મગ્ન થઈને હર્ષે તેહ. ૧૯
- તેમ્નો તારા તારણ માંય, હેત કરીને બહુ હર્ષાય,
તેમ્નો ફેશે સર્વ સદાય, જીહવા બહુ માટ મનાય. ૨૦
- ૧૭ હું છું દીન અને લાચાર, તોય કરે પ્રભુ મજ વિચાર;
ગુંછે મારું સાધ્ય ઉગાર, માટ કરી નહિ પ્રભુ જવાર. ૨૧

૧ દીનતણી જે ચિંતા ધારે, તે જન યાશે પવ્ય વધારે;
પ્રભુ તો બુંડા ફાડા માંઈ, તેગું કરશે ત્રાણ સદાઈ; ૧

୨ ପ୍ରଭୁ ତୋ ତେଜ ପାଣି ଝେ, ତେ ଭବାନୀ ଭବନ ଦେଖି;
 ନେ ତେ ତୋ ଲେ ଭୂତନ ବାସି ଶୁଭଶୁଭ ପାମି ଧନ୍ୟମନାଶି. ୨

તું તો વૈશી ઇચ્છા માંહી, તેને સોંપી દેશ નાહી.

૩ રોગતણા ખીણનામાંથી, પ્રભુ તેા ઝીલી લેશે ત્યાંથી. ૩

निर्णयतामां तेने धारी, तुं हेरावे सर्व पयारी
४ हे प्रभु, हं तो ज्यो त्यारे मुज पर कहेला राजो भारे. ४

મારો આત્મા કરજે સાજો, કાંદે છું અપરાધી ગાંઠા;
પ મન પર સંધા વેરી મારા, બુંદે બોલે છે નિરધારા. પ

એવું કે છે, “ક્યારે મરશું? ક્યારે એવું નામજ ટળશે”?

૬ જો તેઓ તો જોવા આવે, મિથ્યા વાતો કહી મુલાવે. ૬

તે પોતાના મનની માહી ઢાલી વાતો કલ્પે કાંઈ;
મન પર વૈશી મુખ્ય આલેછે, ખાર જઈને બહ બોલેછે. ૭

૭ મારા દેશી માંદામાંઈ, કસ કસ કેછિ સર્વેદાઈ,
તેઓ મજ પર વારે વારે, દુષણ કહ્યે છે બહુ ભારે.

તેને બુંડો રાગજ લાગ્યો, માટે સૂતો તે નહિ જાગ્યો.

૬ જો પણ મારો સ્તેહી વાલો ને મજ પૂર્ણ ભરોસા વાળો. ૬

જેણે રાહી આધી મારી, તેણે મજને લાગેા મારી.

૧૦ હે પ્રભુ, મનપર કરુણાદાઓ, ને ઊઠાડી સાળો રાખો. ૧૦

કે હું તેને શિક્ષા આપી, પુરુષ લોકે ખદસા વાળી;

૧૧ મારા ઉપર વૈરી મારો, કદી કરે નહિ જનજનકારો. ૧૧

- મિથી બહુધુંલ સદામ્મિ, કે તું રાજી છે મનમાંમ્મિ
 ૧૨. મનને તું રાખે મન વ્યાપે, ને નિત રાખે દૃષ્ટિ માંહે ૧૨
 ૧૩ ઇસ્તાયલના પ્રભુને ગાળે, સદા સુવંદિત દેવ મનાળે;
 આદિ અંતે આતા રેળે, આમિન આમિન સર્વે ફેળે. ૧૩

મુખ્ય વગાડનારને કોરાહના દિકરાએને મારુ, વણદેવાનું દાણદનું ગીત.

ગીત ૪૨. હંદ સૈયવાવ્રોસા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪--)

- ૧ જેમ હરણ તરસે, ઇંચે છે નિર્મળ પાણી કેરી ધારા,
 તેમ તને તો મારો આત્મા, હે પ્રભુ, ઇંચે છે સહુ વારા.
 જેમ. ૧
- ૨ પ્રભુને, હા જીવંતા પ્રભુને મારો આત્મા ઇંચે ભારે.
 કે હું પ્રભુની સમુપ્ત આવી તેનું દર્શન પામું ક્યારે.
 જેમ. ૨
- ૩ મારી ચક્રનાં આંશુઓ જે તે મનભક્ષણ રૂપ યયાં છે,
 ભ્યારે નિત્ય મને તે પૂછે તારો ઇશ્વર, તે તો ક્યાં છે.
 જેમ. ૩
- ૪ અમિ વાતોનું સ્મરણ કરીને હું રેડું મનહું મારું;
 કાંકે જાઈશ મેંડપ માહે પ્રભુની ભક્તિ કરવા સાર.
 જેમ. ૪
- ૫ પર્વા પાજક ભક્તો સાથે હું તો ચાલું મોટે સંગે,
 હર્ષ અને ઉલ્લાસી સાદે જાજ પ્રભુને ઘેર ઉમંગે.
 જેમ. ૫
- ૫ હે મન આત્મા તું તો સાચી જિંજ થયો છું બહુ ગભરાઈ ?
 ને મનમાં શા કારણ મારે અમ ગયો છે તું ચીડાઈ ?
 જેમ. ૬

- જીહોવાની આશા ધરને તું તો તારા મનની માહી;
તેની દૃષ્ટિ છે તારણની માટ અજીહું ગાશ સદાએ.
જેમ. ૭
- ૬ હે પ્રભુ મનમાં મારો આત્મા પૂર્ણ થયો છે એમ ઉદાસી;
માટે યરદન હાર મીનોથી, યાદ કરું છું તારી આસી;
જેમ. ૮
- ૭ તુજ વમજોના રાજદ કરીને જાડાં પર જાડા પોકારે
તારાં મીઠાં ને તુજ લેશે મન પર ચડિયા વારંવારે.
જેમ. ૯
- ૮ દાડામાં તો પ્રભુ નિજ કરણ પોતે પૂરી કરતો જશે;
રાતે સ્તવનો રે મન પાસે, પ્રાણપતિને પ્રાર્થ કરાશે.
જેમ. ૧૦
- ૯ પ્રભુ જે મારો પર્વત તેને હું તો પૂછું વારંવાર,
શા કારણથી તું તો મનને, બૂલી બેઠો છું નિરધારા ?
જેમ. ૧૧
- શા માટે તો શત્રુ કેરા, જીલમ થયાથી એવો ભારે ?
હું ચાલું છું શોક કરતો, ભાગવતો છું દુઃખ વધારે.
જેમ. ૧૨
- ૧૦ મન હોડે ન્યમ વાગે અડ્ડા, ત્યમ તો વૈરી ધિક્કારે છે
ન્યારે નિત્ય મને તે પૂછે ક્યાં રે તારો દેવ રહે છે ?
જેમ. ૧૩
- ૧૧ હે મન આત્મા, તું તો શાથી અિન થયો છે બહુ ગભરાઈ,
ને મનમાં શા કારણ માટે, એમ ગયો છે તું ચીડાઈ.
જેમ. ૧૪
- જીહોવાની આશા ધરને તું તો તારા મનની માહી;
તેની દૃષ્ટિ છે તારણની માટ અજીહું ગાશ સદાઈ.
જેમ. ૧૫

મુખ્ય વગાડનારને કૌરાહના દિકરાભોને સારુ ઉપદેશનું ગીત.

ગીત ૪૩. હંદ હરીપદ. માત્રા ૨૮. તાલ ૭.

(૪૪, ૪૪,, ૪૪ - -).

- ૧ કુટ પ્રજામાં વ્યાય કરી મજ, હે પ્રભુ, વાદ ચલાવો;
કપટી જુલમી માણસથી, પ્રભુ, મજને તો છોડાવો. હે પ્ર. ૧
- ૨ કાંકે વું મજ બળિયો ઈશ્વર દૂર મને કાં ધોડે
વૈરીકરા જુલમથી હું કાં ફરું શોકિત વાડે. હે પ્ર. ૨
- ૩ વુજ અજવાળું ને સત મોડલ કે તે મજને દોરે,
ને લાવે વુજ પર્વત પાસે ને વુજ મંડપ મોરે. હે પ્ર. ૩
- ૪ ત્યારે હું તો જાઈરા મારા પ્રભુની વેદી પાસે,
ને મજ હર્ષતણા પ્રભુપાસે, જાઈરા બહુ ઉલ્લાસે. હે પ્ર. ૪
- અ્યા ઈશ્વર, વું મારા ઈશ્વર, હું તો વારંવારે
તંજરાથી તારાં સોજી, પ્રેમે ગાઈરા ત્યારે. હે પ્ર. ૫
- ૫ હે મજ આત્મા વું તો રાથી ખિન્ન થયો ગભરાઈ ?
ને મજમાં રા કારણ માટે, અમ ગયો ચીડાઈ ? હે પ્ર. ૬
- જીહવાની આરા ધરજે, વું વુજ મનડા માહે;
તેની દટિ છે તારણની, માટે ગારા સદાઈ. હે પ્ર. ૭
- તે તો મારા મુખપાણું છે તારક તેજ વધારે,
ને તે તો છે મારો પોતે, જીહવા સહુ વારે.

—

મુખ્ય વગાડનારને કૌરાહના દિકરાભોને સારુ ઉપદેશનું ગીત.

ગીત ૪૪. હંદ શરણાગત. માત્રા ૨૭. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪,, ૪૪, - ૫).

- ૧ હે પ્રભુ, તે તો ને ને કામો ક્રાધાં પ્રાચિન કાળ,
અમ કરણોથી તો સૂણિયાં છે તેના સર્વ હવાલ. ૧

- આપોચાં તે વાણીવીને અમને કીધી વાત,
૨ તે ક્યમ હાથે હાંકી કાઢી પરદેશીની જાત. ૨
- ને ગુજ લોકોને તે શાખા તેની જુમોઝાર;
પરદેશીને દુઃખ દઈને, કાઢી ચૂક્યા ખાર. ૩
- ૩ કાંકે નિજ તરવારે તેમ્મી, પાખા નાહી દેરા,
ને પોતાને હાથે તેમ્મી તરિયા તો નહિ લેરા. ૪
- પણ ગુજ જુને ને મુખ તેજે વળી ગુજ જમણે હાથ;
કાંકે ગુજ પ્રસન્ન હતો જો કરણથી સાક્ષાત. ૫
- ૪ હે પ્રજા, મારો તું છે રાજ (ને પતિ છે મજ માત),
યાદુખ કેરા તારણ કાળે આગા દે, થુબનાય. ૬
- ૫ તારે નામ સહ વૈરીને ઠેલી દઈયું હેઠ,
અમ સામા સહ ચઢનારાને ઘુંદી દઈયું ઠેઠ. ૭
- ૬ કાંકે હું મજ કમાન કેરો રાખું નહિ આધાર,
મારી તરવારેથી હું તો, કોદિન નહિ ખચનાર. ૮
- ૭ કાંકે તે અમ વૈરીઆથી કીધા પૂર્ણોદ્ધાર.
સર્વ અમારા દેષકને તે લજબ્યા છે નિરધાર. ૯
- ૮ સર્વ અમે ખડુ કરતા રહિયું ઈશ્વરમાં અભિમાન
ને ગુજ નામ સ્તવનો ગાતાં સદા કરીયું ગાન. ૧૦
- ૯ તો પણ અમને દૂર કરીને, લજબ્યા તે સાક્ષાત;
અમ સેના નિકળે ત્યારે તું જાયે નાહી સાય. ૧૧
- ૧૦ ગુજ અમાને વૈરીઆથી તગડે છે ખડુ દૂર;
ને અમ દેષક પોતા માટે, લટે છે બરપૂર. ૧૨
- ૧૧ તે ખાવાના મેઢા જોવા અમને કીધા છેક,
ને પરદેશી લોકોમાં તે વચ્ચા અંધે અંધ. ૧૩

- ૧૨ તું વચેછે તુજ લોકોને, લાભ ન લેતાં કાંઈ,
ને તેઓના મૂલયથી તું ધન વધારે નાહિ. ૧૮
- ૧૩ તુંજ કરાવેછે જો નિંદા અમ પાડોશી પાસ,
ને યોગમના સોકો પાસે, યજ્ઞ ને ઉપહાસ. ૧૫
- ૧૪ તેં તો અમને પરદેશીમાં કીધા છે દષ્ટાંત,
ને શિર ડાલવવાનું કીધું, લોકોમાં સંશ્ચિત. ૧૬
- ૧૫ સહુ માઈ અપમાન રહેછે મારી પાસ સદાજ,
મજને તો નિત નિત ઢાંકેછે, મારા મુખની લાજ. ૧૭
- ૧૬ કાંકે નિંદક દુર્ભાષકનો, સ્થાણું નિત સાદ,
વૈરી ને પ્રતિકારનો, હું સ્થાણું દુર્વાદ- ૧૮
- ૧૭ એ સહુઅમપર આવ્યા તો પણ તજને બૂલ્યા નાહિ,
ને તુજ સર્પ કરાર વિષે પણ જૂઠું ન કીધું કાંઈ. ૧૯
- ૧૮ તારાથી પણ ભાવ અમારો પાછો હઠિયો નાહિ
ને તુજ પાટેથી મજ પગલાં વળિયાં નાહી ક્યાંહિ. ૨૦
- ૧૯ તો પણ તેં અજગરને ઠામ અમને માચ્યા માર,
મૃત્યુતણી છાયાથી અમને ઢાંક્યા છે નિરધાર. ૨૧
- ૨૦ જો અમ પ્રભુનું નામ અમ તો વિસર્યું હોય કદાચ,
કે પરદેવ બણી કરજોડી (માઝ્યું હોય સાહચ). ૨૨
- ૨૧ તો શું અમને પ્રભુજી પોતે નહિ પરએ નિરધાર?
કાંકે તે તો મનના મર્મો બાણેછે સહુ વાર. ૨૩
- ૨૨ કાંકે તારે માઠ અમ તો સહિયે છિયે માર,
વધ થનારા ગેઠાં પેઠે, અમ છિયે નિરધાર. ૨૪
- ૨૩ હે પ્રભુ, મારા સ્વામી જાગો, એવા જીધો કેમ ?
અમને સર્વે કાળ તમે તો ત્યાગ કરો ના અમ. ૨૫

- ૨૪ તું તો પોતાકેરું મુખડું કેમ છુપાવી દેજ,
ને અમ કેરાં દુખ ને જીલમ, કાં તું વિસરી રેજ. ૨૫
- ૨૫ કાંકે ધૂળ લગી અમ આત્મા છેક નમ્યો છે પૂર;
ને અમ પેટ ગયું છે ચોંટી પૃથ્વીમાંજ નર. ૨૬
- ૨૬ માઠ અમારી સાધજ કરવા તું તો બેઠી આવ,
ને ગુજ કરેલા માટે તું તો અમને છેક બચાવ ૨૭

મુખ્ય વગાડનારને શેષાનિમ વર, કોરાહના દિકરાને સારુ શિક્ષાનું પ્રેમગીત
ગીત ૪૬. હંદ રુચિરા. માત્રા ૩૦. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪-).

- ૧ મારા મનથી શુભશુભવાનો બિડલે છે બહુ ભારી જ;
રાજ માટે મારી રચના બાખુંછું સહુ સારી જ.
ચપલ લખંતા મેતા કેરી, નેવી લેખણ હોય્મે જ;
તેવી મારી જીભલડી છે મારા મોઢા માહે જ.
- ૨ સર્વે માનવ પૂત્રો કર્તાં તું છે બહુ રૂપાળો જ;
તારા હોઠો પર રેડ્યો છે અનુગ્રહબહુ કરેણીજો જ.
એ કારણને માટે જૂઝ્યા ધન્ય કરી સહુ વારે જ;
તારા દેવ ગુણને દીધા આશીર્વાદ વધારે જ.
- ૩ માટે તારા પૂર્ણ પ્રતાપે ને મોઢા મહિમાયે જ;
હું બલધારી, તારી જંગે ખાંડું ખાંધ સદાયે જ.
- ૪ તારા મોઢા વૈભવથી તું, કરજે ઊંચ અસ્વામી જ;
કે નેથી તો ન્યાય નમનતા ને સત વાધે જરી જ.
ને ગુજજમણો હાય તને તો અચરત કામો દાયે જ;
૫ ને ગુજખાણો સહુ લોકોને, તારી નીચે નાયે જ.

કાંકે ને ને રાજ કેરા વૈરી હેસે બાણો જી;
તેના મનની માંહે તે તો વાગે તીખાં બાણો જી.

૬ હે પ્રભુ, તારું રાજ્યાસન છે થીર, સનાતન, ન્યાયી જી;
ને તુજ ન્યાયતણી ને કાઠી સાચી સર્વેદાઈ જી.

૭ તું ઇચ્છે છે ન્યાયપણાને, બુઝું સહુ ધિકારી જી;
માટે તજને દેવ કીધા અભિગંઢે અધિકારી જી.
તારા સર્વે સંગી કરતાં તજને મોટા કીધા જી;
બહુ આનંદી અતરૈથી તો તજને મહિમા દીધા જી.

૮ બોલ, અગર, તજના તેલોથી મોકે વચ્ચે તારાં જી;
હાથીદાંતોના મેલો સહુ તજને સુખ દેનારા જી.

૯ તારી ઊત્તમ સ્ત્રીઓ મધ્યે રાજનકન્યા રૈછે જી;
તારૈ જમણે હાથે તારી રાણી રાજ વસે છે જી.

“ઓકિર” કેરા કંચન માહે રૈછે રાણગારૈલી જી;

૧૦ હે મજ કન્યા કાન ધરીને જો, ને સાંભળ વેલી જી.

તારા મર્વે લોકોની તું સંગત છોડી દેને જી;
તારા પિતા કેરા ધરને બૂલીને તું રૈને જી.

૧૧ ત્યારે રાજ તુજ શોભાને બહુ ચાનારો યાશે જી;
તે છે તારો સ્વામી માટે ભજજે તેની પાસે જી.

૧૨ થરા કેરી કન્યા ત્યાં તો દાનો લેને આવે જી;
લોકોના ધનવંતા તારી અર્જ કરશે ભાવે જી.

૧૩ રાજ કેરી કન્યા તો છે માહે ગૌરવ વાળી જી;
તેનાં વચ્ચે છે સૂનેરી ને ખૂટાળી જળી જી.

૧૪ કસળી વચ્ચે સણગારીને લાવે રાજન પાસે જી;
તેની સંગી સર્વે સખિઓ આવે તારે વાસે જી.

- ૧૫ હર્ષ અને ઊત્સાહની સાથે, તેઓ સર્વ લવાસે જ;
તેઓ રાજ કેરા મેલે આગદે સહુ જાસે જ.
- ૧૬ તારા ખાપોની જગ્યામાં તારાં છૂંટ્યાં થાપે જ;
જેઓને તું આખી જગમાં યુદ્ધ સરદારી આપે જ.
- ૧૭ માટે પેઢી દર પેઢી હું ગુજ નામો સંભારું જ;
માટે સર્વ કાલે લોકો સ્તવન કરશે તારું જ.

મુલ્ક વગાડનાર કોરાહના દિકરાઓને સારું; અલમૂઘવર મોન.

મીત ૪૬. હંદ ફૂલળા. બક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦- -૦-, -૦- -૦-, -૦- -૦-, -૦- -૦-). પ્રભાતિયું.

- ૧ દેવછે આપણી શક્તિ ને આસરે। દુઃખમાં પાસ રહે સદાએ;
૨ માટ જો જુ પધી ઊલટે પાલટે ને ધસે પાડ શાહર માએ;
દેવ છે. ૧
- ૩ ને વળી તે તણાં નીર ગાળ્યા થકી ઊછળે પાડ જો સર્વ કાંપી;
તોય હું દીલમાં આપ પોતે વળી એ થકી ના ડરું રે કદાપિ.
દેવ છે. ૨
- ૪ દેવનું શરતો પૂરા થાશે ધણું, જે મધ્યે દેવનું સ્થાન રહે; ^{સિલ્લાદ.}
કેમકે ત્યાં નદી એકતો છે ખરી, જે તણી નિત્ય ત્યાં ધાર વેછે.
દેવ છે. ૩
- ૫ કેમકે દેવ તેમાં વસે છે ખરી, માટ તે હાલવા નાજ દેશે;
દેવ વેલું કરી તારવા આવશે, સાહ્ય તેનું ધર્મ આપ રેશે.
દેવ છે. ૪

- ૬ સર્વ વિદેશના લોકનો ગાળિયા, હાલિયા સર્વ તો રાખ્ય ભારે,
જે સમે કાડિયો રાખ્દ તેણે ખરે, તે યકી પીગળી બ્રમિ ત્યારે.
દેવ છે. ૫
- ૭ સર્વદા આપણી સાય ને સાય છે, સૈન્યનો દેવ તો સર્વ દારે,
દેવ યાદૂખનો નિત્ય ને નિત્ય છે આપણો આશ્રો વાર વારે.
દેવ છે. ૬
- ૮ સર્વ આવા અને દેખજો દુટથી, દેવનાં કૃત્યને ધ્યાન ધારી,
કે કર્યા કેવડા નારા તેણે બધા બ્રમિમાં, કેવડો ધાત ભારી.
દેવ છે. ૭
- ૯ બ્રમિ છેડા સુધી યુદ્ધને ખાલતાં બંધ રાખે રણો સર્વ ઠાંઈ;
સર્વ બાલા અને બાંણને ભાંગશે, ને રથો બાળશે અગ્નિમાંઈ.
દેવ છે. ૮
- ૧૦ સૂપ રેને તમા બાણજો સર્વદા કે ખરો હુંજ છું દેવ પોતે,
ને મનાઈરા હું શ્રેષ્ઠ સૌ દેશમાં, તો વળી બ્રમિમાં જિંમ હોતે.
દેવ છે. ૯
- ૧૧ દેવ સૈન્યો તણો આપ પોતે વળી આપણી સાય છે સર્વજાણો.
દેવ યાદૂખનો આપ પોતે વળી આપણો આશ્રો છે જમાનો.
દેવ છે. ૧૦
- સિદ્ધા.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ; કોરાહના શોકરાગોને સારુ ગીત.

ગીત ૪૭. હંદ સર્ગામી અક્ષર ૨૩ માત્રા ૩૯ તાલ ૮.

(---o---o---o---,o---o---o---o---)

- ૧ હે સર્વ લોકો તમા આપ હાથે, ધણા હર્ષથી ખૂબ તાળી વગાડો;
જે જે કમી જીતના સાદ ફાડી તમા દેવને પૂર્ણ પોકાર પાડો. ૧

- ૨ કાંકે યહોવા ખરો દેવ પોતે, અનેછે ખરોતે ભયંકાર ભારે.
 ને સર્વ પૃથ્વી વિખે ઝ્મિજ પોતે, ખરો રાયછે સૌ યકી તેવધારે. ૨
- ૩ તેતો કરે આપણે વસ્ય લોકો, અને પાયનીચે પ્રજા સર્વનાએ,
 ૪ ને તે અમા માટ સૌ વારસાને, સદા દેવ તો સર્વ નેમીજ રાખે, ૩
- તેનાજ ઈચ્છેલ યાકૂબ માટે, ધણું સત્વ તેનું સદા થીર યાપે.
 સિદ્ધલા.
- ૫ જે જે કરી દેવ કંચે ગયો છે, યહોવા ગયો સિંગનાદો પ્રતાપે. ૪
- ૬ ગાળે ધણાં સ્તોત્ર ગાળે સદાએ, અમારા ખરા દેવને સ્તોત્ર ગાળે.
 સર્વે અધા આપણા રાયનાં તો ધણાં સ્તોત્ર ગાતાજ ગાતાજ જાળે. ૫
- ૭ કાંકે યહોવાજ છે રાય બૂનો, અધા ઝ્મિજ માટે સુતાજેજ ગાળે.
 ૮ ઐશુર રાજ્યાસને દેવ ખેશી, કરેછે વિદેશી વિખે આપ રાજ્યો. ૮
- ૯ લોકો તણા મુખ્ય ભેળા થયાછે ઈબ્રાહમના દેવના ઝ્મિટલે સૌ,
 કાંકે અધી ઢાલ તો દેવની છે, ધણી માટ માને મનાએલ છે ઐ. ૭

કોરાહના દોકરાઓને સારુ ગાયન ગીત.

ગીત ૪૮ હંદ સર્વે આદ્યકવીચી. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪-૫)

- ૧ પ્રભુ તો મોટો દેવ અમારો, તેના શર વિખેજ જણાય,
 તેની પવિત્રતાને પાડે, સ્તુતિ લાયક તેજ મનાય. ૧ પ્રભુ તો
- ૨ તેતો સધળી પૃથ્વીમાં છે, મોટા હર્ષતણું સુભનામ,
 તે બહુ જિંચ થકી સુંદર છે, ઉત્તરમાં રાજનું ધામ. ૨ પ્રભુ તો
- ૩ તેના મોટા મેલો માહે પ્રભુ તો આશ્રો પૂર્ણ જણાય,
 ૪ કાંકે સર્વે રાજન આઠ્યા, ત્યાંથી નાહા તેઓ જાય. ૩ પ્રભુ તો
- ૫ અચરત પામ્યા જોતામાં તો ખીતાં નાહા સહુ તતકાળ,
 ૬ બાળ જનેતા સ્ત્રીના જોવા તેમ થયો તેઓનો હાલ. ૪ પ્રભુ તો

૭ પૂર્વ દિશાના પવનોથી તું, ભાંગે તારીશ કેરાં ઝાજ.
૮ જેવું સૂણ્યું અમ કરણોએ તેવું તો સહુ દીડું આજ; ૫ પ્રમુતો
સૈન્યોના પ્રભુ દેવ નગરમાં આપણ પ્રમુતના નગરોમાં.
સર્વકાળ સુધીનું પ્રભુ તો કરશે સ્થિરજ ચાપન ત્યાં. ૬ પ્રમુતો
સિધ્ધા.

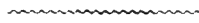
૯ હે પ્રભુ તારા મંદિર માંહે, અમે ધર્યું કરણાનું ધ્યાન,
૧૦ હે પ્રમુતો જેવાં છે તુજ નામો તેમ યશે જુમાં તુજ ગાન. ૭ પ્રમુતો

હે પ્રમુતો ન્યાય યજ્ઞોજ ભરેલા જેવા તારો જમણો હાય;
૧૧ સિયોન પર્વત ખડુ હર્ષાસે યહુદા કન્યા સહુ સાક્ષાત. ૮ પ્રમુતો

તારા ન્યાયી કરણોથી સહુ તેઓ પામ્યા હર્ષ અપાર,
૧૨ સિયોન પર્વતની ચોપાસે કરજો પ્રદક્ષણ નિરધાર. ૯ પ્રમુતો

તેના ખુરજે ગણતાં ચાલો લક્ષ લગ્નડો દિલ્લા માંય,
૧૩ ધ્યાન ધરો તેના મેલોનું કે ગત પંદીમાં વર્ણાય. ૧૦ પ્રમુતો

૧૪ કાંકે આતો દેવ અમારો સર્વ કાળો માંહે છેજ;
આપણને તો રોજ ચલાવે, મરણ ઉપર સહુ કાળે એજ. ૧૧ પ્ર.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ; કોરાહના દિકરાઓને સારુ ; ગોત.

ગીત ૪૯. હંદ ચરણાકુલ. માત્રા ૧૬ તાલ ૪. (૪૮, ૪--)

૧ હે લોકો આ સૂણી લેજો; હે જગવાથી કરણો દેજો.
૨ ઉઝા નીચા ને ધનધારી દીન સુણો આ વાત વિચારી. ૧
૩ મજમુખભાષે જ્ઞાનવિચારો, નિદ્રે મનથી ખુદિ ઉઘ્યારો.
૪ હું દૃષ્ટાંતે કરણ લગાડું, તંપૂરાથી મરમ ઉઘાડું. ૨
૫ મજને છુળનારાનો ભારે ઘેરે છે અન્યાય વધારે;
એવા ખુંડા કાળો માંહી કાં લાગે કેઈ ખીક સદાઈ? ૩

- ૬ જેઓનો નિજ ધનમાં ભારે રાખે છે વિશ્વાસ વધારે,
ને જે માઠી સંપત માંછી ગર્વ કરે છે ખડુ હર્ષાઈ, ૪
- ૭ તેઓમાંથી કેા નહિ તારે નિજ ભાતોને કોઈ વારે;
ને તેઓ તો પ્રભુને કાંઈ બદલો આપી સકશે નહીં; ૫
- ૮ કાંકે તેના આત્મા સાટે અમૃત્ય બદલો છે તે માટે.
યત્ન સદા કરતાં પણ ખૂટે કો પણ રીતે ભાત ન છૂટે, ૬
- ૯ કે તે જીવે સર્વ કાળે ને કોવાણજ તે નહિ બાલે.
કાંકે ભેઈ તે નિરખે છે કે સહુ ડાચા લોક મરે છે; ૭
- ૧૦ સુખાંતું પણ મૃત્યુ થાય્ને, પશુ જોવા પણ મરાશે જાય્ને.
તે મુકે છે ધન પોતાનું ને સહુ થાય્ને છે બીજાનું ૮
- ૧૧ તેઓ પોતે વારંવારે ય્મ મ વિચારી મનમાં ધારે
કે મજ ધરને વસ્તી સારી ટકશે સહુ પેડી માઝારી. ૯
- ને તેઓનાં નામો જેવાં નિજ ભૂમિનાં પાડે તેવાં;
૧૨ તો પણ ગૌરવ સ્થીર ન થાયે તેઓ પશુને તુલ્ય ગણાયે. ૧૦
- ૧૩ ય્મવી વાતો તેઓની છે, તે તો માઠી સુખાંઈ છે.
તો પણ તેના વંશજ માને નિજ પિતરોની વાત પ્રમાણે ૧૧
- સિલ્લા.
- ૧૪ તેઓ તો સહુ મેઠા જેવા ધોરોમાં નંખાયે ય્મવા,
ત્યાં તેઓને મૃત્યુ આશે ય્મમજ તેઓ નાશે જાશે. ૧૨
- જલદી તેઓ ઉપર વ્યાપી કરશે અધિકાર સદાઈ,
તેઓની સહુ શોભા સારી ધોર વિખે તો ટળશે ભારી. ૧૩
- ૧૫ પણ પ્રભુ ધોર તણા બળમાંથી મજ આત્માને તારે ત્યાંથી.
કાંકે જીહેવા તો પોતે મજને પાસે લેશે જો તે. ૧૪
- સિલ્લા.

- ૧૬ ન્યારે કો ધનવંતો યામ્યે, ને સંપત બહુ વધતી જામ્યે,
ત્યારે તું પોતે મનમાંહી ખીજે નાહીં છેક કદાઈ. ૧૫
- ૧૭ કાંકે ન્યારે તે મૃત યાશે, ત્યારે સાથ ન ધન લે જાશે.
ને તેની જે સહુ મોટાઈ તેની પાછળ જાશે નાઈ, ૧૬
- ૧૮ નિજ આત્માને જીવનમાંઈ દીધાં આશીર્વાદ સદાઈ.
ને ગુજ શુભવં કરશે ન્યારે લોક વખાણે ગુજને ત્યારે. ૧૭
- ૧૯ તે નિજ પિતરે પાસે જાશે ત્યાં નહિ તેજ કદી જોવાશે,
૨૦ જે જે જન છે વૈભવધારી જો તે નહીં સમજે જીવિયારી; ૧૮
- પણ પગુચ્છો જ્યમ નાશે જામ્યે, તેના છે ચ્છે મૂર્ખ બધામ્યે.

આસરુનું ગીત.

ગીત ૬૦. હંદ જોવાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪, --)

- ૧ સર્વ સમર્થ પ્રમુખો છે, પોતે વચન પ્રકાશી;
સૂરજ કેરા અસ્ત ઉદયી જોલાયા જગવારી. ૧ સર્વ
- ૨ સર્વ સુંદર શોભા છે બહુ, સિયોન કેરે ધામ,
ત્યાંથી પ્રમુખ આપ પ્રકાશ્યો, સિયોન પર્યત ઠામ. ૨ સર્વ
- ૩ દેવ અમારો પોતે આવી, તે તો નહિ છૂપાશે;
અગ્નિ બળે બહુ તેની સામાં, આંધિ થસે ચોપાસે. ૩ સર્વ
- ૪ તે પોતાના લોકો કેરો ન્યારે ન્યાય ચૂકાવે,
ત્યારે પૃથ્વી આકાશને તે પોતે જોલાવે. ૪ સર્વ
- ૫ જે શુદ્ધોચ્છે જગન કરીને મજ ખંદો અસ્ત કીધા,
તે સહુને મજ પાસે લાવો, (જેણે મહિમા દીધો.) ૫ સર્વ

- ૬ પ્રગટી દેશે સહુ આકાશો, તેનો સર્વે ન્યાયે
કારણ કે પ્રભુ પોતે તેનો, ન્યાયાધિરા તો થાએ. ૬ સર્વે
સિદ્ધા.
- ૭ સર્વે મારા લોકો સુણજો, બોલું વાતો સારી;
હે ઈસ્ત્રાએલ તારા ઉપર, સાક્ષ ભરું હું મારી. ૭ સર્વે
- ૮ તારા યજ્ઞો માટે હું તો વાદ કરું નહિ કાંઈ,
મજ સામા બલિદાનો તારાં રૂંછે સ્થીર સદાએ. ૮ સર્વે
- ૯ હું નહીં લેજી ગોધા તારા તુજ ધરમાંથી કોઈ,
ને તુજ વાડામાંથી બકરા નહિ લેાં જે તુજ હોઈ. ૯ સર્વે
- ૧૦ કાંકે સર્વે રાત્ર પચુએ, તેએ સહુ છે મારાં,
સહુએ પર્વતપરના ગોધા, સર્વે છે મજ સારાં. ૧૦ સર્વે
- ૧૧ હું જાણું છું સર્વે પંખી, પાડતણાં જે હોઈ,
સ્વાપદ સર્વે છે મજ પાસે, ક્ષેત્રોના સહુ કોઈ. ૧૧ સર્વે
- ૧૨ જે હું બૂખ્યો હોતજ ભારે તો તજને નહિ ભાખું,
કાંકે સહુ છે મજ વિસ્તારે ને મજ જગ છે આખું. ૧૨ સર્વે
- ૧૩ યું ગોધાનું માસ વળી તો ભક્ષ કરી હું ખાઈ?,
કે બકરાએ કેઈ લાહી સર્વે હું પી જાઈ? ૧૩ સર્વે
- ૧૪ પણુ સ્ત્રોતોના યજ્ઞ કરતાં પ્રભુને ભજતો રૂંજે,
ઈશ્વરને સહુ તારાં વૃત્તો પૂરે પૂરાં દેજે. ૧૪ સર્વે
- ૧૫ સર્વે મારી કરજો અર્જ સંકટનેજ કઢાપે,
સુણતાં તારણ આપું માટે માન મને તું આપે. ૧૫ સર્વે
- ૧૬ દુષ્ટોને પ્રભુ ફેંછે એવું મજ વિધિ કાં પ્રગટાવે?
ને કાં મારા નેમાને તું તારા મુખમાં લાવે? ૧૬ સર્વે
- ૧૭ કાંકે મજ શિક્ષાનો તું તો માટે દેરાજ દાએ,
મજ વચનોને તું તો પોતે સહુ પછવાડે નાંખે. ૧૭ સર્વે

- ૧૮ તસ્કર દેખી મગન થયો તું, ચાલ્યો તેની સંગે;
વ્યભિચારીની સાથે તેનો ભાગ કર્યો ઉમંગે. ૧૮ સર્વે
- ૧૯ તું પોતાનાં મુખડાંને તો બુંડાને સોંપેછે,
તું પોતાની જીભ વડે બહુ નિતનિત કપટ રચેછે. ૧૯ સર્વે
- ૩૦ તું બેસેછે ને બોલેછે વાતો બ્રાત વિરોધી;
વુજ માતાના પૂત્રો પર તું બોલે ચાડી શોધી. ૨૦ સર્વે
- ૨૧ અંધાં સહુ તે કામો કીધાં, ત્યારે હું સંતાપો,
તે ધાર્યું કે હું વુજ નેવો, મજને તે સર્પાંબો. ૨૧ સર્વે
- હું વુજ ઉપર વાદ કરીને રાખું તારી સામાં
૨૨ પ્રમુના સહુ બુલનારા સમજી કરો વિચાર હૈયામાં. ૨૨ સર્વે
- બ્યારે કોઈ છોડવનારા ત્યાં તો નહીં દેખાશે,
રખે તને હું ત્યારે ફાટું, કેવું જાણે નાશે. ૨૩ સર્વે
- ૨૩ ને ને સ્તુતિ કેરા યજો મજને અંધી દેછે,
અંધા મારા સર્વે લોકો મહિમા દેતા રેછે. ૨૪ સર્વે
- ને પોતાના માર્ગોને બહુ સુધારીને પાળે,
અંધા લોકોને હું પ્રગટું, પ્રમુગું તારણ પાલે. ૨૫ સર્વે

મુખ્ય કથાકર્તાને સારુ લાઝનું ગીત; તે વાચકોનાં ગમે ગયો હોય; ને
નાથાન માર્ગજીવારી તેની ગમે આવ્યો.

ગીત ૬૧. ચાપાટ. માત્રા ૧૫, લાજ ૪. (૪૪, ૪-૫)

- ૧ હે પ્રમુ મજપર કરૂણા રાખ, તારી રૂમ પ્રમાણે ધાખ,
તારી મોટી નેવી રૂમ, મજ પાપોને બંસા તેમ. ૧
- ૨ મજ અન્યાયી પોતે પૂર, કર પાપોથી શુદ્ધ જરૂર.
- ૩ મજ ઉલ્લંઘન જાણું બેરા, મજ પાપો મજ પાસ હંમેશા. ૨

- ૪ તુજ વિરૂદ્ધ મેં કીધું પાપ આ બુંદું મેં કીધું આપ
તારી દૃષ્ટિ સામા ય્યેહ આ બહુ બુંદું કીધું મેહ, ૩
- માટે ભ્યારે તું બોલેજ ત્યારે વ્યાપી તુંજ દરેજ.
ને તુજ વ્યાપી કરાણો માંય ઠરશે તું નિર્દાસ સદાય. ૪
- ૫ અપરાધોમાં મારો પ્રાણ ને અન્યાયેયો નિર્માણ;
મજ માતાય્મે પાપ મોઝાર ગર્ભ ધર્યો મારો નિર્ધાર. ૫
- ૬ જો, તું પોતે મનની માંઈ માગેછે સંવં સાચાઈ
તું તો છુતે ઠામે જ્ઞાન મજનેશિષ્યવસેજનિધાન. ૬
- ૭ જીહ્વાથી તું મજને શોધ, તેથી પાવન થઈરા અશોધ,
જો મજને તું સ્નાનજ દેરા, ખરૂં થકી હું ઘેળો ઘેરા, ૭
- ૮ મજને હૃદયગંદી વાત તું સાંભળવા દે સાક્ષાત.
ને તે હાડ કર્યાં જે ચૂર, તેમ્મો હૃદયશૂન જૂર. ૮
- ૯ મજ પાપેનાં મુખ સંતાડ, મજ અન્યાયો બુંદી કાડ.
૧૦ હે પ્રભુ મજમાં તું ઉપજાવ પરમ પવિત્ર હૃદે બનાવ, ૯
- મારામાં તુજ આત્મા મુક શિક્ષ નવો તું કરી અચૂક.
૧૧ તારી પવિત્રતાનો જેહ પરમ પવિત્ર આત્મા તેહ, ૧૦
- મજથી ના લે આપ જરૂર, તુજ મુખથી ના કરજે દૂર.
૧૨ તારા તારણનો ઉદ્ધાસ મજને પાછો દેજે આરા ૧૧
- ને તુજ આત્મા જે ફરણાળ, તેથી મજને તું તો પાળ.
૧૩ કે તેથી હું તારી વાટ પાળીને શિષ્યવું સાક્ષાત. ૧૨
- ને તેથી સહુ કુટ અપાર તુજ ગમ કરશે તેણીવાર
૧૪ હે પ્રભુ, મારા ત્રાતા દેવ, ખુનથી મુક્તિ દો તતખેવ, ૧૩
- કે મારી જીભલડી નિત્ય, ગાશે તુજ વ્યાયોનાં ગીત.
૧૫ હે પ્રભુ, મારા હોઠ ઉધાડ, કે મુખ પ્રગટે તારા પાડ. ૧૪

- ૧૬ કાંકે યજ્ઞાને તું આપ, ઈચ્છે નાહિ તુંજ કદાપ
જે, તું આહત એવાં દાન, તો હું આવી દેતજ માન. ૧૫
- તું ઈચ્છે ના કો બલિદાન, માટે હું ના અર્પૂ નિધાન.
૧૭ જે જે આત્મા છે ભંયુર પ્રભુના યજ્ઞાએ ભરપૂર, ૧૬
- હે પ્રભુ, તુચ્છ ન કરજે સૌય જે મન વિનીત, ભંયુર હોય.
૧૮ તું નિજ કરુણાને અનુસાર, સિયોનનો કરજે ઉદાર. ૧૭
- યજ્ઞશાલેમા કેરા કોઠ, બાંધે પ્રભુ છ આપે મોટ.
૧૯ ત્યારે તું સત યજ્ઞામાંય, પ્રસન્ન થાઈશ આપ સદાય. ૧૮
- ન્યારે તું તો કરશે માન્ય, હોમ હવનનાં અર્પણદાન.
ત્યારે તારી વેદી પાસ, કરશે યજ્ઞો ગોધા ખાસ. ૧૯

મુખ્ય વગાડનારને સારુ, ઉપદેશનું ટાંકનું, અટલે હ્યારે અદ્ભુત કોયમ આવ્યો
ને શાઝલને કાંઈ કે ટાંક અહીંમેલેકનાં ધરમાં આવ્યો છે—તે વારનું આ ગીત.

ગીત ૬૨. હંદ ક્રોડા ચક્ર. અક્ષર ૧૮ માત્રા ૩૦ તાલ ૭.

(૦--૦--૦--૦--૦--૦--૦--૦--)

- ૧ અરે શક્તિયંતો તમે કુટુમાં કેમ હંદાર આણો ?
કૃપા સર્વકાલે ટકે દેવની, પૂર્ણ તો એમ આણો. ૧
- ૨ કરેછે દગાના વિચારો સદા, કચીને જીભ તારી
ધણા ધારવાળાજ અમ્મૌ પોકે તે ઠગેછે નકારી. ૨
- ૩ ભલાથીજ મુંડું, અને સત્યથી જુઠ ભાલે વધારી,
(ખરા ન્યાયના શબ્દથી તું ઈચ્છે વાત મિથ્યા નકારી.) ૩
સિદ્ધા.
- ૪ અરે જીભ તું તો ઠગારી, ઈચ્છે શબ્દ જો નાશકારી;
૫ યહોવા કરે એજ રીતે સદા નારા તારોજ ભારી. ૫

તને તંત્ર તારાયકી દેવ તો આપ જિજ્ઞાસુ લેશે,
અને જીવતાં આત્માની ભૂમિથી દૂર ફેંકી જ દેશે. ૫
સિદ્ધા.

૬ વળી વ્યાયવંતો તને પેળતા સર્વ ખીચે જ ભારે,
અને સર્વકો દેવનારા કરે હાસ્ય તો વાર વારે. ૬

૭ જીવ્યા આ મનુષ્યે ન રાખ્યો કદી દેવને રાહિત મારે,
પરંતુ ધણું રાખિયું ચિત્તે તો દ્રવ્યમાં સર્વ વાતે; ૭

૮ વળી કુળતામ્બે થયો થીર તે પૂર્ણ પોતે તમામે,
૮ પરંતુ હરા જોઈ વૃક્ષો પડે હું રહું દેવ ધામે; ૮

૯ સદા દેવ કેરી દયામાં ધણો હું ભરોસો ધરું છું,
૯ તમે કૃત્ય એવાં જ કીધાં આરાં માટ સોના કરું છું. ૯

તમારા આરા નામની આરા હું તો કરું છું વધારે;
તમારા બધા શુદ્ધ લોકો બધી તે સુસામંત ભારે. ૧૦

મુખ્ય વગાડનારને મહત્ત્વ વર; ઉપદેશનું; ડાડનું. ગીત.

ગીત ૬૩. હંદ સર્વેયાંકત્રોગા. તાલ ૮. (૪૮, ૪૮, ૪૪, ૪-૫)

૧ મૂર્ખો મનમાં એમ કહ્યું કે, દેવ નથી કોઈ નિરધાર.
નથ થયા છે, બટ કર્યા છે, કોઈ નથી શુભ કૃત કરનાર. ૧ મુ.

૨ સમજણુદારો કે પ્રમુ શોધક જગમાં કોઈ છે કે નહિ?
તે જ્ઞવાને આકાશથી કીધી દૃષ્ટિ માનવ મોર્ધ. ૨ મુ.

૩ તેઓ ભટકી સર્વ ગયા છે, અશુદ્ધ થઈ તેઓની જાત.
૩ રહું કર્યા કોઈ નહીં, એકે પણ નહીં સાક્ષાત. ૩ મુ.

૪ શું દુષ્કર્મી જાણે નાહી, અન પહે મજ લોકો આપ.
પ્રભુની વિનંતિ કોઈ કાળે, તેમ્મો કરતા નથી કદાપ. ૪ મુ.

૫ બ્યારે બીક નૂતી કો દામિ, ત્યારે તેમ્મો બીધા પૂરા
કાંકે ગુજને ઘેરો, તેનાં હાડો કીધાં દેવ ગુર. ૫ મુ.

તે તેમ્મોને બહુ લજવાવ્યા, કાંકે દેવ કર્યા ધિકાર.
૬ સિયોનમાંથી ઇસ્રાયલનો કોણજ દેશે તારણહાર? ૬ મુ.

પ્રભુનિજલોકતણાંબંધનમાં, આવે પાડો કરવા સાધ.
ત્યારે યાકુબ બહુ હર્ષાશે, ઇસ્રાયલ આનંદી થાય. ૭ મુ.

જીકોભાણે સાડલને જે વચને કચુ કે દાડદ શું હમારી સાથે સંભાડ રેતો નયો?
ને વચને રચેલું નગીનોત પર; વજાડનાર સરદારને સારુ ઉવેગનું દાડદનું
આ ગીત છે.

ગીત ૬૪. હંદ વિકાન. અક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૯. તાલ ૬.

(—૦૦—૦૦—૦૦—,૦૦—૦૦—)

૧ હે પ્રભુ આપ તમો મજને સહ કાળ ઉગારો,
ને ગુજ રાકિત થકી કરજો મજ વ્યાપજ સારો. ૧ હે પ્રભુ.

૨ હે પ્રભુ આપ વળી સુણજો મજ પ્રાર્થ બધાએ
ને મુખ વાત બણી ધરજો ગુજ કાન સદાએ. ૨ હે પ્રભુ.

૩ કારણ કે પરદેસ તણા સહ લોક રહ્યા છે
વેર કરી મજથી ઉલટા,— બહુ દૂર થયા છે; ૩ હે પ્રભુ.

ને જીલમી મજ જીવ તણો અતિ શોષ કરેછે,
ને પ્રભુથી નિત ને નિત તે સહ દૂર રહેછે. ૪ હે પ્રભુ.

- ૪ જો, શુભ સાદ્યક છે પ્રભુજી નિત ને નિત મારો,
ધર્મર છે મજ જીવતાણો બહુ તારક સારો. ૫ હે પ્રભુ.
- ૫ તે મજ રાત્રીતણો બદલો સહુ પૂરણ લેશે,
તું વ્રજ વ્યાયયકી રિપૂતે બહુ મારજ દેશે. ૬ હે પ્રભુ.
- ૬ હું બહુ હર્ષાયકી જગનો અરપીરા ધણા તો;
હે પ્રભુ હું શુભ સ્તોત્ર કરું વ્રજ નામ તણા તો; ૭ હે પ્રભુ.
- કારણ કે સહુ કામજ અંધ શુભ છે અતિ સારું
૭ માઠ કચ્છું દુઃખથી પ્રભુઅંધ બહુ તારણ મારું. ૮ હે પ્રભુ.
- અંજલ થકી મજ નેત્ર વડે પરખીરા બધાને;
રાત્રી બણી બહુ લક્ષ કરી નિરખીરાજ વ્યાને. ૯ હે પ્રભુ.

મુખ્ય વગાડનારને સારું નગીનોત વર, ઉપદેશનું; ઘાઉનું ગીત.

ગીત ૬૬. સર્વેશ્વરીશો. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪- -)

- ૧ હે પ્રભુ, મારી સહુ અરજીને કાન લગાડી નિત્યે દેજે;
ને સહુ મારાં માગ્યાથી તો ધૂપીને નહિ વુંતો રેજે. ૧ હે પ્ર.
- ૨ લક્ષ લગાડી મારી ગમ વં, ઉત્તર દેજે મજને સારો;
શાક વિષે હું રૂઢન કરુંછું દુઃખનથી હું કરું પાકારો. ૨ હે પ્ર.
- ૩ પૈરીના તો રાખ્દો લીધે ને ફૂટેના જુલમ માટે;
હું તો મારા મનડા માંહે દુઃખ સહુંછું તે સહુ વાતે. ૩ હે પ્ર.
- ૪ મજમાં મારું મન ઉકળ્યું છે ધાક પડયો છે મરણજ કેરો;
૫ બયને ત્રાસો બહુ આપ્યા છે ને કંપારે કીધો ઘેરો. ૪ હે પ્ર.
- ૬ ત્યારે મેં તો અંધું ફેતાં મજ મનડામાં વાત વિચારી,
અજુતર સરખી મજને પાંખો કાણજ દેશે અંધી સારી. ૫ હે પ્ર.

- કે નેથી હું ઊડી નાશી નિરાંતે ત્યાં પામું વાસો;
૭ કે તેથી હું વનમાં નાસું ને ત્યાં પામું વાસો આસાં. ૬ હે પ્ર.
સિંહલા.
- ૮ કે હું માટા વાપરી ને ભારે બલકટ આંધીમાંથી
બહુ જલદી હું ઊડી નાશી રક્ષા પામું રૂડી ત્યાંથી. ૭ હે પ્ર.
- ૯ હે પ્રભુ મારા સ્વામી પોતે ઝિની ભોલી જૂદી પાડો;
કાંકે દીકા જુલમ તેના ને નગરોમાં માટી રાટો. ૮ હે પ્ર.
- ૧૦ નિરાદિન તેઓ કિહલાપરનો ભમતા ભમતા રોજ ફરેછે;
તેઓ મંબે વ્યર્થપણું ને માટાં કપ્પે જમી રહે. ૯ હે પ્ર.
- ૧૧ તેઓમાં છે છેતરપંડી કપ્પણું ને બહુ કપટાર્થ;
તેઓના સહુ રસ્તામાંથી તેનો સર્વ જામ્યે નાઈ. ૧૦ હે પ્ર.
- ૧૨ બટ્ટો ધરતા જો રિપ્પ હોતે, તો વેકત હું સહુ મનમાંઈ,
જો મજ દેરાક ગંધી હોતે તો તેથી હું રેત લપાઈ. ૧૧ હે પ્ર.
- ૧૩ પણ તું મારા સરખો માનવ, ને મજને બહુ શિખવનારો,
ને ઝિણખીના જનના જોવા, તું જહો મજ વિગેસારો. ૧૨ હે પ્ર.
- ૧૪ સંપ કરીને માંહોમાંહે અમે કરી બહુવાતો બારે;
અમે ગયા બહુ લોકો સાથે ઈશ્વરના મંદિર માઝારે. ૧૩ હે પ્ર.
- ૧૫ પણ તેઓને માત પકડશે, ને જીવંતા કપરે જશે;
કાંકે કુટપણું બહુ રહેશે તેઓના ઘરકેરે વાસે. ૧૪ હે પ્ર.
- ૧૬ પણ હું તો મજ પ્રભુજીકેરી કરીરા વિનંતિ વરંતારી;
માટે મારો પ્રભુજી પોતે મજને પૂરા લેશે તારી. ૧૫ હે પ્ર.
- ૧૭ સાંજ, સવારે, પૂર્ણ અપોરે પોકારીને કાઢિરા વાળી,
તે સર્વને તે તો સુણશે જોબાલું હું રાખ્દો તાણી. ૧૬ હે પ્ર.
- ૧૮ સામાવાળાથી મજ આત્મા શાંતપણામાં તારી લેશે,
કાંકે મજ સાથેજ હતા બહુ તેથી મજને છોડી દેશે. ૧૭ હે પ્ર.

- ૧૯ ને પ્રભુ આદ અનાદીનો છે તે સહુ સુણશે વાણી મારી;
તેમ્મોને તે નીચા પાડી દુઃખો દેશે વારંવારી. ૧૮ હે પ્ર.
સિદ્ધલા.
કાંકે તેમ્મો કેરી સ્થિતિ બદલાઈ નાકોઈ વારે,
માટે તેમ્મો જીહેવાની ખીકજરાએનાહી બારે. ૧૯ હે
- ૨૦ તેણે શાંતિવંતો ઉપર નિજ હાથોને લાંબા કીધા;
ને તેમ્મોએ પોતાકેરા સહુ બંદોબસ્ત તોડી દીધા. ૨૦ હે પ્ર.
- ૨૧ તેમ્મોનાં મુખકેરી વાતો નરમ હતી માખણથી બારે;
પણ તેમ્મોનાં મનડાં માંહે પૂર્ણ હતી વઢવાઢ વધારે. ૨૧ હે પ્ર.
ને તેમ્મોની વાત હતી સહુ તેલજ કરતાં લીસી સારી,
તો પણ ખુલ્લાં ખડગ પ્રમાણે સર્વ હતી તે વાત નકારી. ૨૨ હે પ્ર.
- ૨૨ તું પ્રભુપર તુજ ખોળે ધરજો તે તુજ પોલન કરતો રેશે,
તે કો કાલે વ્યાપી જનને હલવાને તો નાહી દેશે. ૨૩ હે પ્ર.
- ૨૩ હે પ્રભુ તેમ્મોને તું પોતે પૂરે પૂરી શિક્ષા દાખે;
ને તું તેને દુઃખો દેતાં, નારાતણા ખાડામાં નાખે. ૨૪ હે પ્ર.
ખુન કપટના જે જે માનવ પૂરા દાડા જીવે નાહી;
પણ સહુ કાલે હું તો પોતે રાખીરા પ્રતીત તારા માંહી.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ; યોનર્યદ્વિલમ; રેહોકોમ પર; દાડદનું. મિકતામ.

બ્યારે વલસ્તિઓળ ગાયમાં તેને વકડી લીધો તે વારનું ગોન.

ગીત ૬૬. હંદ દેવ. અક્ષર ૨૪. માત્રા ૪૦, તાલ ૮.

(૦---૦---૦---૦---,૦---૦---૦---૦---)

- ૧ અરે દેવરાખો દયા તો તમારી. મને તો મનુષ્યો ગલતાંજ રેછે.
અહોરાત તો સર્વ મારીજ સાથે લઢીને ધણા જીલભા તો કરેછે.
અરે. ૧

૨ અને હું તણા સર્વ વૈરી સદાએ મને તો ગળી બધછે વારવારે;
અરે કેમકે દેવ તેઓ બધા તો કરે હું વિષે તે લડાઈજ ભારે.
અરે. ૨

૩ ડરું હું ધણો આપ પોતેજ ન્યારે કરુંછું ભરેસિજ ત્યારે તમારો;
૪ અને તે તણા રાખ્દ માહે કરુંછું ધણો દેવ માહે મહિમાજ સારો.
અરે. ૩

ક્યો છે ભરેસો ધણો દેવમાં મેં મને માનવી શું કરે દેહ ધારી ?
વળી તેમનાથી ધણો દીલમાહે ડરું રે નહીં છેક હું વારવારી.
અરે. ૪

૫ સદા સર્વ તેઓ વિરજે ભમેછે અને તેમરો બધા રાખ્દમારા;
બધી યોજના તેમની છે નહારી કરે હું વિષે તે વિચારો નકારા.
અરે. ૫

૬ બધારાત્રુઓ એકઠા તો મળીને મને મારવાને છુપાતા ફરેછે,
સદા પાય તાકી રહેછેજ મારા અને પ્રાણની વાટ જોયા કરેછે.
અરે. ૬

૭ થશે શું કદા મુક્તિ મુગ્ધપણથી ? બધાદુષ્ટનીઆજહે દેવ નાઓ.
૮ ગણેછે બધા ફેર મારા ખરા બું, તમેઆંસું મારાં કૃપીમાંયરાઓ;
અરે. ૭

વળી શું નથી આંસુ મારાં તમારી વહીમાં બધાંએ ખરાં તો લખેલાં,
૯ કરું હું તમારી ભણી અર્જન્યારે ફરે રાત્રુ પાણી બધા તેજ વેળા;
અરે. ૮

વળી કેમકે હુંજ જાણું સદાએ રહેછે યહોવા સદા પાસ મારી.
૧૦ યહોવા વિષે તે તણા રાખ્દમાં હું વડાઈ કરુંછું ધણી વારવારી.
અરે. ૯

વળી તે તણા રાખ્દમાં દેવની બૌ વડાઈ કરુંછું સદા પૂર્ણમારી,
૧૧ અને દેવમાં હું ભરેસો કરુંછું મને માનવી શું કરે દેહ ધારી ?
અરે. ૧૦

વળી એજ માટે કદા મનમાંહે ડરૂં રે નહીં હું ધણો કોઈ વારે-
૧૨ અરેદેવતારીઅધીમાનતાઓ અરી મુજ પાસે રહેછે સદા રે;
અરે. ૧૧

તમારોઅરોહું સદાએજમાટે ધણો પાડ માનીશ રે મનમાંઈ.
૧૩ વળી કેમકે માતથી જીવ મારો તમે તો અચાવીજ લીધો સદાઈ,
અરે. ૧૨

અને પાવના પૂર્ણધક્ષાવિએથી, તમેયુંમનેતોઅચાવ્યોજનાહી?
વળી કેમકે હું પ્રકાશીત દેશે અને દેવ પાસે રહું રે સદાઈ.
અરે. ૧૩

મુખ્ય વગાડનારને, અલનાગિય; ડાડડનું; મિકનામ. ડ્યારે તે
ગાડલયો નહામોને મોયરામાં સંતાડે ગયો તેવારનું ગીત.

ગિત ૬૭. હંડ ચરણાકુલ. માત્રા ૧૬ તાલ ૪. (૪૪૪--)

૧ હે પ્રભુ. મજ પર કશ્ણા રાખો, હે પ્રભુ, મજ પર કશ્ણા રાખો;
કાંકે મજ આત્મા તજ માંહી, રાખેછે પ્રતિત સદાઈ. ૧

આ દુઃખોના ઠળતાં રુધી, આવિરા રારણે લાવી શુદ્ધી;
ત્યાંલગતુજ પાંખોની છાએ, આપું રારણે હું તેમાંએ. ૨

૨ મારું સર્વ ને ને કાંઈ, પૂર્ણ કરે ને દેવ સદાઈ;
તેમજ જીહોવાની પાસે, અર્જ કરીરાહું અહુ વિસ્વાસે. ૩

૩ તે મોક્ષશે આકાશેથી, ને મુજને તે તારે તેથી;
ને મુજને ધંધેછે ખાવા, તેની નિદાથી છાડાવા. ૪
નિદલા.

દેવ દયા ને કશ્ણા સારી, મોક્ષશે તે વારંવારી;

૪ સિંહોમાં છે આત્મા મારો, ને અગ્નિમાં છું વસનારો. ૫

ભાલા ને આગોના જેવા, તેઓના છે દાંતો તેવા,

ને તીક્ષ્ણ તલવારો જેવી, તેઓની છે જીભો એવી. ૬

તેવા માનવ પુત્રો માંહી, હું મજ વાસ કરુંછું ત્યાંઈ;

૫ હે પ્રભુ તું અહુ ટ્રેષ્ટ મનાજે, આકાશેથી જ્યો થાજે. ૭

- સર્વે કાલે મહિમા તારે, આખી જગમાં ચાલે સારે;
 ૬ મારાં પગલાં માટે તેણે, છાની જળા માંડી ય્યેણે. ૮
 તેચ્છાચ્છ મજ જીવ દયાવી, પૂરે દીધા છેક નમાવી.
 મારે સારે એણે આડો, તેમાં પોતે પડિય્યા આડો. ૯
 ૭ તત્પર છે મજ મનડું સારું, હે પ્રભુ સિદ્ધ છે મન મારું;
 માટે રૂડાં સ્તવનો તારાં, નિનનિત ગાઈશ હુંતો સારાં. ૧૦
 ૮ હે મજ ગૌરવ, જગી ઉઠો, ને નાખલ કાનુરો ઉઠો
 હું પણ જગિશ પશૈઠ પેલાં, ને વૃજ સ્તવનો ગાઈશ પેલાં. ૧૧
 ૯ હે પ્રભુ હું તો લોકો માંહી, ગાઈશ તારાં સ્તોત્રો ત્યાંઈ;
 હે પ્રભુ ગાઈશ તારી પાસે, ને પરદેશી લોકો વાસે. ૧૨
 ૧૦ કાંકે તારી ફરણા રૈછે, ગગનો સુધી તે પેંચિછે;
 ને વૃજ સાચપણું બારેછે, વાદળ સુધી તે અડકેછે. ૧૩
 ૧૧ હે પ્રભુ આપાશોને પારે, જીયો થજો ય્યેવા બારે.
 વૃજ મહિમાનો સહુ જગ માહી રૈલી રૈજો પૂર્ણ સદાઈ. ૧૪

મુખ્ય વગાડનારને બલતાશિય, દાઉદનું ગીત.

ગીત ૬૮. હંદ દાલરો. અક્ષર ૧૪. માત્રા ૨૯. તાલ ૫.

(--૦--૦--૦--૦--)

- ૧ શું રે તમે મૌન રૈ સત્ય વાણી વદોછો ?
 રે માનવી પુત્ર શું સત્ય વ્યાપે કરોછો ?
 ૨ પોતાતણા અંતરમાં કરોછો અન્યાયી,
 હા જુમિમાં હાથના ફેર દોછો તુલાઈ. ૧
 ૩ દુઠો યયા પારકા ગર્ભમાંથી બધાચ્છ,
 જન્મ્યા પછી વાદ મિથ્યા કરીને જમાચ્છ.
 ૪ તેચ્છાતણું ઝેર છે સર્પના ઝેર નેપું,
 ને સર્પ ખેરા કરે કાન, છે ય્યેજ તેપું. ૨

- ૫ ને મંત્રકારી તણું તો નથી સુણનારો,
તેમ્ણા બધા તેમના વૃલ્ય છે એમ ધારો.
- ૬ હે દેવ તેમ્ણાતણા મુખમાં દાંત પાડો,
જીમ્ણાન સિંહોતણી દાઢ તોડીજ ફાડો. ૩
- ૭ તે નેમ પાણી વહે તેમ તો નિત્ય યાજો
પોતાતણા બાણને તાણતાં તે કપાજો.
- ૮ ગોકળગામ્ણે પઠે એ જશે પીંગલાઈ,
સ્ત્રી ગર્ભપાતો પઠે સૂર જશે ન કાંઈ. ૪
- ૯ હાંડી તપ્પાને અગાઉ બજે નેમ કાંઠા,
તેમ્ણા બધા એમ કોપે જશે નજ યાતા.
- ૧૦ એવી સખ દુષ્ટની સર્વ સાચાજ જોઈ
દુષ્ટોતણા રક્તમાં પાય લેજેજ ઘોઈ. ૫
- ૧૧ નિચે ખરો લાંબ છે વ્યાયને એમ જાણી
એ દેખનારા બધા બોલશે મુખવાણી.

હ્યારે સાડલે માળસ મોકળ્યા અને નેઓળ દાડને મારીનાચવા સારુ ઘર
ધેયું ત્યારે મુલ્ય વગાડનારને સારુ અલતાચિથ; દાડને સુનાનું આ ગીત ગાયું.

ગીત ૬૯. હંદ મુજંગી અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૫--૫--૫--૫--)

- ૧ અરે દેવ તું છે યહોવાજ મારો,
મને દે બધા શત્રુથી છૂટકારો;
બધા શત્રુ ને હું ભણી ઉઠનારા,
મને તે યકી તારને દેવ મારા. ૧
- ૨ કુર્કમો યકી દે મને છૂટકારો,
અને રક્તના માનવીથી ઉગારો.

- ૩ જીઆ, કેમકેદેવ, તેઆ લપેછે,
અને જીવ મારા વિષે તે છુપેછે. ૨
અરે દેવ ગુણા અને પાપ મારાં
નહિ કેા છતાં હું વિષે નિરધારા;
બલિષ્ઠા ચઢી હું ભણી આવીયા છે,
ધણા જોરવાળાજ ટોળે યયા છે. ૩
- ૪ વિના વાંક તે દોડતા તો ફરેછે,
અને ય્યેમ તેઆ સદા સિદ્ધ રહેછે.
જીઆ, ને કરીલક્ષ આ સર્વ, દેવા,
અને જગજો રે મને સાધ્ય દેવા. ૪
- ૫ અરે દેવ તું ઈસરાય્યલનો જે
અને સૈન્યનો દેવ તું તો અરે તે.
વિદેશી બધા લોકને જોઈ લેવા,
તમ જગજો ને અરા રે યહોવા. ૫
બધા દુષ્ટકારી અને કુડધારી,
ન રાખો દયા તે ભણી તો તમારી. સિદ્ધલા.
- ૬ સમીસાંજમાં સર્વ આવી મળેછે,
અને સ્વાન જોવા ભસંતા રહેછે; ૬
વળી ઝેરની આસપાસે બધાએ,
ભમંતા ભમંતા રહેછે સદાએ.
- ૭ જીઆ મુખથી દુષ્ટ વાતો બકેછે,
અને હોઠમાં ખૂબ ખાંડાં વસેછે; ૭
સદા ય્યેમ તેઆ કહંતા રહેછે,
બધું આ અફં કોણ સ્વણી લહેછે.
- ૮ પરંતુ, અરે દેવ, તું પૂર્ણ ભારે
કરે તેમના ઉપહાસો સદા રે; ૮

અને સૌ વિદેશી તણા તો વધારે
હમશાં કરી જૈશ તું તો ઠઠારે.

૯ ધણા તેમના જોર કીધે, તમારી
કરું આરાહું તો ધણો પ્રેમ ધારી. ૯

સદા કેમકે દેવ પોતેજ મારો
ખરો આસરો અંજલિ આપનારો.

૧૦ યહોવા કૃપાલુ ખરો દેવ મારો
સદા આવશે હું બહુ અંજલિ સારો, ૧૦

મને દેવ રાખે બધા રાત્રી માંડી,
અને રાત્રીને હું નિદ્રાનું સદાઈ.

૧૧ તમે તેમને મારણો ના વિદારી
રખે લોક મારા બુલે અંજલિવારી, ૧૧

વળી તેમને શક્તિથી દે નસાડી,
અને તેમને નામ તું નીચ પાડી;
અરે દેવ તું ઢાલ છે રે અમારી,
(અને તું સદા સાહુ છે પૂર્ણ સારી). ૧૨

૧૨ બધા તેમના ગુણના પાપ મારે,
અને તેમના હોઠની જુઠ વાતે,
વળી તેમના પૂર હંકાર માંડી
જશે છેડે તેમના બધા પેકડાઈ. ૧૩

અને સર્વ તેમના લપંતા રહે છે,
તથા આપને વ્યર્થ વાતો બકે છે,

૧૩ કરો કોપથી તેમનો નારા મારે,
કરો નષ્ટકે અંજલિ બધા હોય નારે. ૧૪

બધા જાણશે કે યહોવા સદા અંજલિ,
કરે છે નમ્રી રાત્રી યાદુઅમંજલિ. સિદ્ધલા.

- ૧૪ સમીસાંજમાં સર્વ આવી મળેછે
અને જ્ઞાન જેવા ભસંતા રહેછે, ૧૫
વળી જોરની આસપાસે બધાએ
ભમંતા ભમંતા રહેછે સદાએ.
- ૧૫ સદા ભક્તને કાજ તેઓ ભમેછે,
અને વૃષ્ટ નાહી યથાર્થ બહેછે; ૧૬
તમારી ધણી રાકિત માટે સદાઈ,
કહે સ્તુતિ હું તો ધણાં ગીત ગાઈ.
- ૧૬ વળીનિત્યજેનિત્ય હું સર્વમાંડી,
જણાવું તમારી કૃપા પ્રોઢમાંડી, ૧૭
તમે કેમકે આસરો છો આમારો,
અને દુઃખના વખતમાં રાજી સારો.
- ૧૭ અહો દેવમારા ધણી રાકિતવાળા,
કહે ગાન તારાં સદા સર્વકાલા; ૧૮
તમે કેમકે છો અરો થોભ માંગે
અને દેવ તું છે કૃપાપૂર્ણ સારો.

શરૂંકે જ્યારે આગમના હરાર્થે નવા આરામ સુવાનો માથે લટકાઈ કાપો
અને જ્યારે થોભવે પાછા કરીને સ્વારના મેદાનમાં ચાર સ્તાર
જેમોઓને મારી નાખ્યા તે સમે જુજાન દોયમાં
વગાડનાર સરદારને મારુ લાડનું આમકનામ ગીત.

ગીત ૬૦ હંદ સન્નાવોસો. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪ - ૭)

૧ હે પ્રભુ તે તો અમને ત્યાગી દીધા છેજ જરૂર,
ને અમને તે હાંકી ફાડી, વેદા છે બહુ દૂર; હે. ૧

- ને અમ પર તું આપ થયો છે, ગૂંસે તો નિરધાર;
 તો પણ હે પ્રભુ તું અમ પાસે વળ પાછો આ વાર. હે. ૨
 ૨ તે સહ પૃથ્વી કંપાવીને, તેના ક્રીધા ખંડ;
 જૂમિ હવે હાલેછે માટે, કરજે એજ અખંડ. હે. ૩
 ૩ તે વુજ લોકોને દેખાડી, દુર્દશાની પાત,
 ને તેઓને ગભરાટોનો પાયો રસ સાક્ષાત. હે. ૪
 ૪ તે તો વુજથી પૂીનારાને, આપી ધ્વજ આસ;
 કે સત માટે ઈચ્છી રાખી દરસાવે ચોપાસ. હે. ૫
 ૫ કે સહ તારા વાલા જન તો પૂરા છૂટી રેજ
 તારે જમાણે હાથે તારી મજને ઉચર દેજ. હે. ૬
 ૬ પ્રભુ નિજ પવિત્રતાએ બોલ્યો, કે હજું હું આપ,
 રાકેમ ભાંગી રાકાય કેરા નિચાણું લોં માપ. હે. ૭
 ૭ ગીલાદ મનાસા મોરા છે, જાણો એ સહ વાત,
 ઈશ્રાઈમ તો મારા શિરનું બલ જાણો સાક્ષાત. હે. ૮
 ને યહુદા છે મારો પોતે આજાનો દેનાર,
 ૮ ને મજ નાવા કેરું વાસણ માઆપ છે નિરધાર. હે. ૯
 એદોમની ગમ હું તો ફેંકીરા મજ જોડો તે વાર,
 એ પલસ્તી તું તો કરજે મજ માટે જયકાર. હે. ૧૦
 ૯ કો મજને પાંચાડી દેશે ગઢ નગરની માંય
 એદોમની ગમ મજને કાણજ, તેમાં લઈ જાય? હે. ૧૧
 ૧૦ હે પ્રભુ તું તે અમને નાહી ક્રીધા દૂર સદાય?
 હે પ્રભુ તું અમ સૈન્યો સાથે, નાજ ગયો તે માય? હે. ૧૨
 ૧૧ સંકટ માહે તું તો પોતે, અમને દેજે સાથ,
 કાકે સર્વ માનવની તો સહાય મિથ્યા યાય. હે. ૧૩
 ૧૨ અમા પ્રભુને આગ્રે બળનાં કર્યું માટાં કામ;
 તે અમ વૈરીઓને હુદી દેશે આપ તમામ. હે. ૧૪

મુખ્ય વગાડનારને સારુ નગીનોત પર ઢાંઢનું આ ગીત.

ગીત ૬૧. હંદ દંદ્રવિજય ; અક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૨ તાલ ૮.

(—૦૦—૦૦—૦૦—૦૦,,—૦૦—૦૦—૦૦—)

૧ હે પ્રભુ તું મુણ કાન ધરી મજ અર્જ અને સુવિનંતિજ મારી;

૨ જોહ સમે મજ જીવજ વ્યાકુલ થાય ખરો બહ કષ્ટિત મારી.
હે પ્રભુ. ૧

તેહ સમે પરદેરાયકી પણ અર્જ કરું તમ પાસ સદાએ
૩ કે ગદ હુંગજ જે મજથી બહુ, તે પર તું મજને લઈ જાએ.
હે પ્રભુ. ૨

કારણ કે શુભ એાથ થઈ નિત તું પ્રભુજ મજ માટે થો છે ;
ને મજ રાત્રી તણા મુખથી અતિ તું ખલિયો ગદ આપ થો છે.
હે પ્રભુ. ૩

૪ હું તુજ મંડપમાં સહુ કાલજ વાસ કરું શુભ, તો નિત મારો
હું તુજ પાંખતણી રારણે નિત રે વિસરામ લહું બહુ સારો.
હે પ્રભુ. ૪

૫ કારણ કે પ્રભુ તે સહુ માનત માન્ય કરી સુણતાં સહુ મારી.
ને તુજથી ડરતા જન સાયજ તે મજને કરિયો અધિકારી.
હે પ્રભુ. ૫

૬ તું નૃપતું શુભ આયુષ્ય તો બહુ દિર્ઘ કરી સહુ કાલજ દેશે
ને નૃપનાં વરણો વધતા બહુ વંસ પહે ભરપૂરજ રેશે.
હે પ્રભુ. ૬

૭ એજ વળી વસણે સહુ કાલજ, દેવ સમાર સદા સુખમાહીં.
તેહ તણી રખણા કરવા શુભ, શિદ્ધ કરો સત ન્યાય સદાઈ.
હે પ્રભુ. ૭

૮ એજયકી તજ નામતણાં બહુ હું શુભ ગાન કરીરા સદાએ;
ને મજ માનતનાં વ્રત તો સહુ પૂર્ણ કરીરા સદાય બધાંએ.
હે પ્રભુ. ૮

મુખ્ય વગાડનાર યદુથુનને સારુ દાવદનું કરેલું આ ગીત.

ગીત ૬૨. છંદ ષોડશી. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪- -)

૧ મારો આત્મા નિશ્ચે પ્રભુની વાટજ જોતો રૂંછે;
તેની પાસેથી તો માંહે તારણ તો થાય્મિછે. મા. ૧

૨ તે મજ કિલ્લો ને તારણ છે, સાચો આશ્રો મારો,
તે માટે હું કો દિનમાં પણ હાલી નહિ જનારો. મા. ૨

૩ સર્વ તમે તો માનવ ઉપર ક્યાં લગ કરશો ભુંડું?
ને બહુ તેને ઉલટું યોજી કરશો સર્વ કુંડું? મા. ૩

નમી ગચ્છીલી ભીંત સરીખા, ભંગિત વાડો જોવા,
સર્વ તમે તે સરખા થઈને, મરણે જશો ચ્મવા. મા. ૪

૪ તેઓ તેને તેના જસથી પાડી દેવા ધારે;
ને તેઓ તો જૂઠપણમાં રાજી રૂંછે ભારે. મા. ૫

તેઓ પોતા કેરા મુખથી આશીર્વદો દેછે,
ને તેઓ તો મનથી મોટા આપો દેતા રૂંછે. મા. ૬
સિલ્લા.

૫ હે મજ આત્મા કેવલ તું તો કરજે પ્રભુની આરાધા;
કાંકે તેનાથી તો મજને મોટા છે દિલારા. મા. ૭

૬ કાંકે તે તો મારો ગદ છે, ને મજ ત્રાણ સદાઈ,
ને તે તો છે મારો આશ્રો કે હું હાલું નાહીં. મા. ૮

૭ પ્રભુમાં માંહે તારણ મોટું ને મહિમા છે ભારી;
પ્રભુ છે મારો અલિચ્છાકિલ્લો ને મજ આરા સારી. મા. ૯

૮ હે સહુ લોકો તેનો રાખો નિત્ય ભરેમો ભારે;
તેના મુખની પાસે મનડાં રેડો વારંવારે. મા. ૧૦

કાંકે પ્રભુ છે આપણ ઠેરો મોટો આસરો સારો. સિલ્લા.
૯ નિશ્ચે આદમપુત્રોને તો મિથ્યા સર્વે ધારો. મા. ૧૧

- નિશ્ચે માનવપૂત્રોને તો જૂઠા જેવા જાણો,
કાંઠા માંહે સુન્ય થકી પણ એ હલકા છે. માનો. મા. ૧૨
- ૧૦ જુલમ માંહે કોઈ બરોસો કો દિન કરશે નાહી;
અમથી આરા કરશે નાહી લૂટી લેવા માંહી. મા. ૧૩
- ન્યારે ધન બહુ વધતું થાય પુષ્કલતાથી સારું;
ત્યારે તેમાં રાખો નાહી પૂરું મન તમારું. મા. ૧૪
- ૧૧ પ્રભુ તો ખોડ્યો એકલ વેળા મેં સુણ્યું એ વારે,
કે કેવળ છે પ્રભુનું સામર્થ્ય સહથી છેક વધારે. મા. ૧૫
- હિંમત મ્વામી, તારી પામે છે કુરુણા બહુ મારી,
૧૨ કંકે સહનાં કૃત્ય પ્રમાણે તું દેશે સંભારી. મા. ૧૬

રાગ રાગે યદુજના અરુણમી હતો ત્યારે તેને જે ગાયું તે મીત.

ગીત. ૬૩. હ્રદ નિગોંધ માત્ર ૨૦. તાલ ૫. (૪૪૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ તું છે પોતે હૃદયર મારો,
હું તો વુજને વેલો શોધનહારો;
મારો આત્મા વુજ માટે તરશે,
મારું તંત્ર તને બહુ વાર હૃદયે છે. ૧

- મુકા નિર્જળ ઉત્તડ વનની માહી
વુજને ચાહું પ્યાર વડે બહુ ત્યાંહી
૨ જેવા પેલાં મેં દોઢા છે તારો
શુદ્ધિયાને મોટો મહિમા સારો. ૨

- એમજ હમણાં ચાહુંજી જીહેવા,
તારું બળ ને તારો મહિમા જોવા.
૩ વુજ કુરુણા છે જીવન કરતાં સારી,
માટે હોડે ગાજી સ્તુતિ તારી. ૩

- ૪ જીવન સુધી ગાઈશ હું મન લાવી,
હું તુજ નામે આપું હાથ ઉઠાવી ;
- ૫ જેવા લોકો ઉત્તમ મિજન આશે,
ત્યારે તેવા મારે જીવ ધરાશે. ૪
- હર્ષિત હેઠોથી મુખ્ય મારું ગાશે,
તેથી મારું અંતર બહુ હર્ષાશે ;
- ૬ હે પ્રભુ મારા ખીણનામાં તારું
ધ્યાન ધરું હું સંભારીને સારું. ૫
- ૭ તું મજ રક્ષક માટે ગીતો ગાઉ
ને તુજ પાંખોની છાંયે હર્ષાઉ.
- ૮ મારું મન તુજ પાછલ બહુ દોડેછે,
ને તુજ જમણો હાથ મને રક્ષેછે. ૬
- ૯ જે મજ આત્મા ડેરા શોધે નાંશે,
તે સહુ પૃથ્વી નીચે પામી વાસે.
- ૧૦ તેઓ સર્વે તરવારે પકડાશે,
ને શીઆલો ડેરા હીસા યાશે. ૭
- ૧૧ પણ રાજ પ્રભુમાં આનંદી યાશે
ને પ્રભુના સમ આનારા હર્ષાશે ;
પણ જે જે જન જીવું ભાખી જાશે,
તે તે જનનાં મુખમાં ખંધ કરાશે. ૮

મુખ્ય વગાડનારને સારુ દાઝદનું ગોત.

ગીત ૬૪. હંદ મૃગાંક. માત્રા ૨૩ તાલ ૬ (૪૪૪૪, ૪૪-૫).

૧ હે પ્રભુ હું તુજ પાસે વિનવું જે જે વાર,
ત્યારે તું તો સુણજે મારા સહુ પોકાર. હે. ૧

- મારા સર્વે વૈરી હોય ને નિરધાર
તેના સર્વે બચથી મારો જીવ ઉગાર. હે. ૨
- ૨ ખુંડાળી સહુ છુાળી મસલતથી સંતાડ,
ને કુકર્મી કરા કપટથી દે આડ. હે. ૩
- ૩ ને નિજ જીભ ધસેછે તીક્ષ્ણ અડગ સમાન,
તે નિજ કડવા રાખ્દો મારે, ખાણુ પ્રમાણુ. હે. ૪
- ૪ તેઓ સહુ સાચાને મારેછે સંતાર્ધ,
અિકાઅિકે મારી ખીક ધરે ના કાંઈ. હે. ૫
- ૫ તેઓ ધીર ધરેછે ખુંડાં કરવા કાજ,
છુાના કાંઠા ધરવા યોજેછે મનમાંજ. હે. ૬
- તેઓ રાજ કરેછે માંહોમાય વિચાર,
કે આ ખુંડાં કામો કાણજ. છે જોનાર. હે. ૭
- ૬ તેઓ ખુંડાં કૃતને રાજ તપાસે પૂર,
પાકી રીતે તેનો શોધ કરેજ જરૂર. હે. ૮
- તેના અંતર કરા સર્વે ને વિચાર
ને મનડાના મર્મો, ખુંડા છે નિરધાર. હે. ૯
- ૭ પણ પ્રભુ તેને મારે અિકાઅિકી ખાંણ,
તેથી તેને પડશે મોટા ક્ષત નિધાન. હે. ૧૦
- ૮ ત્યારે નિજ જીભાને પાડે પોતામાંય,
અિયું ને જન જોશે તેઓ નાશી જાય. હે. ૧૧
- ૯ ત્યારે સર્વે માનવ ડરશે પામી ત્રાસ,
ને પ્રભુ કરાં કામો પ્રગટાશે ચોપાસ. હે. ૧૨
- ને પ્રભુ કરાં કૃત્યો ને હોય નિરધાર,
તેને ધારી ધારી જોશે વારંવાર. હે. ૧૩

- ૧૦ ત્યારે સાચા પ્રભુમાં પામે બહુ ઉલ્લાસ;
 ને જીહેવા કરે ધરશે તે વિશ્વાસ. હે. ૧૪
- ને ને સર્વ સાચા હોશે મનની માંય,
 તેમ્ણા પોતે મોટા આનંદે હર્માય. હે. ૧૫

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાઝડનું ગીતગાન.

ગીત ૬૬. હંદ નિંચવ. માત્રા ૨૦ તાલ ૫. (૪૪૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ તારા મોટા સિયોનમાંઈ શાંતપણામાં સ્તવનો રૂંછે ત્યાંઈ.
 ને તુજ માટે સિયોન કેરે વાસે, ત્યાં સહુ તારી માનત પૂર્ણ કરાશે.
 હે પ્રભુ. ૧
- ૨ હે, તું અજીના સુણનારા દેવા, સહુ તુજ પાસે આવી કરશે સેવા.
 ૩ મજપર પાતક પ્રત્યક્ષ થઈને રૂંછે. પણ મજ ગુનહા માફ કરી વૂંદેછે.
 હે પ્રભુ. ૨
- ૪ જીને રૂંવા તારા ધરને વાસે, નિવેડીને લાવ તારી પાસે;
 તેનો ભારે આશિર્વાદી થાશે, ને તુજ મંદિર માંહે બહુ હર્માયે.
 હે પ્રભુ. ૩
- તુજ ધરને મંદિરની ઉત્તમતાથી અમોઘરાયું તેના બહુ મહિમાથી.
 ૫ હે તું દેવ, અમારા તારણહારા, અચરત કામીથી ઉત્તર દેનારા;
 હે પ્રભુ. ૪
- સાગર ને જગમાં જૂંદૂર વસેછે, તે સર્વેને તું તો આશ્રે દેછે.
 ૬ તું નિજ બળથી પાડોને ચાપેછે, ને બહુ બળથી વેદિત થઈને રૂંછે.
 હે પ્રભુ. ૫
- ૭ સાગર કેરા મોજના ડુફાટા, ને લોકોના તોફાની ખૂમાટા
 (હે પ્રભુ તારું બળ બહુ ત્યાં તું દાખે) ચૂપ કરી તેમ્ણાને તું તો નાખે.
 હે પ્રભુ. ૬

૮ નચ્ચા રહે આઘા દેશામાહી તારા કૃતથી ડરશે તે મનમાંઈ,
અસ્ત અને ઉદેતું નીગમ નહે, તું તેા તેને હપ્પાવી બહુ દે છે.

હે પ્રભુ. ૭

૯ તું પૃથ્વી પર દૃષ્ટ કરેછે તારી, ત્યારે જલથી સિંચાવે છે સારી;
તું પૃથ્વીને બહુ બહુ સફલ કરેછે, તું જલવાત્રી નદથી ભિંજવે છે;

હે પ્રભુ. ૮

તું ય્વે રીતે સફલ કરી આપેછે, તું તે પર બહુ અનાજ તેા આપેછે;
૧૦ તું ક્ષેત્રો પર વર્ષાદો વર્ષાવે, તું તેના સહુ આસોને ભિંજવે;

હે પ્રભુ. ૯

તું તેના મહુ રૂપાને ઉગાવે, તું તેના પર આશિર્વાદો લાવે;
૧૧ ઢળ કરૂણાથી તે સહુ સફલ કરેછે, તુજ વાટોથી સૌ તાણુંયે રેછે.

હે પ્રભુ. ૧૦

૧૨ જંગલનાં સહુ રાન ફલે પૂષેછે, ને સહુ પડો આનંદે હપ્પેછે;

૧૩ ટોલાંથી સહુ રાનો વેદિત રેછે, ક્ષેત્રો દાણાથી બહુ ઢંકાયેછે.

હે પ્રભુ. ૧૧

તેચ્ચા જયજય રાખ્દ કરી હપ્પેછે, તેચ્ચા સર્વે ઉમંગે ગાયેછે.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ગાયનગીત.

ગીત ૬૬. હંદ વચ્ચે. માત્રા ૩૧. તાલ ૫. (૧૨, ૪ - ૫).

૧ હે મહુ જગના વાસી, ગાળે ગાન;

હર્ષિત રાખ્દે દેખે પ્રભુને માન.

૨ તેના નામે કરખે પૂર્ણ વખાણ,

ને સહુ માનો સ્તવનો મહિમાવાન. હે સહુ. ૧

૩ પ્રભુની પાસે ફેળે ય્વેવી વાત,

બયકર તું છે નિજ કામ સાક્ષાત.

તાં મોટું બળ છે શ્રેષ્ઠ સદાય,

માટે વૈરી સહુ તુજ શરણે થાય. હે સહુ. ૨

- ૪ સહુ જગવાસી બજતાં દેશે માન,
ને તુજ નામ ગાતાં કરશે ગાન. સિલ્લા.
- ૫ આવા પ્રભુનાં જોજો સર્વે કામ,
પ્રભુ બચકર છે માનવમાંજ તમામ. હે સહુ. ૩
- તેણે સુકવ્યો દરિયાને નિરધાર,
૬ ને નદી તે ચરણે વ્યાધ્યા પાર.
ત્યારે આપણુ સર્વે માહોમાય
મજ થઈને હુપ્પા બારે ત્યાંય. હે સહુ. ૪
- ૭ તે પોતાના બળથી સર્વે માંઈ
રાજન થઈને રૂંછે આપ સદાઈ;
તે નિરખેછે સહુ પરદેશી જાત,
કે ગર્વી નહિ ગર્વ કરે મન સાથ. હે સહુ. ૫
- ૮ હે લોકો, પ્રભુને કો ધન્ય સદાય,
તેના સ્તવનો પ્રગટો સર્વે માંય.
- ૯ એજ કરેછે આત્માની સંભાળ,
ને પગ નહિ ખસવા દે તે કો કાળ. હે સહુ. ૬
- ૧૦ કાંકે હે પ્રભુ અમને પરખ્યા પૂર,
રૂપા સર્પા કરિયા તેજ જરૂર.
- ૧૧ તે તો અમને આણ્યા જલમોઝાર,
ને કમરો પર ઘડ્યો તે બહુ બાર. હે સહુ. ૭
- ૧૨ તેજ અમારા માયાં પર સાક્ષાત
બેસાડ્યા છે સર્વે માનવ જાત.
અમિ ગયા સહુ અમિ જળથી પાર,
ને તે આપ્યા થુબ ઠામો નિરધાર. હે સહુ. ૮

- ૧૩ હું યેગા લઈ આપિશ તારે ઘેર,
ને મજ માનત પૂર્ણ કરું સુપેર.
- ૧૪ દુઃખ સમ મેં માનત લીધી જોહ,
પૂર્ણ કરું હું તારી પાસે તેહ. હે સહુ. ૯
- ૧૫ યજ્ઞા અર્પિશ પુષ્ટોના વ્રજ પાસ,
ને મેઢાના અર્પિશ ધૂપ સુવાસ;
(હું તો પોતે આવી તારે ધામ),
બકરા ગોધા અર્પિશ તારે નામ. હે સહુ. ૧૦
સિદ્ધા.
- ૧૬ આ, સહુ પ્રભુથી ડરતા જન સાક્ષાત,
સર્વે આવી સુણજો આ સહુ વાત.
તેણે મારા આત્મા માટે કાજ
જે જે કીધાં તે વર્ણાવું આજ. હે સહુ ૧૧
- ૧૭ મેં કીધી છે અર્જ તેની પાસ,
ને મજ જીભે મોટા માન્યો ખાસ.
- ૧૮ જો, હું રાખું અસત્ય મનની માંય,
તો જીહોવા મારું સ્વણે નાય. હે સહુ. ૧૨
- ૧૯ નિશ્ચે દેવ સ્વણ્યો મારા સાધ,
ને સ્વણ્યો છે અર્જનો સહુ વાદ.
- ૨૦ મારી અર્જ કેરી સર્વે વાત,
દૂર ન કીધી પ્રભુએ કરુણા સાય. હે સહુ. ૧૩
- માટે માનો પ્રભુને સ્તુત્ય સદાય,
ને સહુ દેજો તેને બહુ મહિમાય.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ નગિનોત્તર ગાયન ગોત.

ગીત ૬૭. ઇંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૭-- ૭-- ૭-- ૭--)

- ૧ કૃપા તો કરે આપ, દેવા, તમારી;
અને દો અમાને સુઆશીસ સારી.
વળી આપના મુખનું નેજ ભારે
પ્રદાશે અમારી ભગ્ની તો વધારે. ૧
- ૨ તમારો ખરો પંથ જુમાં ખતાવા,
અને ત્રાણ તારું વિદેશે દર્શાવા:
૩ અરે દેવ, તારા સુઆભાર ભારે
બધા લોક મને સદા સર્વ ઠારે. ૨
- વળી દેવ તારા સુઆભાર ભારે
બધા લોક માને સદા સર્વ ઠારે,
૪ બધા દેશના લોક ભો મગ્ન થાને
અને દેવને હર્ષથી ગાન ગાને. ૩
- કરે કેમકે તું યદોવા સદાએ
બધા લોક કેરા યથાર્થ સુઆએ.
૫ અરે દેવ, તારા સુઆભાર ભારે
બધા લોક માને સદા સર્વ ઠારે. ૪
- વળી દેવ તારા સુઆભાર ભારે
બધા લોક માને સદા સર્વ ઠારે.
૬ કૃણો જૂનિએ આપિયાં અપદારી
અને દેવ આશીરા દેશેજ સારી. ૫
- ૭ યદોવા સદા આપ પોતે વધારે
અમાનેજ દેશે સુઆશીસ ભારે
અને સર્વ પૃથ્વી તણી સીમ એથી
સદાકાલ રેશે ડરંતીજ તેથી. ૬

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાડદનું ગાયન ગોત.

ગીત ૬૮. હંદ દોહા. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪-૫-, ૪૪, -૫)

- ૧ ન્યારે પ્રભુજી ઊઠશે ત્યારે રિપુ વેરાય;
તેના મુખના તેજથી, દેરાક ન શી જાય. ૧
- ૨ ધૂમ તરીએ તેમને તું તો કરશે દર,
ને મિલના જેવા વળા ગાલી દેજે પૂર. ૨
એવા સર્વે દુષ્ટનો યાશે સહુ સંહાર;
ને પ્રભુની સમુપ્પત્તી મીઠા આશે માર. ૩
- ૩ પણ જે સાચા માનવી આનંદે હર્ષાય,
પ્રભુ પાસે તે હર્ષતાં રેશે આપ સદાય. ૪
- ૪ જીહાવાને માઠ તો ગામે સંવ ગાન,
ને તેના શુભ નામનાં મોત્ર કરેજ નિધાન. ૫
જેહ કરેછે ગગનમાં અંસવારી ચોપાસ,
તેને મીઠા માનવે, કરતાં જહુ ઊલ્લાસ. ૬
“યાહુ” માં તેનું નામછે, જાણે સર્વે જન
તેની તો સમુપ્પમાં, હર્ષ કરે સહુ મેન. ૭
- ૫ પ્રભુ નિજ પવિત્રસ્થાનમાં અનાથનો છે નાથ,
ને સહુ વિધવા નારનો ન્યાય કરે સાક્ષાત. ૮
- ૬ દેવ સદાય અનાથને ખેસાડે ધરમાંય,
ને જે ખેડી માંય છે તેને છાડી જાય. ૯
પણ જે જે દંગા કરી રેછે વારંવાર,
તેમ્ને ઉજડ ઠાંમમાં રેશે ત્યાં નિરધાર. ૧૦
- ૭ હે પ્રભુ તું નિજ લોકમાં ચાલ્યો જે જે વાર,
ત્યારે રાન મધ્યે થઈ ચાલ્યો તો નિરધાર. ૧૧
- ૮ ત્યારે પ્રભુની સમક્ષથી જુ કાંવી તે ઠાર,
ને ટપકી ટપકી ગલ્યાં આકાશે તે વાર. ૧૨

- ઈસરાયલના દેવની સન્મુખ ય્યેપું થાય,
સિયોન મોટે પાડ ને, તે પણ હાલ્યો ત્યાંય. ૧૩
- ૯ હે પ્રભુ તેં ઊદારથી મેં વર્ષાવ્યો પૂર
કે ગુજ નખલા લોક ને તાજ થાય જરૂર. ૧૪
- ૧૦ તારા સર્વે પ્રાણીઓ વાસ કરે ને ઠાર,
તે માટે ગુજ રૈમથી રાખ્યું સૌ તૈયાર. ૧૫
- ૧૧ ન્યારે પ્રભુ તો આપશે પોતા કેરી વાત;
ત્યારે સુવાર્તિકની સભા થશે સાક્ષાત. ૧૬
- ૧૨ સૈન્યોના સહુ રાય તો નાહા નાહા ધાય.
ધરની સ્ત્રીઓ લટને પેંચીને લે જાય. ૧૭
- ૧૩ જેમ અગ્નિતર પીછડાં શાભિછે રંગેલ,
સોના રૂપા રંગની જેવી દોસે વેલ. ૧૮
- ન્યારે સીમામાં તમા સુસો સર્વે જાઈ.
ત્યારે ય્યેવા સૌ થશે સુંદર આપ સદાઈ, ૧૯
- ૧૪ ન્યારે વચ્ચા રાયને જીહવાય્યે ત્યાંય,
ત્યારે “સાદ્મીન” માં ધણો બરફ પડ્યો તેમાંય. ૨૦
- ૧૫ બારાન કેરો પાડ તો જીવો પર્વત છેજ;
બારાન કેરો પાડ તો પ્રભુનો પર્વત ય્યેજ. ૨૧
- ૧૬ જેમાં પ્રભુ વાસો કરે સર્વે કાલિક લેમ,
ઓ સહુ જીવો પર્વતો તે પર કુદો કેમ ? ૨૨
- ૧૭ રય ને દૂતો દેવના છે અગણિત હજાર,
સિયોન મોટે પાડ તો છે તે શુદ્ધ અપાર. ૨૩
- પ્રભુ તેમાં વસતો હતો પોતે તો નિરધાર;
તેમ વસેછે દેવ તો તે જગ્યા મોઝાર, ૨૪
- ૧૮ ગુંજ ગયો છે જીવ્યો તે લુટ્યા લુટાર.
પાપી ધર્મી કાજ તે લીધાં દાન અપાર. ૨૫

- કે જીહોવા દેવ તો, તે સર્વેની માંય
વાસો કરશે તે મધ્યે પોતે આપ સદાય. ૨૬
- ૧૯ સ્તુત્ય યજે ધણી દેવ તું પૂરણ વારંવાર,
કે અમને કરણા યકી ભરશે તે નિરધાર. ૨૭
નિશ્ચય
- ૨૦ દેવ અમારો આપ છે મુક્તિ તણો દેનાર;
ને જીહોવા દેવ છે મૃત્યુ ટાલનહાર. ૨૮
- ૨૧ પ્રભુ પોતાના વૈરીનું માથું કરશે ચૂર,
ને જે ભુંડાં કામ તો નિત્ય કરેછે પૂર. ૨૯
- તેનું તો જે તાળવું ટાલ પડેલું નેહ,
તેને ફેડી નાખશે સર્વે જાણો અંધ. ૩૦
- ૨૨ જીહોવા વાણી વદી ખોડ્યો અંધો વાત,
ખારા નથી પાછા ફરી લાવું હું સાક્ષાત. ૩૧
- ૨૩ કે તુજ વૈરી રક્તમાં તારો પગ ખોડાય,
ને તુજ શ્વાન તણી જભા તે પણ ખોલે જાય. ૩૨
- ૨૪ હું પ્રભુ તેઓએ બધા દીકા તુજ પ્રચાર,
મજ પ્રભુ ને મજ રાયના શુદ્ધ જગ્યા મોઝાર. ૩૩
- ૨૫ આગળ ગાનારા બધા આડ્યા સર્વે લોક,
પાછળ સર્વ વગાડતાં આડ્યા થોકે થોક. ૩૪
- સર્વે કન્યા મધ્યમાં કરતી ગાન મધૂર,
ડૂંકના તાળ વડે બધી ચાલી ગાતાં પૂર. ૩૫
- ૨૬ ઈસ્ત્રાયલના પંસજો કરજો પ્રભુનું માન,
મોટી મંડળીમાં બધા વંદી દેજો ગાન. ૩૬
- ૨૭ નાનો “બનિયામીન” ત્યાં, શરદારી કરનાર
તેની મંડળીમાય છે, ચલ્લદાના શરદાર. ૩૭
- “જબુલન” કરા તે વિષે છે શરદારો ત્યાંય,
“નફ્યાલીન” તણા વળી શરદારો છે માંય. ૩૮

- ૨૮ તુજ દેવ દીધી અરી આગા તો સાક્ષાત,
તાઈં બલ સૌ થાપવા દેવ કીધી વાત. ૩૯
- હે પ્રભુ તે કીધાં અરાં ને મજ માટે કામ,
થીર કરીને થાપજે તું તે પૂર્ણ તમામ. ૪૦
- ૨૯ તુજ મંદિરને કારણે યરસાલમ મોઝાર,
રાજ દાનો લાવજે તુજ પાસે નિરધાર. ૪૧
- ૩૦ જંગલના ગોધા બધા ને ને જન બલવાન,
વેચાતા લીધેલ ને વાહુરડાજ નિધાન, ૪૨
- તે સહુને ધમકાવજે તું પોતે ભરપૂર,
ને ને લડવા આજ છે તેને વેર જરૂર. ૪૩
- ૩૧ મિશરથી ધનવાન તો નમશે તારે પાય,
કુશ પોતાના હાથ તો વેલા જોડે ત્યાંય, ૪૪
- ૩૨ હે જગનાં સહુરાજ તો પ્રભુને ગાને ગાન,
ગાજે સ્તોત્રં થકી બધા આપી મોટું માન. ૪૫
- મિસ્લા.
- ૩૩ પૂર્વેનું આકારા ને તેનું ને આકારા,
તેમાં અસવારી કરી જેહ ફરે ચોપાસ, ૪૬
- જો જો તેના રાખ્દને ને ફાટે બલ સાથ,
તેજ તાણો તે રાખ્દ છે બલવંતો સાક્ષાત. ૪૭
- ૩૪ કરજો પ્રભુની શક્તિનાં સર્વે પૂર્ણ વખાણ
તેની ઈશ્ત્રાયલમાં છે મોઝાઈ નિધાન. ૪૮
- ને તેની શક્તિ ધણી છે વાદળ મોઝાર.
(તે જાણી સહુ ભક્ત તો નમશે વારંવાર) ૪૯
- હે પ્રભુ તારું સ્થાન તો છે બહુ શુદ્ધ અપાર,
તેમાં તું પોતે વશી રહે છે બંધકાર. ૫૦
- ને પ્રભુ ઈશ્ત્રાઈલને બળ શક્તિ દેનાર,
તે પ્રભુને થાજે ધણાં સ્તોત્રોના જ્યકાર. ૫૧

મુખ્ય વગાડનારને સારુ શોશનીમ પર ; દાઉદનું ગીત.

ગીત ૬૯. હંદ શરણાગત. તાલ ૮ (૪૪, ૪૪,, ૪૪-૦)

- ૧ હે જીહોવા તું તો પોતે મજને પૂરે તાર;
કાંકે મારા આત્મા સ્થવી અહિયાં જળનિરધાર. ૧
- ૨ જીંડા કાઢવમાં કુખુંછું, બિયું ના રેવાય,
અથાગ પાણીમાં આપ્યો છું લેરો તાણી જાય. ૨
- ૩ અર્જ કરવાથી થાક્યો છું કંઠ ગયો સુધાર,
ધરવર કેરી વાટા નેતાં આપ્યો તો નાંખ્યો. ૩
- જેમ્મા મારા અમથા દેવક રાખેએ બહુ ખાર,
તે મજ શિરના કેશો કરતાં વધતા છે નિરધાર. ૪
- જેમ્મા મજ પરવ્યવહારથી દેવ કરેએ પૂર.
બળતાં થઈ બુંડું કરવા ઈચ્છેએ જ જરૂર. ૫
- ત્યારે મેં ને લુપ્તું નાહિ કોઈનું ને કાંઈ.
તે હું સર્વે આપિરા પાછું, બાકી રાખું નાઈ. ૬
- ૫ હે પ્રભુ, પોતે તું જાણેએ મારી સહુ મર્યાદ,
ને મજ પાપો તારી આગળ રાખું નહિ ઢંકાઈ. ૭
- ૬ હે પ્રભુ સૈન્યો કેરા, તારી ને જીએએ વાહ,
તેમ્મા સર્વે મારે લીધે લાન્ને નહિ સાક્ષાત. ૮
- હે ઈસ્તાયલ કેરા દેવા તારા શોધક નેહ,
તેમ્મા પછુ મજ માટે સર્વે લાન્ને નાહિ તેહ. ૯
- ૭ હે પ્રભુ, કાંકે હું ગુજ નામે નિંદા પામ્યો પૂર.
ને મજ મુખડું ઢંકાયું છે લાજ્યકીજ જરૂર ૧૦
- ૮ હું ઠરિયો છું બંધવ સામાં પરધર્મીજ સમાન,
ને મજ માના પુત્રો સામાં પરદેશીજ પ્રમાણ. ૧૧

- ૯ કાંકે તુજ ધરની ચીંતાએ મજને આધી પૂર,
ને તુજ નિંદક કેરી નિંદા મજ પર પડીજ નર. ૧૨
- ૧૦ ન્યારે હું અપવાસી થઈને રાયો ને ને વાર,
ત્યારે તે તો મારે માટે નિંદા થઈ નિરધાર. ૧૩
- ૧૧ ત્યારે ઠાઠાનાં વસ્ત્રો મેં પેશ્યાં દેહમાઝાર,
ને તેઓમાં ફેવત નેવા. હુંજ થયો તેવાર. ૧૪
- ૧૨ ને ભાગળમાં બેસી ઉલટી બોલે મારી વાત,
પીધેલાના ગાન સરીખો હુંજ થયો સાક્ષાત. ૧૫
- ૧૩ હે પ્રભુ માન્યતણા કાળમાં આવી તારી પાસ,
અર્જ કરું હું તારી પોતે રાખીને વિશ્વાસ. ૧૬
- હે પ્રભુ, તારી પૂર્ણ કૃપાથી મજને ઉત્તર આપ.
ને તુજ તારણ કેરા સતમાં મારી અર્જ થાપ. ૧૭
- ૧૪ મજને કાદવં કીચડમાંહે તું તો ના ડુખાવ;
કે મજ વેરીને પાણીથી પાતું પૂર્ણ બચાવ. ૧૮
- ૧૫ પાણી કેરી રેલો મજને ડુખાડી ના જાય,
ને બહુ ઝંડી ખેાનાં કોતર મજને ગળથે નાંચ. ૧૯
- આડો પોતા કેરું મુખું મજ ઉપર કો વાર,
બંધ ન કરશે તે તો પોતે મજ સાતું નિરધાર. ૨૦
- ૧૬ હે જીહોવા તું તો પોતે સુણજે મારી વાત;
કાં કે તારી મીઠી કરૂણા ઉત્તમ છે સાક્ષાત. ૨૧
- તારી પુષ્કલ રૂમ પ્રમાણે પાછો ફર ને આવ.
ને તુજ કરૂણા ફાડી ફાડી મારા પર દરશાવ. ૨૨
- ૧૭ હે પ્રભુ તારા દાસયત્રી તું મુખ ના ઢાંક કદાપ;
કાંકે સંકટમાં છું માટે વેણો ઉત્તર આપ. ૨૩

- ૧૮ મારા આત્મા પાસે રૈને મજને તું તો તાર,
ને મજ પૈરીઆને લીધે કરજે પૂર્ણીકાર. ૨૪
- ૧૯ મજ નિંદા ને લાજ ધિકારો તે દીકાં છે અંજ,
ને મજ સર્વ પૈરીઆ તો તારી સામાં છેજ. ૨૫
- ૨૦ મારું મનકું નિંદાઆથી સર્વ થયું છે ચૂર,
ને હું પોતે શોક વિષે બહુ થઈ ગયો છું પૂર. ૨૬
- ત્યારે મેં તો કરણાલુની જોઈ પૂરી વાર,
પણ મેં ત્યારે કોઈને તો દોષો નહિ સાક્ષાત. ૨૭
- ને મેં ત્યાં તો જોઈ ભારે વાટડલી બહુ વાર,
પણ મજને કો મલિયો નાહી શાંતિનો દેનાર. ૨૮
- ૨૧ તેઆમ્મિ તો આવા કાન્ને મજને આખું પિત્ત,
મજને શરકો પીવા આખો બ્યારે થયો તર્પિત. ૨૯
- ૨૨ તેઆનો તો બાજઠ થાશે તેઆ માટે પાસ,
અથવા તેનાં પ્રતિક્ષ થાશે તેઆ માટે કાંસ. ૩૦
- ૨૩ તેની આંખો કરજે જાંખી કે ના દેખે કાંઈ,
તેની કમ્મરને કંપાવા કે તે રૈ પૂજાઈ. ૩૧
- ૨૪ તેઆ પર તું રેડી દેજે તારો કોપ હંમેશા;
તેને પકડી લેજે કોપે તું થઈ ક્રોધાવેશ. ૩૨
- ૨૫ તેના મૂલો તું તો કરજે ઉજડ સર્વ સદાય,
ને તેઆના તંબુઆમાં વસતી ના દેખાય. ૩૩
- ૨૬ કાં કે તે તો પોતે નેને માસ્યો છે બહુ માર,
તેઆ તે પર પૂર્ણ કરેછે દ્વેષયત્રી બહુ ખાર. ૩૪
- ને તુજથી ને પૂર્ણ થયા છે ધાગલ સર્વ જરૂર,
તેનાં દુઃખો વધવા માટે ભાજેછે બરપૂર. ૩૫

- ૨૭ માટે તેનાં પાપો માંહે વધતાં કરશે પાપ,
નેતુજન્યાયપણાની માંહે જવા ન દેજો આપ. ૩૬
- ૨૮ તારા જીવનપુસ્તકમાંથી તેને બંસી નાખ,
નેતુજન્યાયીજનની સાથે નોધીને નહિ રાખ. ૩૭
- ૨૯ હે પ્રભુ હું છું તારી સામાં દુઃખિત ને બહુ લીન,
તારૂં તારણ મળને કરશે ઊંચો સર્વે દિન. ૩૮
- ૩૦ હું તો પ્રભુના નામે સ્તવનો ગાર્હશ વારંવાર,
ને હું તેને મોટો માનિરા સ્તોત્રીથી નિરધાર. ૩૯
- ૩૧ શિશી ખૂરીવાળાં સર્વે ગોધા, બળદો જોડ,
તેં સર્વેથી પ્રભુને તો બહુ ગમશે ગાયન ઝોડ. ૪૦
- ૩૨ સર્વે દીનો જોતાં જોતાં હર્ષાથી મનમાંય,
પ્રભુના શોધક કેરાં મનડાં જીવે સર્વે દાય. ૪૧
- ૩૩ કાં કે જીહોવા સ્નાગેછે લીનો ફેરી વાત,
ને ખોતાના બંધી જનને જૂલે નહિ સાક્ષાત. ૪૨
- ૩૪ આકાશો ને પૃથ્વી તારા કરશે ગાન વખાણ,
સાગરમાં સડફરનારાં તો ગાશે તારાં ગાન. ૪૩
- ૩૫ કાં કે પ્રભુ તો તારણ કરશે સિયોન કેરું આપ,
ને પ્રભુ કરશે યાદૂખ કેરાં નગરોની તો યાપ. ૪૪
- કે તે માંહે તેઓ સર્વે રાખે વતનો વાસ;
૩૬ ને સડફે તેના સેવક પુત્રો પામે વતનો આસ. ૪૫
- જે જે પ્રભુ તો પૂરા પ્રેમે, રાખેછે વિશ્વાસ,
તેઓ સર્વે તેમાં વસશે પ્રભુના સર્વે દાસ. ૪૬

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ; દાડનું સ્મરણાર્થ ગીત.

ગીત ૭૦. હંદ કંઠવિજય. બધાર ૨૩. માત્રા ૩૨. તાલ ૮.

(— ૦૦ — ૦૦ — ૦૦ — ૦૦, — ૦૦ — ૦૦ — ૦૦ — —)

- ૧ હે પ્રભુ જી જલદી જલદી મજ તારણ કારણ આપ પધારો;
હે પ્રભુ આપવળી જલદી મજ ને મદતો કરવાજ સધારો. ૧
- ૨ ને મજ જીવન શોધક છે, સહુ તે અતિ લાજ થકી ગભરાશે,
ને સહુ ને અપકાર ઈછે મજ તે મુખ નીચ કરી સરમાશે. ૨
- ૩ ને મજને અપરાધતણી ખડ પાત કહે સહુ કો ઉપદાસે,
તે નિજ સર્મતણાં ફલને સહુ યોગવવા નિત પાછળ ધાશે. ૩
- ૪ ને તુજ શોધક તે તુજથી ખડ હર્ષાયકી કુદતા સહુ જાશે,
ને તુજ તારણ ઈચ્છુક માનવ તે તુજ સ્તોત્ર કહે મુખવાસે. ૪
- ૫ હે પ્રભુ, હું ખડદીન અનાયજ માઠં તમે જલદીજ પધારો,
હે પ્રભુ તુ મજ તારક છે મુજ માઠ તમે જલદીજ સધારો. ૫

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ; દાડનું સ્મરણાર્થ ગીત.

ગીત ૭૧. હંદ વગેદ. માત્રા ૧૨. તાલ ૫. (૪૪૪૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ તજમાં રાખુંછું હું ભાવ,
માટે મજને કો દિન ના સરમાવ.
૨ તારા સતથી મજને તું છોડાવ,
મજગમ કાનધરીને તું જાણ્યાવ. ૧

- ૩ તું ચાલે મજ મોટો કિલ્લો કોઠ,
કે તેમાં હું રક્ષા પામું મોટ.
તે રક્ષણની આજા દીધી સાર,
કાંકે તું મજ કિલ્લો, ગદનિરધાર. ૨

- ૪ હે પ્રભુ; મજને દુષ્ટોથી મુકાવ;
જૂઠા, ધાતક હસ્તોથીજ ખચાવ.
૫ કાંકે હે પ્રભુ તું છે માયી આશ;
નાનપણથી રાખ્યો મેં વિશ્વાસ. ૩
- ૬ તેં મજ માતા કેરા ઉદરમાંય,
ત્યાં મજને તેં પાળ્યો છેજ સદાય,
હે પ્રભુ, માટે વજને આપિશ માન,
ને હું ગાઈશ તારાં સારાં ગાન. ૪
- ૭ હું છું અચરત જેવા લોકોમાંય,
પણ તું છે મજ માઠી આશ સદાય.
૮ માટે રોજ કહું હું તારું માન,
ને મજ મુખથી ગાઈ તારાં ગાન. ૫
- ૯ વૃદ્ધપણમાં મજને દુર ન રાખ,
ને નખળાઈમાં આમો ના નાખ.
૧૦ કાંકે મજ રિપુ કેં છે જલગી વાત,
ને કહ્યે છે આત્મા કેરી ધાત. ૬
- ૧૧ તેઓ કેં છે નિજ મનડામાંગાર,
દેવ તેને તનિયો છે નિરધાર;
માટે તેને પકડી, દેખે માર,
કાંકે તેને કો નહિ છોડવનાર. ૭
- ૧૨ હે પ્રભુ, મજથી થાને નાહી દૂર,
હે પ્રભુ, જલદી કરજે મદદ જરૂર.
૧૩ જે મજ આત્માકેરા પૈસી હોય,
તેઓ માઠી લાને શરમે સોય. ૮
- જે જે માંડે ભુંડું મનમાં આશ,
તેઓ નિંદા અપમાને ઢંકાય.
૧૪ પણ પ્રભુ હું તો રાખું વિશ્વાસ,
ને હરનિશબદ સ્તોત્ર કહું તુજપાસ. ૯

૧૫ મજ્જુમ પ્રગટ્ટેતુજ તારણને વ્યાય,
કાંકે તે હું પૂરું જાણું નાંચ.
૧૬ હું તો ચાલિશ પ્રમુ ખલને આધાર,
નેકેવલતજ સત પ્રગટિશ ખડવાર. ૧૦

૧૭ હે પ્રમુ ખાળપણા થી શિખવું જ્ઞાન,
માટે તારાં અચરત કૈરા નિધાન.
૧૮ માટે વૃક્ષાણામાં નાહીં મુક,
હે પ્રમુ ધીળા કેશો લગ ના મુક. ૧૧

કે આ પેઢીમાં પ્રગટ્ટે તજ મુજ,
ને યાનારી પેઢીમાં ખળ વુંજ.
૧૯ હે પ્રમુ તારો જિયો ખડછે વ્યાય,
ને તે કીધાં અચરત કામ સદાય. ૧૨

અંધ માટે હું નિત્ય કંઈ પુજ સેવ,
તારા સરખો કો છે અંધો દેવ.
૨૦ તે તો મજને દીધાં છે ખડકુમ્મ,
પણ ખાડાથી જિયકી દેશે સૂખ. ૧૩

૨૧ તું તો કરશે અદકો મુજ મહિમાય,
ને ચોપાસે દેશે શાંત સદાય.
૨૨ અંધો જીહવા મારા મોઢા નાય,
ડકથી સોત્રો ગાઈશ હું સાક્ષાત. ૧૪

૨૩ હે પ્રમુ, હું તો તજને આપી માન,
પુજ પાસે પુજ સતના ગાઈશ ગાન.
૨૪ હે ઇશ્વરાયલ કેરા પવિત્ર દેવ,
તંજરાથી માંડિશ તારી સેવ. ૧૫

સુલોમાનને સારુ ગીત.

ગીત ૭૨. હંદ સૈય્યાન્નોગા. તાઝ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ, તારા ન્યાય કરણુ તો રાજને સહુ દેજે સારાં,
રાય કુંવરને આપી દેજે ન્યાયપણાના સર્વે ધારા. ૧ હે
- ૨ તે ગુજ લોક તણે સહુ કરશે સત્યપણાથી ન્યાયજ સારો;
ને ગુજ લીન તેણે તે કરશે, ન્યાયથી તો પૂર્ણ ઊગારો. ૨
- ૩ સર્વે પર્વત આપી દેશે માનવને સુસાંતિજ સારી,
ને ડુંગર પણ ન્યાયપણાથી સર્વે દેશે સ્વપ્નજ ભારી. ૩
- ૪ લોકતણા સહુ ધીન જનોનો, તે તો કરશે ન્યાયજ સારો;
ને લીનોના પુત્રો કરો, તે તો કરશે પૂર્ણ ઊગારો. ૪
- ૫ પણ સહુ જીવલેમ કારક કરો, તે તો કરશે પૂરા સૂરા,
સૂરજ, ચંદર ટકતાં સૂધી, સર્વે ગુજથી ડરશે પૂરા. ૫
- ૬ કાપેલા ખડ કેરી જડ પર, જેવા વરસે મધો ધારે;
જેવા મધો જૂને સિંચે, તેમજ તે ઊતરશે ત્યારે. ૬
- ૭ તેના દિનમાં સર્વે સાચા વધશે રૂડી રીતે સારા,
ચંદરમા બ્યાં સૂધી રૈશે, ત્યાં લગશાંતિરહેનિરધારા. ૭
- ૮ સાગરથી તે સાગર સૂધી, ને નદથી સહુ જગ મોઝારી,
સર્વે પર તે કરશે મોટો, ને યાશે સહુ પર અધિકારી. ૮
- ૯ રાન તણા સહુ લોકો આવી, નમશે તેના ચરણો પાસે,
ને તેના સહુ વૈરીઓ તો, ધૂળ વળી ખહુ ચાટી જશે. ૯
- ૧૦ તાર્શીરા ને સહુ બેટો કરો, રાજ બેટો અર્ધી દેશે,
શેખા ને સેયાના રાજ, તે પણ અર્પણ કરતા રૈશે. ૧૦
- ૧૧ સર્વે રાજ તેની સન્મુખ નમતા રૈશે વારંવારે,
ને પરદેશી લોકો સર્વે, તેની સેવા કરશે ભારે. ૧૧
- ૧૨ કાં કે દરિદ્રી જુમો પાડે, ત્યારે તેને તે છોડાવે;
ને સહુ દુઃખિત અનાયને તો, પૂરી રીતે એજ બચાવે. ૧૨

- ૧૩ ને ને નિર્મલ જગમાં હોશે, તેને લેશે તે બિધારી;
ને સહુ દરિદ્રી કરેા આત્મા, સર્વ લેશે તે તો તારી. ૧૩
- ૧૪ છુલ ને જીલમથી તે પોતે લીનેા કરેા આત્મા તારે,
તેનાં રક્તો ક્રીમત વાળા, તેની દૃષ્ટે યાશે ભારે. ૧૪
- ૧૫ તે તો જીવે સર્વ કાલે, શેખા સોનું સહુ અર્પાશે,
પ્રાર્થન યાશે તેને નામે, ને સહુ કાલે ધન્ય મનાશે. ૧૫
- ૧૬ ભૂતળમાં બહુ ધાન પકાશે, ફળ બહુ યાશે ડુંગર માંહી;
લિપ્યાન સરખાં બિગાશે ભારે, પુષ્કળ યાશે ફળબહુલાઈ. ૧૬
- નેવા મેઘો ખડ પર વરસે, તેવા યાશે નગરો વાસી,
૧૭ સદાય તેનું નામજ રૂંશે, ટકશે નેવા સ્તર પ્રકાસી. ૧૭
- તેને આગ્રે સર્વ લોકો, આશીર્વાદો પામી જાશે,
ને સહુ દેશો કરી જાતી, તેને ધન ધન ફેંને ગાશે. ૧૮
- ૧૮ ઈસ્ત્રાયલનો પ્રભુ તો કેવળ, અદ્ભુત કામ કરેછે જાણો,
માટે સર્વ કાલે તેનું, ધન ધન ફેંને નામ વખાણો. ૧૯
- ૧૯ તેના ગૌરવ કેરું નામજ, સદાય સ્તુતિવાન મનાજે,
તેના મહિમાથી સહુ પૃથ્વી, પૂર્ણ બરેલી સર્વ યાજે. ૨૦
- ૨૦ દાઉદ ને ઈસીનો જાણો, તેની પ્રાર્થન યે સૌ પૂરી,
આમિન આમિન સર્વ ફેંજે, તેનામાં કો નહિજ અધૂરી. ૨૧

આસકનું ગીત.

ગીત ૭૩. હંદ નિષેધ. માત્રા ૨૦. તાલ ૫. (૪૪૪૪--)

૧ ને ઈસ્ત્રાયલ નિર્મળ મન મોઝારી,
તે પર નિશ્ચે પ્રભુ છે બહુ ઉપકારી.

૨ પણ મજ ચરણ થયા બહુ સરકે એવા,
ને મજ પગલાં પૂર્ણ થયાતાં લપસે તેવાં.

- ૩ કાંકે પાપી કેરી ખરકત માંહી,
મૂખાંતી મેં કીધી બહુ ઈર્ષ્યાઈ ;
- ૪ કાંકે મરવા લગ તે દુઃખિત નાહી,
ને સહુ રૂંછે જખરા જીવનમાંઈ. ૨
- ૫ માનવ સરખાં સંકટ પામે નાહી.
ને જીવન ભર દુઃખ ન દેખે કાંઈ.
- ૬ સાંકળ જેવા વીટાએ હંકારે,
જીલમી વસ્ત્રાથી હંકાએ ભારે. ૩
- ૭ પુષ્પણથી તેએ આંખ ઉઠાવે,
મનમાં યોજી બેહુદવાત ચલાવે.
- ૮ તેએા બુંડી, જૂડી વાતો બોલે,
ને નિત ઠક્કા કરતાં નિજ મુખ ખોલે. ૪
- ૯ ગગનો ગમ તે મોઢાં જ્યાં ઘામે,
ને ભૂપર તે જીભજ ફરતી રાખે.
- ૧૦ તેથી તેના લોઢા હ્યાં આવેછે.
ને પૂરણથી પાણી સહુ પીએછે. ૫
- ૧૧ તેએા ગ્રામડે બોલી એમ બકેછે.
કેમ કરી પ્રભુ એ સહુને દેખેછે. ?
તેએા સર્વે મનમાં એવું ધારે,
થું એવું છે ડાપણ પ્રભુમાં ભારે ? ૬
- ૧૨ જીએા, સર્વે દુષ્ટો એવા રૂંછે,
જગમાં કુશલ રૂંને ધન સંચેછે.
- ૧૩ નિશ્ચે મેં મન અમથું કીધું સારું,
ને અમથા કર ધાયા સતમાં વારું. ૭

- ૧૪ કારણ કે મેં કુખ સહ્યું નિત ભારે,
ને હું પામ્યો શિક્ષા સર્વ વારે.
- ૧૫ જો હું એ સહ કૈતાં મુખે બાપું,
તો ગુજ પેડીમાં બહુ હરકત રાખું. ૮
- ૧૬ બ્યારે મનમાં મેં આ વાત વિચારી,
ત્યારે એ તો પૂર્ણ થયું કુખકારી.
- ૧૭ હું તો ચાલ્યો બ્યારે પ્રમુને ધામી,
ત્યારે હું તો સમન્યો સહુએ ઠામી. ૯
- ૧૮ તે તેઓને સરકણી જૂમાં પાડ્યા,
ને તેઓને નારા વિષે તો ફાડ્યા.
- ૧૯ તેઓ પલમાં ફેવા નષ્ટ થયા છે,
ને બહુ ડરથી નાથે સર્વ ગયા છે. ૧૦
- ૨૦ જોવાં જગૃતથી સહુ સ્વપ્નાં જાસે,
તેમજ તેની પ્રતિમા ગુચ્છ કરાશે.
- ૨૧ માટે માઈ મન કુખાયું ભારે,
ને મજ અંતર વિંધાયું તેવારે. ૧૧
- ૨૨ તારી સામાં હુંજ થયો તે ઠાંણે,
પૂરો શૂરખ, નિર્બંધ ઢોર પ્રમાણે.
- ૨૩ તો પણ હું છું નિત નિત તારી સાથે,
ને મજને તેં ઝાલ્યો જમણે હાથે. ૧૨
- ૨૪ ગુજ મનયુએ મજને દોરી લેશે,
ને મજને તું છેવટ ગૌરવ દેશે.
- ૨૫ તજવિન કો છે માઈ તો આકાશે?
ને તજવિન કો આહું નહિ જગ વાસે. ૧૩

૨૬ મારું અંગજ નખનું છે બહુ ભારે,
ને મનરું છે દુઃખિત સર્વ પ્રકારે.
તો પણ મારો આમો તું છે સારો,
ને સહુ કાળે પ્રભુ છે હિસ્સો મારો. ૧૪

૨૭ જ્યો તારાથી સહુ આધા યાશે,
તેજો સર્વે તુજથી નાશે જાશે.
જરકરમ જે કરશે તજથી જાઈ,
તેજોનો તું કરશે નારા સદાઈ. ૧૫

૨૮ પ્રભુની પાસે જવું તે છે સારું,
ને તેમાં છે મોટું તારણ મારું.
મેં તો આરા જીહોવાની રાખી,
કે તેનાં સહુ કૃત્યો દેજી બાખી. ૧૬

આસક્તો ઉપદેશ.

ગીત ૭૪. હંદ ચોપાડ. માત્રા ૧૫. તાલ ૪. (૪૪, ૪-૫).

૧ હે પ્રભુ, અમને તે તો કેમ, સદાય ત્યાગી દીધા અમ?
તુજ રાગોનો ધૂમજ અમ, તુજ ઘેટાં પર ચડિયો કેમ? ૧

૨ જે તુજ અમલી સમા જર જેને તે ખંડી છે પૂર,
ને તજ વતની જે જે ફલ, જેનું તે દીધું છે તૂલ. ૨

જેમાં વસિયો તું નિરધાર, આ શિયોનને તું સંભાર,
૩ તારા પવિત્ર મંદિરમાંજ, કીધાં રિપુઅં જીવંત કાજ. ૩

તેજો કરવા નારા સદાય, ઉઠાવ વગે તારા પાય.
૪ તારી મંડળીમાં નિરધાર, રાત્રુ કરેછે બહુ પોકાર. ૪

તેજો તો સહુ ચિન્હો માઠ, ધ્વજ ઊંચ ધરે સાક્ષાત.
૫ રાંતણાં વૃષ્ઠ કાપનહાર, તેમ જણાયો છે નિરધાર. ૫

૬ હાથોડી ને ફેાઢે પૂર, તેનું ચિત્રેલ કીધું ચૂર.
૭ તેજો નાખી આગ નિધાન, બાલ્યું તારું પવિત્ર સ્થાન. ૬

- તારી જગ્યાનો મહિમાય, બ્રહ્મ કરી રૂંધો જુમાંય.
 ૮ તેઓ સર્વે બિળા યાઈ. બોધ્યા વાતો માહોમાઈ. ૭
- બ્યાં બ્યાં મંદિરકેરા વાસ, “તેનો બાળી કરથું નારા.”
 દેશોનાં સહુ સભાસ્થાન, બાળી કીધાં બહુ અપમાન. ૮
- ૯ અમમાં નહિ દીસે નિશાન, ભવિષ્યવાદી કો નહિ જાણ.
 ક્યાંલગ રૂંધે આ નિરધાર, કો ના જાણે તેનો પાર? ૯
- ૧૦ હે પ્રભુ વૈરી ક્યાંલગ તેમ, મૃણાં મારે તેઓ અમ. ?
 થું સહુ વૈરી અમ સદાય, તારૂં નામજ નિંદી જાય. ? ૧૦
- ૧૧ તું સાથી તજ જમણો હાય, પાછો રાખેછે સાક્ષાત. ?
 તેને તું તો કાં સંતાડ? તારા ઉરથી તેને ફાડ. ૧૧
- ૧૨ કાંકે પ્રભુ છે મારો રાય, પૂર્વે કાલોથીજ સદાય,
 આખી જગમાં તે છે અંક, મારૂં તારણ કર્તો છેક. ૧૨
- ૧૩ સાગરના તે કીધા ભાગ, જે તજ બળથી દીધા ભાગ.
 પાણીના જે મચ્છુ નિરધાર, તે તે શિરમાં દીધા માર. ૧૩
- ૧૪ તે લિપિયાયન કેઈ પૂર મસ્તક બાંગી કીધું ચૂર.
 તે તો તેનાં દીધાં માંસ રાનપથુજે ખાવા ખાસ. ૧૪
- ૧૫ નદ ફૂવાના કીધા ભાગ, જળ સુકારી લાવ્યો ત્યાગ.
 ૧૬ તારા સહુ છે ફાડા રાત તેને તે કીધાં સાક્ષાત. ૧૫
- તે તો કીધા સર્વ પ્રકાર, સુરજ કીધો તે આકાર.
 ૧૭ જુ સીમાની સ્થાપી સ્થિત, તે કીધાં છે ઉણજ શીત. ૧૬
- ૧૮ હે પ્રભુ, વૈરીના ધિક્કાર, તેને સર્વે તું સંભાર.
 તારા નામતણું અપમાન, મૂળાં અંકે કીધુંજ નિધાન. ૧૭
- ૧૯ તારા અબુતર આત્માનેજ, આપદ કરમાં તું ના દેજ.
 તારા લોકોમાં જે લીન, તેને જુલો નહિ કો દિન. ૧૮
- ૨૦ તારા નેમા તું સંભાર, દૃષ્ટિ કરતાં વારંવાર.
 કાંકે જગનાં અંધક ઠામ, ત્યાં છે જુલમકેરાં કામ. ૧૯

- ૨૧ સર્વે દુઃખિત માનવ જોહ, લજવાવી નહિ જાવા દેજ.
કાંકે લીનોને સહુ દીન, પુજને ગાથે સર્વે દિન. ૨૦
- ૨૨ હે પ્રભુ તું તો ઊઠી આવ, ને પુજ સર્વે કામ ચલાવ.
જે જે સર્વે લોક અમાન, કેમ કરેછે એ અપમાન. ૨૧
- તજપર મૃણાં વારંવાર, જે ખોલે નિર્બુદ્ધ અપાર.
તેને તું પોતે નિરધાર, યાદ કરીને સહુ સંભાર. ૨૨
- ૨૩ તારે ઉલટા જે ઉઠનાર, તેના નિત્ય ચઢે પોકાર.
તે પુજ વૈરી કેરા સાદ, તેની નિત્યે કરજે યાદ. ૨૩

મુખ્ય વગાડનારને મારુ; અલતાશિય પર આસકનું ગોવ.

ગીત ૭૬. હંદ ચરણકુલ. માત્રા ૧૬. તાલ ૪. (૪૪૪ - -)

- ૧ હે પ્રભુ, સર્વે પાડો તારા માન્યજ કરિયે છેએ સારા
સર્વ અમે તો પાડ તમારા માન્યજ કરિયે છેએ સારા ૧
- અમ પાસે પુજ નામજ રૈછે એમજ તારાં કૃત વરણેછે
૨ મજને મંડળિ મલથે ન્યારે સાચો વ્યાય કરિરા હું ત્યારે ૨
- ૩ જગને તેના સહુ રૈવાસી ગલતાં ગલતાં યાય વિનાશી
હું તો તેના થંભ બધાએ જીભા રાખુંછું જગમાંએ ૩
- સિદ્ધા.
- ૪ મુખોને મેં શિક્ષા આપી કે ના યાથો વૃર્ષ કદાપી
પાપીને મેં કેતાં વાચ્યા ઊઠાવો નહિ રિંગ તમારાં. ૪
- ૫ રિંગ તમારું જીવ્ય ન રાખો જીવ્યી ગર્દનથી નહિ ભાખો
૬ કાં કે અસ્ત જિદેથી નાઈ દક્ષણથી પણ નહિ જીવ્યાર્થ. ૫
- ૭ કાં કે જીહવા તો પોતે અદલી વ્યાય કરેછે જો તે
તે સહુ જીવ્યાને પાડેછે ને નીચાને જીવ્ય કરેછે. ૬
- ૮ કાં કે રાતા દ્રાક્ષાવાળું પ્રભુ રાખેછે કરમાં ખાલું
તેમાંથી તે રૈડી દેશે જગના પાપી સહુ પી લેશે. ૭

પણ હું પોતે ધાંટે પાડી પ્રગટાવિરા સહુ દાડી દાટી
૯ યાકુબ કેરા પ્રભુની પાસે સ્તોત્રો ગાઈરા બહુ જીલ્લાસે. ૮
૧૦ સહુ પાપીનાં શિંગ કપાસે ને સાચાનાં જીવ્ય કરાશે.

मुख्य बगाउनारने सारु; भासाफनुं नगिनोत गर गीत गांन.

गीत ७६. छंद सवैया एकव्रीशी. ताळ ८. (४४, ४४,, ४४४-८)

- ૧ યહુદા મધ્યે ઈશ્વર પોતે મોટે મહિમાવાન જણાય
ને ઈસ્રાયેલ માંહે તેનું મોટું પવિત્રધામ મનાય. ૧
- ૨ શાલેમ છે મંડપ તેનો, ને સિયોને છે રેઠાણ.
- ૩ ધનુજ્ય દાલો, તીર, તરવારો, ને સહુ ભાંગ્યાં યુદ્ધનિધાન; ૨
- ૪ લુટ તણા પૂડોથી તું તો છે બહુ મોટે મહિમાવાન,
ને વળિ તું છે સર્વ કરતાં સાત્વિક ને બહુ નીતિમાન. ૩
- ૫ મજબુત મનના શૂર લુટાયા, ને સહુ જિંદગી નિદ્રામાંય,
ને ને ને સહુ બળિયા યોદ્ધા, હાથ હલાવી સક્રિયા નાંચ. ૪
- ૬ હે યાહૂબના દેવ યહોવા, તારી મોટી ધમકી માટ,
ઘોડા મુદ્દાં સહુ અસવારો. જિંધે પડિયા ચત્તાપાટ. ૫
- ૭ હે પ્રભુ તું છે બયબિત મોટે તારો ક્રોધ ચડે ને વાર,
ત્યારે તારી દૃષ્ટિ સામા કોણ રહે જિંદગી તે હાર. ? ૬
- ૮ આકાશથી તારા ન્યાયો તેં સુણાવી દીધા ખાસ,
તેથી ડરતાં છુના રહે જૂતળ કેરા સર્વ વાસ. ૭
- ૯ ન્યારે ઉઠશે ઈશ્વર પોતે, જગના ન્યાયકરણને કાજ,
ત્યારે જગના દીનો કેરે તારણ થાપી દેશે રાજ. ૮
- ૧૦ નિશ્ચય માનવ કેરી ઈર્ષ્યા કરશે તારું પૂર્ણ વખાણ,
આપી કોપીનું ને રેશે તે તું કરશે બંધ નિધાન. ૯

- ૧૧ તારા પ્રભુનાં સર્વે વૃત્તો પૂરાં કરજે આપી માન,
ને ભયપોગ્ય પ્રભુની પાસે યોગમના સહુ અર્પો દાન. ૧૦
- ૧૨ તે સહુ જગના સરદારેના આત્માઓને કરશે ખંડ,
જૂતલના સહુ રાજ સામા છે ભયકારી એજ અખંડ. ૧૧

મુખ્ય વગાડનારને સારુ; યદુથુન પર; આસકનું ગીત.

ગીત ૭૭. હિંદ શરણાગત. માત્રા ૨૭. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪, -૫)

- ૧ મેં મજ રાખ્દે પ્રભુની પાસે મીઠા પાડયા સાદ,
તે પર તેણે કાન ધરીને, સ્વણ્યા મારા વાદ. ૧
- ૨ સંકટ કાળે મેં તો પ્રભુને શોધ્યો છે સાક્ષાત,
આપી રાતે તેની ગમ તો, લંબાવ્યો મેં હાથ. ૨
- ૩ ને તેઓ તો થીર થઈને ટક્યા નહિ તે વાર,
ને મજ આત્મા પાખ્યોં નાહિ, દિલાસો તે ઠાર. ૩
- ૪ હું તો પ્રભુને સંભારીને પૂર્ણ થયો નિરાશ,
ને પ્રભુ કેરું ધ્યાન ધરતાં, જીવ થયો ઊદાસ. ૪
- ૫ તે તો મારી આંખ્યો રાખી જગૃતમાંજ સદાય,
હું છું ભારે દુઃખિત માટે મજથી ના ખોલાય. ૫
- ૬ હુંજ કરુંછું મારા મનમાં અસલી વાત વિચાર.
અસલી દાડા ને સહુ વર્ષો સંભારું બહુ વાર. ૬
- ૭ રાતે મારાં ગીત સ્મરીને વાત કરી મન સાથ,
ને મજ આત્માએ તો પૂરો શોધ કર્યો સાક્ષાત. ૭
- ૮ હું પ્રભુ અમને ફાડી ચૂકી દૂર કરે સહુ કાળ?
ને રાજી થૈ અમને પાછા નહિ લાવે કરુણાળ? ૮

- ૮ શું ખુટી છે તેની કિરપા સર્વ કાજો માંય ?
 શું તેનાં તો વચનો સર્વ લાખીને રદ થાય ? ૯
- ૯ શું પ્રભુ કરુણા કરવા માટે પોતે બુદ્ધી જાય ?
 શું તેણે નિજ કૌચે કરુણા કીધી અંધ સદાય ? ૧૦
- ૧૦ ત્યારે હું તો મનમાં બોલ્યો એ છે મજ અપરાધ,
 હુંજ કરિશ પ્રભુ કેરા બુજની ને કૃત્યોની યાદ. ૧૧
- ૧૧ નિશ્ચય હું તો જીહોવાના કામ સ્મરુંછું આજ,
 પૂર્વે જે જે અચરત તેણે કીધાં સર્વ કાજ. ૧૨
- ૧૨ હું તો તારાં કૃત્યો કેરું ધ્યાન ધરું મનમાંય;
 ને વૃજ ચરિયો કેરું હું તો, બાપિરા પૂર્ણ સદાય. ૧૩
- ૧૩ હે પ્રભુ, તારા સર્વ માર્ગો છે વૃજ શુદ્ધસ્થાન,
 કોણ અમારા પ્રભુ સરખો છે મોટો મહિમાવાન. ૧૪
- ૧૪ હે પ્રભુ, તું છે અચરત કર્તા, મારો મોટો દેવ;
 તારું બળતો તે દેખાડ્યું લોકોમાં તતખેવ. ૧૫
- ૧૫ તે વૃજ લોકોને વૃજ હાથે તારૂં છે નિરધાર,
 પુસક ને સડ યાદુંજ કેરા લોકો ઘાટ્યા ખાર. ૧૬
- ૧૬ હે પ્રભુ, જળતો તજને જોતાં સડ ખીધા નિરધાર,
 ને ઊંડાણે સંધાં વૃજથી ગભરાયાં તે વાર. ૧૭
- ૧૭ ત્યારે વાદળમાંથી પાણી વરસાવ્યું ભરપૂર,
 ને આકાશે રાખેદો યાતાં ચાલ્યાં બાણ જર. ૧૮
- ૧૮ તારા ભારે ગરજત નાદો હુંતા બહુ આકાર,
 પૃથ્વી કાંપી ને બહુ હાલી, યાતાં બીજ પ્રકાર. ૧૯
- ૧૯ સાગર મધ્યે તારા માર્ગો, ને શાહેરમાં વાટ,
 તારાં પગલાં કો ના જાણે એવો તું સાક્ષાત. ૨૦

૨૦ તેજ અલાબ્યા ઘેટાં જેવા તારા સર્વે લોક,
હાડેન ને મુસાને હાથે માર્ગ ખતાવ્યા ચોખ. ૨૧

મુખ્ય વગાડનારને સારુ શોગાનીમ દુદ્ય પર આસકનું ગીત.

ગીત ૭૮. હંદ જોવાયા, માત્રા ૨૮, તાલ ૭, (૪૪, ૪૪,, ૪૪--)

- ૧ હેમજલોહો, મજનેમોપર રાખો કાનજ સારા,
નેમજમુખનારાખ્દોનીગમ, વાજો કાન તમારા. હે. ૧
- ૨ માઈ મ્હાડું દ્રષ્ટાંતોથી હું ઊધાડું રાખું,
અસલી કળો કેરી વાતો તે સર્વે હું બાપું. ૨
- ૩ બાપોએ જે અમને દીધી સર્વે વાતો બાપી,
તેજ હમે સહુ સુણી સમન્યા, માટે દો છું દાખી. ૩
- ૪ એ સહુ વાતો અમ. પુત્રોથી રાખીયું નહિ છાની,
પાછળની સહુ પેઢીમાં હું વાર્ણાપું તે કાણી. ૪
- કે તેણે તો જે જે કીધાં, મ્હાટાં અચરત કામો,
તેના સ્તોત્રો સામર્થ સાથે પ્રગટાવું નિજ નામો. ૫
- ૫ તેણે યાકૂમના વાસોમાં રૂઝ નેમો થાપ્યા,
ને ઈસ્ત્રાયલ માંહે પોતે નિજ સામ્રોને આપ્યાં. ૬
- તેણે અમ બાપોને આપ્યા નિજ આગાના ધારા,
કે તેઓ નિજ પુત્રો પાસે બાપે એ નિરધારા. ૭
- ૬ કે તેઓની પાછળ જે જે પુત્રો સહુ જન્માશે,
તેઓ ઊઠીને સહુ બાપે નિજ પુત્રોની પાસે. ૮
- ૭ કે પ્રભુ કેરી તેઓ રાખે, આશા મનની માંહી,
કે તુજ કૃત્યો ને સહુ આગા તેઓ બૂલે નાહી. ૯
- ૮ ને જેઓએ પોતા કેરાં મન નહિ રાખ્યાં સારાં,
નેજેણે પ્રભુ ગમ નહિ રાખ્યો આત્મા દૃઢ નિરધારા. ૧૦

- ને નેમ્મી પ્રભુ સાથે આડા ચાલ્યાતા ભરપૂરી,
કે તેમ્મીમ્મે પિતરૌ સર્પા ચામ્મે ના ફીડરી. ૧૧
- ૯ ઈક્રાયમના પુત્રો લઢવા ચાલ્યા ધનુષ્યધારી,
તો પણ લઢવા કાળે પાછા નાકા હિમ્મત હારી. ૧૨
- ૧૦ તેમ્મીમ્મે તો જીહોવાનાં શાસ્ત્રાનાહિ પાખ્યાં;
ને પ્રભુ કેરા નેમીથી તે જિલડી રીતે ચાલ્યા. ૧૩
- ૧૧ તેણે ઈશ્વર કેરા નેમી દીઠાતા સહ આંખે
ને પ્રભુ કેરાં અચરત બૂલી નેમી તોડી નાંખે. ૧૪
- ૧૨ તેણે તેના પિતરૌ દેટે મિસરની બૂમાંહે,
ને લોઆની વનમાં કીધાં અચરત કામી ત્યાંમ્મે. ૧૫
- ૧૩ તેણે સાગર કેરાં જળને ઢગલા જેવાં કીધાં,
ને રાહેરને દુભાગીને સડુને તારી લીધા. ૧૬
- ૧૪ તેણે દોડે મેધાડમ્મર રાખીનેજ ચલાવ્યા,
રાતે રાતે અગ્નિ તેજ સડુને માર્ગ અતાવ્યા. ૧૭
- ૧૫ જેવું પાણી જીડાંજોમાં રેંછે પૂર ભરાયું,
તેવું પડો ફાડી તેણે વનમાં પાણી પાયું. ૧૮
- ૧૬ તેણે પાણી કેરી ધારા પર્વતથીજ ચલાવી
નદનાં જેવાં જળ ઉભરાવ્યાં મોટી રેલો લાવી. ૧૯
- ૧૭ તો પણ તેમ્મી વિરુદ્ધ થેને કીધાં પાપ વધારે,
શ્વકી બૂમાં જીહોવાની આગ તોડી તારે. ૨૦
- ૧૮ પ્રભુથી ભોજન માગી લવા મનઃ લાભી કીધું,
ને પ્રભુકેરી પારખ કરવા તેમ્મીમ્મે મન દીધું. ૨૧
- ૧૯ પ્રભુને ઉલટા થે બોલ્યા કે છે આ વન દેકાણું.
યું પ્રભુ પોતે પિરશી રાકશે આ દેકાણે આણું? ૨૨

- ૨૦ જુઓ, તેણે પાડ પ્રહારી કાઢ્યું જળનિરધારા,
નદનાં જિવાં પાણી બિહુલ્યાં ને ચાલી જળધારા, ૨૩
- શું તે સહુને પોતે રોઝી આપી શકશે પૂરી?
શું તે સહુને આપી શકશે ખાવા માસ જરૂરી? ૨૪
- ૨૧ માટે યાકુબ ઉપર અગ્નિ લાગ્યો એ સુણતાં રે,
ને ઈસરાયલ ઉપર પ્રભુનો ક્રોધ થયો બહુભારે. ૨૫
- ૨૨ કાં કે પ્રભુની તેઓએ તો પ્રતીત રાખી નાહી,
ને તેના શુભ તારણકેરી આરાધરી નહિ કાંઈ. ૨૬
- ૨૩ કાં કે દેવ દીધી હતી ગગને આગ સારી,
ને આકાશો કેરી તેણે ઉઘાડીતી ખારી. ૨૭
- ૨૪ ત્યાંથી દીધા માણા ખાવા દેવે બહુ વર્ષાવી,
આકાશોનું અનજ આપ્યું તેણે પોતે લાવી. ૨૮
- ૨૫ દૂનોકેઈં ભોજન આપું લોકે વનમાઝારા,
દેવે વૃક્ષિ સૂધી આપ્યું સહુને બહુજ પ્રકારા. ૨૯
- ૨૬ તેણે આકાશોમાં પૂર્વી વા ટુંકાવ્યો ભારે,
ને નિજ બળથી વાયુ લાગ્યો દક્ષિણથી તે વારે. ૩૦
- ૨૭ ધૂળ સરીખાં તે પર માસજ વર્ષાવ્યા ચોપાસે,
સાગર રેતી જિવાં પંખી લાગ્યો તેને વાસે. ૩૧
- ૨૮ તેઓના સહુ વાસે પાસે લાવી તે તો નાખ્યાં,
તેઓના સહુ રેઠાણોમાં પુષ્કળતાથી રાખ્યાં, ૩૨
- ૨૯ તેને તેઓ ખાતાં ખાતાં વૃક્ષ થયા બહુ ભારે
કાં કે દેવે પૂરી ઈચ્છા તેઓની તે વારે. ૩૩
- ૩૦ ન્યારે તેઓના મુખોમાં ભોજન હતું જારી,
તોપણ તેઓએ નહિ ત્યાગી સહુ લાલચ નાકારી. ૩૪

- ૩૧ તેવે યાગે જીહોવાના ભારે કોપો આપ્યા,
ધંસાઈલના પુજોમાંથી મારી પૂર્ણ નમાવ્યા. ૩૫
- ૩૨ યેવી શિક્ષા વેડી તો પણ ક્રીધાં પાપ વધારે,
તેનાં અચરત કામો લીધે પ્રતીત ક્રીધી નારે. ૩૬
- ૩૩ માટે પ્રભુએ તેના દાડા સર્વે વ્યર્થજ ક્રીધા,
ને તેઓનાં વર્ષોમાંથી મોટા ત્રાસો દાધા. ૩૭
- ૩૪ ન્યારે તેઓ જીહોવાથી, ભારે શિક્ષા મેંતા,
ત્યારે તેઓ વેલા પ્રભુને શાધી રાસણે રેંતા. ૩૮
- ૩૫ ન્યારે તેઓ સ્મરણ કરતા કે પ્રભુ આશ્રો મારે,
ત્યારે પ્રભુજ તેઓને તો દેતો તો છૂટકારો. ૩૯
- ૩૬ પણ તેઓના મુખથી તેઓ ટોંગી વાતો બોલ્યા,
ને જીમોથી મિથ્યા વાતો કેવા મોઢાં બોલ્યાં. ૪૦
- ૩૭ કાં કે તેણે પ્રભુની પાસે દૃઢ મન રાખ્યાં નાહી,
થીર થઈને ટક્યા નાહી પ્રભુના નેમા માંહી. ૪૧
- ૩૮ તો પણ ફરિયાદાયક દેવ ઠાણા ક્રોધ વધારે,
માફ કરીને માસ્થા નાહી મોટા તો સંધારે. ૪૨
- ૩૯ ત્યારે દેવ સંભાળ્યું કે માનવ છે દેહધારી,
વાણ નેવા પાછા નાહી આવે કોઈ વારી. ૪૩
- ૪૦ કેવી કેવી રીતે પ્રભુને રાન વિષે ખીજવ્યો?
કેવાં કારણ માટે રાને મોટો ક્રોધ ચડાવ્યો? ૪૪
- ૪૧ તેઓ પાછાં હડતાં પ્રભુની પારખ ક્રીધી ભારે,
ધંસાઈલના પવિત્ર પ્રભુને અટકાવ્યો તે વારે. ૪૫
- ૪૨ તેઓએ સંભાળ્યા નાહી જીહોવાના હાથો,
તેના તારણ કેરા દિનની બૂતી બેઠા વાતો. ૪૬

- ૪૩ તેણે મિસરમાં નિજ ચિહ્ને કેવાં કેવાં રાખ્યાં,
ને ત્સોઆની ક્ષેત્રો માંહે કેવાં અચરત દાખ્યાં. ૪૭
- ૪૪ તેણે તેઓ કેરી નદિઓ રક્તે બદલી લીધી,
ને ઝાણોથી પી નહિ શક્યા એવી વીપત દીધી. ૪૮
- ૪૫ તેણે માખી કેરાં ટોલાં તેઓમાંજ મંગાવ્યા,
તેણે મેડકથી તો તેના મોઠા નારા કરાવ્યા. ૪૯
- ૪૬ તેણે તેની સર્વે ઊપજ કીડા માટે થાપી,
તેણે તેની સર્વે મૈનત તીડોને તો આપી. ૫૦
- ૪૭ તેણે બહુજ કરા વર્ષાવી દ્રાક્ષો નારાજ કીધા,
તેણે હીમજ વર્ષાવીને અંજીર ખાળી દીધા. ૫૧
- ૪૮ તેણે તેનાં સર્વે દેરાં કરા ચક્રી સંહાર્યાં,
તેણે વૃષ્ટિ ને વિગેથી તેના ટોલાં માસ્યાં. ૫૨
- ૪૯ તેણે તેના જૂંડા દૂતો તેઓ પર ઠરાવ્યા,
તેણે તેથી રાગો, કોપો, બહુ ભારેજ કરાવ્યા. ૫૩
- ૫૦ તેણે તે પર ક્રોધી કરવા માર્ગો યોજી રાખ્યા,
તેણે મરકીને ખોલાવી બહુને મારી નાખ્યા. ૫૪
- ૫૧ તેણે મિસર કેરા સર્વે પૈલા પુત્ર પ્રહાર્યા,
તેણે હામતણા સરદારો તેથી સરવે માસ્યા. ૫૫
- ૫૨ તેણે પણ સહુ નિજ લોકોને મેઠા જેવા પાળ્યા,
તેણે ટાળા જેવા તેને પાળી રસ્તે વાળ્યા. ૫૬
- ૫૩ તેણે વિદ્ધ વિના સર્વેને રાજ ચલાવી લીધા,
તેણે તેના સહુ પૈરીને જલમાં ઢાંકી દીધા. ૫૭
- ૫૪ તેણે શ્વેત જે પર્વતને વેચાથી તો રાખ્યો,
તેણે ત્યાં નિજ લોકો લાવી સર્વેને તે દાખ્યો. ૫૮

- ૫૫ તેણે સર્વે પરદેશીને દેશોમાંથી કાઢ્યા,
તેણે તેના દેશો કેરા સ્ત્રે ભાગો પાડ્યા. ૫૯
- તેણે સર્વે ઈસ્રાયેલને નિજ તંબુમાં રાખ્યા,
૫૬ તો પણ પ્રભુને પરખીચિડવી નેમા તોડી નાખ્યા. ૬૦
- ૫૭ તેઓએ ખડખડાપોસરખાં વળતાં કપટો કીધાં,
કમાન જેવાં વાંકા વળતાં ફરવા મનડાં દીધાં. ૬૧
- ૫૮ તેઓએ નિજ ઈચ્છાઓથી પ્રભુને રોષ ગડાવ્યો,
ને પોતાની મૂર્તિઓથી તેને ખડખડાવ્યો. ૬૨
- ૫૯ બ્યારે દેવે સુણ્યું એવું સર્વે પોતે કાને,
ત્યારે ઈસ્રાયેલ પુત્રોને ધિક્કાર્યા અપમાને. ૬૩
- ૬૦ જે મંડપને રાખ્યો તો રે તેણે માનવ માંહે,
તે સિલોહના મંડપને તો કીધો દૂર સદાએ. ૬૪
- ૬૧ તેઓ દાસો યાએ માટે વૈરી રાખ્યા માથે,
પોતા કેરો ગૌરવ સોંપ્યો વૈરીઓને હાથે. ૬૫
- ૬૨ તેણે પોતાના લોકોને તરવાર તામે કીધા,
ને પોતાના વતનીઓ પર કોપ કરી ખડખડાવ્યા. ૬૬
- ૬૩ દેવે તેના જીવાનોને બાળ્યા અગ્નિ માહી,
તેઓની સહુ કન્યાઓ તો પરણવા પામી નાહી. ૬૭
- ૬૪ તેના યાજ્ઞ તરવારે તો પડિયા તેણી વારે,
તેઓની સહુ વિધવાઓએ કૂદન કીધું નારે. ૬૮
- ૬૫ જેવો દ્રાક્ષારસથી કાઈ હર્ષે ગાવા લાગ્યો,
તેવો જીહવા તો સ્વામી આપ ઉઠીને જાગ્યો. ૬૯
- ૬૬ ત્યારે દેવે સર્વે વૈરી પછવાડેથી માચ્યા,
સર્વે કાળે અપમાનોમાં રાખીને કંટાળ્યા. ૭૦

- ધ્રાધમના લોકોને તો પરસન નાહીં કીધા,
ને યુસફનાં સર્વે કુળો નિવેડી ન લીધાં. ૭૧
- ૬૮ પછુ દેવે તો ચહુદા દૂલો ને સિયોનના વાસો,
તેમ્પાના પર દેવે કીધા પ્રેમતણા પ્રકાશો. ૭૨
- ૬૯ સર્વે કાળે થીર કરીને જ્વેલી બૂને થાપે,
જિયા જગ્યા જ્વેનું મંદિર દેવે ખાંધ્યું આપે. ૭૩
- ૭૦ તેણે નિજ સેવક દાઉદને પ્રેમે પરસન કીધો,
ધેટાના વાડાથી તેને નિવેડીને લીધો. ૭૪
- ૭૧ દૂધાલા સહુ ધેટામ્પાથી થાપ્યો ઉપરી તેને,
યાફુબને ઈસ્રાયલ ઉપર કીધો રાજ ઝ્યેને. ૭૫
- ૭૨ તેણે સિદ્ધા મનથી સહુને રૂડી રીત્યે પાળ્યા.
ને પોતાની હસ્તક્રિયાથી તેમ્પાને સંભાળ્યા. ૭૬

આસકનું ગીત.

ગીત ૭૯. હંદ ચરણકુલ. માત્રા ૧૯. તાલ ૪. (૪૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ તારા વતનો નાહીં પરદેશી સહુ આગ્યા ધાઈ;
તાઈં મંદિર પૂર્ણ બગાડી, શાલમને તો દીધું પાડી. હે. ૧
- ૨ તુજ સેવકના શૂદ્ધ સર્વે પંખીઓને દીધાં ગર્વ;
તારા જે જે પવિત્ર દાસો પચુને દીધાં તેના માસો. હે. ૨
- ૩ તેના રક્તો નદના જ્વેનાં આલ્યાં શાલમ પાસે ઝ્યેવાં,
તેના શૂદ્ધ દાઉદ હારા કો નહિ દીઠા ત્યાં નિરધારા. હે. ૩
- ૪ અમને પાડોશી બહુ બારે ધિકારે છે વારંવારે,
ને જે રૂંછે અમ આપાસે તે ધિકારે છે ઉપહાસે. હે. ૪
- ૫ હે પ્રભુ ક્યાં લગરિ ક્ષાદેશ? થું તુજ કોપ સદા લગ રેશ?
તારી આમ્યા અગ્નિ જ્વેલી થું સહુ કાળે બળશે ઝ્યેવી? હે. ૫

- ૬ જોણે ગુજને જાણ્યો નાહી, ને ગુજ અર્જ કરી નહિ કાંઈ
તે સહુ ઉપર ક્રોધજ તારા, રૈડી દેજે વારંવારા. હે. ૬
- ૭ કાંકે યાદૂખને આધી છે, ને સહુ દેશ ઉજડાધી છે.
- ૮ સર્વે જીનાં પાપો મારાં સંભારે નહિ તે કો વારા; હે. ૭
તારી કરણા પૂર્ણ સદાચ્છે અમ પર વેલી વેલી યાચ્છે.
કાંકે તારી પાસે ભારે નીચયયાંબહુબહુજ પ્રકારે. હે. ૮
- ૯ હે પ્રભુ ત્રાતા દેવ અમારા, અમને સાધ કરે નિરધારા;
તારાનામ તણામહિમાચ્છે, અમને તો છોડાવ સદાચ્છે. હે. ૯
- ગુજ નામે અમ સર્વે પાપો બુંસી નાખી માફી આપો;
૧૦ કેમ વિદેશી અપું કહે, તારે જીહોવા ક્યાં રહે? હે. ૧૦
ગુજ સેવકનાં લોહી ન્યારે ગુજથી શોધાશે ને વારે.
ત્યારે તે અમ દૃષ્ટિ પાસે થું પરદેશી માય જણાશે? હે. ૧૧
- ૧૧ કેદી કરે સહુ નિખાસા ગુજ પાસેં સૂણાશે ખાસા;
તારા જીજના મહિમા જેવો મરતા જનને તારે તેવો. હે. ૧૨
- ૧૨ અમારા પાડોસીચ્છે માઠી તારી નિદા કીધી ઓઠી;
હે પ્રભુ તેને પાછી આપો, સાત ગણી ઉશમાં પાપો. હે. ૧૩
- ૧૩ અમ તો સર્વે લોકો તારા, ગુજ આરાનાં ઘેટાં સારા,
સર્વે કાણે પાડો તારા માનીથું સહુ વારંવારા. હે. ૧૪
પેઠી પેઠી તારાં ગાનો, ગાતાં કરથું બહુજ વખાણો.

મુખ્ય વગાડનારને સારુ જ્ઞાનનિમ દુય પર; આસફનું ગીત.

ગીત ૮૦. છદં ચોગાદ. માત્રા ૧૫. તાલ ૪. (૪૪૪-૫)

- ૧ હે ધર્મસ્થાયલના પ્રભુ, પાળ, કાન લગાડી દો તતકાલ,
જેવો ઘેટાને ગોવાળ, તેવો પુસકનો ગું પાળ. હે ધર્. ૧
કેરૂખીમિ છે ગુજ વાસ, ત્યાંથી દેજે આપ પ્રકારા.
- ૨ ધર્મકાયમ ને બનિયામીન, વળી મનાસા છે તે બિન. હે ધર્. ૨

- હે પ્રભુ, તારું જોર ચઢાવ, મારા તારણ માટે આવ.
- ૩ હે પ્રભુ, અમને તું ફેરાવ, તારા મુખનો દર્શ કરાવ. હે ઈ. ૩
- જેમ અમારું તારણ થાય, તેમ અમારી કરન્ને સાલ.
- ૪ હે પ્રભુ, સૈન્યો કેરા નાય, તું સાંભળજે મારી વાત. હે ઈ. ૪
- હે પ્રભુ, ક્યાંલગરાખેકોષ, તુલ્લોડોની પ્રાર્થવિરોધ?
- ૫ તું તેમ્મીને ખાવા માટે દેછે આંશુ બહુ સાક્ષાત. હે ઈ. ૫
- તું તેમ્મીને સર્વદાય માપે આંશુ પાયે જાય.
- ૬ તું તો અમને પડોસમાય સદા કરાવેછે નિદાય. હે ઈ. ૬
- અમને વૈરી માંહેા માંય, હસ્તા હસ્તા સર્વ જાય.
- ૭ હે પ્રભુ, સૈન્યો કેરા દેવ, અમને ફેરાવો તતખેવ. હે ઈ. ૭
- તારા મુખનો દર્શ કરાવ, તેથી મારો યાય ખચાવ.
- ૮ તું તો લાબ્યો દ્રાક્ષાષેલ, મિસરમાંથી પ્રથમ પેલ. હે ઈ. ૮
- પરદેશીને ફાડી ખાર તે રોખ્યો તે દેરા મોઝાર.
- ૯ તે સહુ કીધો ખાલી દેરા તેમાં રોખ્યો દ્રાક્ષા ખેસ. હે ઈ. ૯
- તે ચોંટાડ્યાં જીડાં મૂલ તેથી લાગ્યાં બહુ ફૂલ ફૂલ.
- તેની ડાળો જગ મોઝાર, ફેલાતી ગઈ સર્વ ખાર. હે ઈ. ૧૦
- ૧૦ તેની છુયાથી સહુ પાડ, તેને ઢાંકી દીધી આડ.
- તેની ડાળી વધતી જાય, ચ્ચિરજ ઝાડો સહુ ઢંકાય. હે ઈ. ૧૧
- ૧૧ માગર સ્વધી તેની ડાલ નદ સ્વધી સહુ પોઆ કાલ.
- ૧૨ હે પ્રભુ, તું તેને કાં કાડ? સાથી તોડે તેની વાડ? હે ઈ. ૧૨
- હે પ્રભુ, તેને સર્વ લોક વેળી લેછે થોકે થોક.
- ૧૩ વન સુવર ખગાડી જાય, ક્ષેત્રોનાં સહુ સ્વાપદ ખાય. હે ઈ. ૧૩
- ૧૪ હે સૈન્યોના મોઠાદેવ, ફરન્ને પાછો તું તતખેવ;
- આકાશથી જો તતકાલ આ દ્રાક્ષાની ગમ તું બાળ. હે ઈ. ૧૪

- ૧૫ તેને રાખી જમણે હાથ, તેને યાપી દે સાક્ષાત;
જેવુજમાઠકરી બળવાન, તે ગમ જોજે રાખી ધ્યાન. હે ઇ. ૧૫
- ૧૬ જ્યેજ બળી છે અગ્નિમાય, કાપેલી છે તે સહુ ત્યાંય;
તારી ધમકી કેરે સ્વાસ, તે સહુ પામી છે બહુ નારા. હે ઇ. ૧૬
- ૧૭ જે માનવ છે તારી સાથ, તે પર રૈશ તારો હાથ.
તેને તે ક્રધા બળવાન, ને ક્રધા છે મહિમાવાન. હે ઇ. ૧૭
- સર્વે માનવ ઉપર ખેસ, તેને યાખ્યો છેજ હમિરા.
- ૧૮ તારી સંગે રૈતાં પૂર, તુજથી હઠીએ નાહું દૂર, હે ઇ. ૧૮
- હે પ્રભુ, અમને તું જીવાડ, કે ગાતાં સહુ માનિયે પાડ.
- ૧૯ હે પ્રભુ સૈન્યો ફેરા દેવ, અમને ફેરાવો તતખેવ. હે ઇ. ૧૯
- તારા મુખનો દર્શ કરાવ, તેથી મારો યાવ બચાવ.

મુખ્ય વગાડનારને સારૂ ગિતિત વર; આસરનું ગીત.

ગીત ૮૧. હંદ ગુલુના. બક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦- -૦-, -૦- -૦-, -૦- -૦-, -૦- -૦-)

- ૧ આપણી રાક્ષિતના દેવને હર્ષથી ગીત ગાજો બધા સૂર ફાડી;
ઈસરાએલના દેવ પાસે નમી, બોલજો જીતના સાદ પાડી.
આપણી ૧.
- ૨ સર્વ ટોજે મળી ભાવથી આવજો, હર્ષના ગીતથી સૂર તાણી;
વાંસળી ને વિણા સર્વ લાવી કરી ગીતગાજો બધા ભાવ આણી.
આપણી ૨.
- ૩ આપણા તો અમાવાસ્યના પર્વમાં, સિંગના નાદથી રાગ તાણો;
૪ ઈસરાએલ યાદૂબના દેવને શ્રેષ્ઠ આશુક છે નેમ જાણો.
આપણી ૩.

૫ મિસરી દેશમાં આવતાં પેહલી
તે તણા અર્થ મેં કો નહીં જાણિયા

સાંભળી એમની સર્વ ભાષા
તે સમ યાપિયા નેમ આશા.
આપણી ૪.

૬ તેમના આંધથી બાર તો ટાળતાં
તે તણા હાથનો માટલાથી વળી

સર્વ મેં પ્રેમથી દૂર કીધા,
છોડવી મેં અરે મોક્ષ દીધા.
આપણી ૫.

૭ જે સમ તેં કરી અર્જ તો માહરી,
ગર્જનાનાં ધણાં યુધ સ્થાનો થકી

તે સમ સંકટો મેંજ કાપ્યાં;
તાહરા ઉતરે મેંજ આપ્યાં.
આપણી ૬.

મરિયાના બધા પૂર પાણી વિષે
૮ સાંભળો લોક મારા બધા સાક્ષને,

પારખ્યો મેં તને પૂર્ણ ત્યારે.
જે તમોને કહું વારવારે.
આપણી ૭.

સર્વ તું ઈસરાએલ થું સાંભળે,
૯ પારકા દેવ તું પાસે નૈ રાખજે,

ભાવથી નેમ તો સર્વ મારા?
ને નહી પૂજજે કોઈ વારા.
આપણી ૮.

૧૦ મિસરી દેશથી હું તને લાવિયો,
જે ઉધારું કરે મુખ તારું વળી,

એજ હું દેવ છું એમ જાણો
તો બરું તે બધું સત્ય માનો.
આપણી ૯.

૧૧ સર્વ તો લોક મારા થઈ ઉલટા,
ને બધા ઈસરાએલ લોકે વલી

સાંભળી વાત નાહીજ મારી,
માન દીધું નહીં શુદ્ધકારી;
આપણી ૧૦.

૧૨ તે સમ તેમનો ત્યાગ કીધોજ મેં
તે થકી પોત પોતાતણી ઈચ્છુના

તેમની હજુના ભાવ માંહી
પૂર્ણ સર્વે કરી સર્વદાઈ.
આપણી ૧૧.

૧૩ સાંભળીહોત જો વાત મારી બધી
સર્વ જો ઈસરાએલ ચાલ્યા હને

ભાવથી સર્વે લોકેજ મારે,
માર્ગ મારે બધે શુદ્ધ સારે,
આપણી ૧૨.

- ૧૪ તો બધા તેમના રાત્રુને શક્તિથી હુંજ તો દેત પૂરા હરાવી.
સર્વ તેઓ તણા રાત્રુને મારતો, પૂર્ણથી દેત હું આપ આવી.
આપણી ૧૩
- ૧૫ દેવના દ્વેષકો તે ઘડી નીચ થૈ, સર્વ કાલે નમી જાત બારે;
ને સદા તે ઠકી રૈત સર્વ બધા, સ્વપ્નમાંહી વળી વારવારે.
આપણી ૧૪
- ૧૬ સર્વ સારા ધહુંથી ખવાડી કરી, તેમને હું સદા સ્વ દેતે,
પાડમાંથી તને શ્રેષ્ઠ ચોખ્ખા મધા હું સદા આપતો રાજ રૈતે.
આપણી ૧૫

આશાફર્નું ગીત ગાન.

ગીત ૮૨. ઠેંદ શોભા. બક્ષર ૨૩ માત્રા ૩૨. તાલ ૯.

(—૦૦—૦૦—૦૦—૦૦,—૦૦—૦૦—૦૦—)

- ૧ દેવ વસે નિજ મંડળમાં નિત શ્રેષ્ઠ તણો ઈનસાફ કરતાં;
૨ ક્યાં લગ બે ઈનસાફ કરે તમ? ને દુઃખની વગ પૂર્ણ ધરતાં. દેવ. ૧
- ૩ રંક, અનાય તણો અદલીસત, ન્યાય કરી નમનાં દુઃખ કાપો;
૪ ને સહુ દુઃખ તણા બુજીથી નિત, રંક અને નમને મુક્તિ આપો. દેવ. ૨
- ૫ તે નિરશુદ્ધ પેઠે સમજે નહિ, ને સહુ અંધકમાં નિત ચાલે;
બુમિતણાં સહુ શૂલબધાં અતિ, કંપિત થૈ અસતાં બહુ હાલે. દેવ. ૩
- ૬ મેં તમને પરમિશ્વરની મજા, તો મુખથી ઉપમા કહિલીધી,
ને પ્રભુ પુત્ર તણી પદવી સહુ, મેં તમને વદતાં બહુ દીધી. દેવ. ૪
- ૭ તોય તમે મરણો મરણો સહુ, બુમિ તણા મૃત માનવ પેઠે.
ને મરતાં મરતાં પડશો હર, કો સરદાર પેઠે સહુ હેઠે. દેવ. ૫
- ૮ હું પ્રભુ, આપહી જીવનોસત, ન્યાય કરે અદલીશુબસારો.
કારણ કે પરદેશ તણો સહુ, ગુંધરણે નિત રાજ્યધિકારો. દેવ. ૬

ગીત ૮૩. હંદ મૃગાંક. માત્રા ૨૩. તાલ ૬. (૪૪૪, ૪૪-૫).

- ૧ હે પ્રભુ, તું અણખોલ્યો, રે ને નહિ કો વાર;
ચુપ થઈને છૂંતો ના રે ને નિરધાર. હે પ્રભુ. ૧
- ૨ કાં કે જો ને તારા સર્વે વૈરી લોક,
લડવાને હુંગામી રાજ કરેછે ફોક. હે પ્રભુ. ૨
ને સહુ તારા દ્વેષક ખોલે વચનો ગુમ્મુ,
તેમ્મી તારી સામા રાખે માયાં ઉચ્ચ. હે પ્રભુ. ૩
- ૩ ગુજલોકો પર તેમ્મી ગુમ્મ કરેજ વિચાર,
ગ્રુમ રહેલા તારા લોકો ને નિરધાર. હે પ્રભુ. ૪
તેમ્મીને વિરુદ્ધે સર્વે ભેળા થાય,
કષ્ટે વાતો ખોટી નિજ મનડાની માંચ. હે પ્રભુ. ૫
- ૪ તેમ્મીએ અકતાં તો એવી કીધી વાત,
આવો ઈસ્રાયલને મારી કરીએ ધાત. હે પ્રભુ. ૬
દૃશ્યમાંથી કાપી કરિયે તેનો નારા,
કે તેમ્મીનાં નામો ના રે જગને વાસ. હે પ્રભુ. ૭
- ૫ કાં કે તેમ્મી સંપી યોજેછે વિચાર,
ને ગુજ બિલટા તેણે કીધા બહુજ કરાર, હે પ્રભુ. ૮
- ૬ અદોમ, ઈસ્માએલી મોઆબી પણ સાથ,
૭ ગેબાલ, અમલક હગરી પલસ્તી, સ્વર પ્રખ્યાત. હે પ્રભુ. ૯
આસુર પણ તેમ્મીની સહાયમાં લેવાય.
તેમ્મી લોટ પુત્રોની વારે આવ્યા ધાય. હે પ્રભુ. સિલ્લા ૧૦
જેમ મદીની, સિસરા ને સર્વે આખીન,
કીશોન નદની પાસે, નેવા કીધા હીન. હે પ્રભુ. ૧૧

- ૧૦ જેવા અંદાર પાસે તેઓ પામ્યા નાશ,
તેવા તું અમીને દેજે મોટો ત્રાસ. હે પ્રભુ. ૧૨
- તેઓ ખાતર જેવા પડિયા ધરણીમાંય,
તેવા તું તેઓને કરજે આપ સદાય. હે પ્રભુ. ૧૩
- ૧૧ તેઓના સરદારે કરજે પૂર્ણ વિનાશ,
ઓરેય જેય સરિઓ, કરજે પૂરે નારા. હે પ્રભુ. ૧૪
- તેના સરદારેને દેજે તું સંતાપ,
જલમજાને જીખા, સર્જો કરજે આપ. હે પ્રભુ. ૧૫
- ૧૨ તેઓએ નિજ મનમાં ધારી એવી વાત,
કે આપણે ઈશ્વરનું મંદિર લઈએ હાથ. હે પ્રભુ. ૧૬
- ૧૩ હે પ્રભુ મારા તેને કર પૈડાજ સમાન,
બૂસા સર્જા વાથી જીડાવો અસ્માન. હે પ્રભુ. ૧૭
- ૧૪ જેવા અમિ વનને ખાળેછે નિરધાર.
જેવા ભડકા ખાળે પર્વત વન મોઝાર. હે પ્રભુ. ૧૮
- ૧૫ તેમજ તારી આંધી તે પછુવાડે પાડ,
ગુજ તોફાની ત્રાસે, તેઓનેજ લગાડ. હે પ્રભુ. ૧૯
- ૧૬ હે પ્રભુ તેના મુખને શરમાવો ભરપૂર,
કે તેથી તે શેધે તારું નામ જરૂર. હે પ્રભુ. ૨૦
- ૧૭ તેઓ બહુ શરમાતાં પામી બીક સદાય,
મોટી લાજે પામી પૂરા નાશે જાય. હે પ્રભુ. ૨૧
- ૧૮ તેથી તેઓ નિએ જાણે મનનીમાંય,
કે જીહેવા જગમાં છે બહુ શ્રેષ્ઠ સદાય. હે પ્રભુ. ૨૨

મુખ્ય વગાડનારને સારૂ ગિતિત વર કોરાહના દિકરાએને સારૂ
વાડદનું ગીત ગાન.

ગિતિ ૮૪. હંદ કુલળા. બક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦-, -૦--૦-, -૦--૦-, -૦--૦-)

૧ હે યહોવા ખરા દેવ સૈન્યોતણા, તાહરા માંડવા પ્રીય કેવા
દેવના આંગણા માટ મારેા ખધા જીભાભાયછે ત્યાંજ રેવા.
હે યહોવા. ૧

જીવ મારેા ખરા દેવને આદ્ય છે, પૂર્ણ બાવે કરી સર્વ ફાડી
ને વળી હું તણી દેહ રેછે સદા, જીવતા દેવને સાદ પાડી.
હે યહોવા. ૨

૩ છે અખાખીલને માટ માળા વળી, ને ચલી કારણે ઠામ સારાં,
ન્યાં ધરે પોત પોતાતણાં તે અમ્યાં, સ્વખથી તેહમાં નિરધારા.
હે યહોવા. ૩

હે યહોવા ખરા દેવ સૈન્યો તણા તું મહારાય છેા આપ મારા
અમ તો તેં મને આપિયા વાસ બૌ, તાહરી વેદની પાસ સારા.
હે યહોવા. ૪

૪ ને ખધા માનવી ધામ તારે વસે, તે સદા ધન્ય તો પૂર્ણ થાશે,
રોજ ને રોજ તે બાવથી આવતાં, સર્વ તો ગીતના નાદ ગાશે.
હે યહોવા. ૫ સિલ્લા.

૫ ને ખધા લોકની શક્તિ છે તું વિખે, તે ખરા ધન્ય છે અમજાણે,
ને વળી દેવના માર્ગમાં નેહનો, જીવ છે તે ખધા ધન્ય માનો,
હે યહોવા. ૬

૬ નેમ બાકાં તણાં કોતરે ચાલતાં, રૂદને તો કરે કૂપ બારે,
ને ધણા મધથી બૌ તળાવો બરે, તેમ તો તે યશ તેજ વારે.
હે યહોવા. ૭

૭ તે ધણી શક્તિ તો પામતાં પામતાં, જીવ છે સર્વ સિયોન વાસે;
દેવના દેવનો વાસ છે ત્યાંજ તો, માટ તે જીવ છે તેજ પાસે.
હે યહોવા. ૮

- ૮ હે યહોવા તમો દેવ સૈન્યો તણા, સાંભજો અર્જને આપ મારી,
દેવ યાદૂખના, ઝલુજે આપ તો, હું તણી અર્જને કાન ધારી.
હે યહોવા. ૯ સિદલા.
- ૯ હે યહોવા તમો લક્ષ્મી પેખજે, ધ્યાનધારી ખરી ઢાલ મારી
ને વળી આપની દૃષ્ટી દેખજે, મુખ ટીલાતણું ચુકકારી.
હે યહોવા. ૧૦
- ૧૦ જો વસું એક દોડો ખધી, દેવના આંગણમાં ખરી ભાવ આણી
તે હજારો દિનોથી ધણો એટ છે, એમ તો હું નકા લેશજાણી,
હે યહોવા. ૧૧
- ૧૧ કુટના તંબુમાં વાસ કીધા યકી, મેં ધણી ઈશ્વરના એમધારી
કુટ વાસે વસું તે યકી દેવના મંદિરે દારગીરીજ સારી.
હે યહોવા. ૧૨
- ૧૨ કેમકે દેવ છે સૂર્યને ઢાલ તે, દેવ તો કીરપા માન આપે,
જે ખધા ચાલશે પાધરે મારગે દેવ કડ્યાણ તેમજ ન થાપે.
હે યહોવા. ૧૩
- ૧૩ હે યહોવા તમો દેવ સૈન્યો તણા, ને વળી દેવછો આપ મારા.
જે ભરોસો કરે તાહરા નામનો, તે યજ્ઞધન્ય સૌ દાસ તારા.
હે યહોવા. ૧૪

મુખ્ય વગાડનારને કોરાહના દિકરાઓનું ગીત.

ગીત ૮૬. હંદ સૈયાવ્રોશી. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪ --).

- ૧ હે પ્રભુ તે તો મોટી કીધી કહણા તારા દેશો માંહી,
યાદુખનાં સહુ ખંધન તોડી લીધા સર્વેને મુક્તાર્થ, હે. ૧
- ૨ તે તો તેનાં સર્વે પાપો માફ કરીને ઠાળી દીધાં,
ને તેઓના સર્વે ગુન્હા દૂર કરીને ઢાંકી લીધા. હે. ૨
- ૩ તે તો તારા સર્વે કોપો દૂર કરીને આધારાખ્યા,
તારા ક્રોધથી તું કરતાં તેઓ ઉપર નાહીં દાખ્યા, હે. ૩

- ૪ હે પ્રભુ તારણના તું દેવા, અમને ફેરાવીને લેજે.
અમા ભણીથી તારા કોપો ખંધ કરી તું સર્વે દેજે. હે. ૪
- ૫ શું તું સર્વે કાલે આવા ભારે ક્રોધી થેને રેશ?
પેઢી પેઢી વિસ્તારીને, શું તું અમને ક્રોધી દેશ? હે. ૫
- ૬ શું પ્રભુ તું તો પાછો આવી અમને પાછા નહિ જવાડે?
કે તેથી વ્રજ લોકો હર્ષી તારી પાસે સાદો પાડે. હે. ૬
- ૭ હે પ્રભુ, તારી મોટી કરૂણા અમને સર્વે રોજ બતાવા,
ને અમને તું સાધ્ય કરીને, ફાડી ફાડી આપ બચાવા, હે. ૭
- ૮ ઈશ્વર ખાલે જીવનનો, તે સહુ સ્વાસ્થ્યું હું તો ભાવે,
કાં કે તે નિજ લોકો પાસે શાંતવણી વાતો પ્રગટાવે, હે. ૮
- કાં કે મૂર્ખપણામાં તેમ્મો પાછા ફરશે નહિ કે કાલે,
જેમ્મો પ્રભુથી ખીતાં ખીતાં, ફાડી ફાડી સતમાં ચાલે. હે. ૯
- ૯ નિશ્ચે તેનું તારણ યાશે ને દેશોમાં મહિમા સારા,
૧૦ સત, ને કરૂણા, નીતિ ન્યાયે, જગમાં યાશે સતનાધારા, હે. ૧૦
- ૧૧ સર્વે ઊગશે સાચપણું તો, બૂતજમાંથી સર્વે ભારે,
ને આકાશો શ્રેયસ્થી તો, જોશે નીતિ વારં વારે. હે. ૧૧
- ૧૨ ઈશ્વર દેશે ઉત્તમ વાનાં, ને જગમાં બહુકૃપાજનશે,
૧૩ સત તો તેની આગળજશે, માર્ગે તેના પગ મુકાશે. હે. ૧૩

~~~~~

ઢાઢઢની પ્રાર્થના.

ગીત ૮૬. હંદ જોવાઈ, માત્રા ૧૬, તાલ ૪. (૪૪, ૪-૫).

- ૧ હે પ્રભુ તારો ધરજે કાન મળને ઉત્તર આપ નિધાન.
હું તો છું બહુ મોટો દીન, તારી પાસે છું બહુ લીન. હે. ૧

૨ મારા આત્માને સંભાળ, કાં કે યુદ્ધજ મારી ચાલ,
હે પ્રભુ, જે વૃજ રાખે ભાવ, તેના આત્માને હર્માવ. હે. ૨
૩ હે મજ સ્વામી દયા પ્રકારા, કાં કે વિનવુંછું વૃજ પાસ,
૪ જે જે સેવક રાખે ભાવ, તેના આત્માને હર્માવ. હે. ૩

હે પ્રભુ મારો તું છે નાથ, માટે આપિશબ્દ વૃજ હાય.
૫ કાં કે તું છે ઉત્તમ આપ, મારાં પાપો કર્તા માફ. હે. ૪
જેમ્મા વિનવે સર્વે કાળ, તે પર તું છે બહુ કરુણાળ.
૬ હે પ્રભુ અર્જુને દે કાન, વિનંતિ પર તું ધરજે ધ્યાન. હે. ૫

૭ દુઃખ સમીહું વિનવી જૈરા, ત્યારે તું તો ઉત્તર દૈરા.
૮ હે મજ સ્વામી દેવા માંય, તારા સર્ખો કોઈ નાંય, હે. ૬
એવું તાં મોટું નામ, તારા સર્ખાં નહિ કો કામ.
૯ તે જે ઉત્પન્ન ક્રીધા દેરા, તે વૃજ પાસે નમે હમેરા. હે. ૭

હે પ્રભુ તારી પાસ નિધાન, બજતા દેશે મોટું માન.
૧૦ કાં કે મોટું છે વૃજ નામ, તું છે અચરત કર્તા કામ. હે. ૮

તારો મોટો છે બહુ ભિવ, તું છે એકલ એકજ દેવ,
૧૧ હે પ્રભુ, તારો માર્ગ શિખાવ, સતમાં ચાલું રાખી ભાવ. હે. ૯

તારા નામે ખીવા માઠ, અમને શિખવજે શાક્ષાત.
૧૨ હે મજ સ્વામી મોટા દેવ, મનથી ગાતાં કરિયે સેવ. હે. ૧૦

હું તો વૃજને પૂર્ણ સદાય, આપું મોટો બહુ મહિમાય,
૧૩ કાં કે તારી મોટી મૈર, મારા ઉપર છે સુપેર. હે. ૧૧

નર્ક તણા ખાડાથી ખાર, મજ આત્માને ક્રીધા પાર.
૧૪ હે પ્રભુ ગર્વી બહુ વિકાળ, મજ પર મારે છે બહુ કાળ, હે. ૧૨

- સર્વે જીલમી ટેળે યાય, મળને મારી ખાવા ધાય.
મનમાં કલ્પે દેષ અધિક, ને નહિ રાખે પ્રમુખી બીક. હે. ૧૩
- ૧૫ હે પ્રભુ સ્વામી સર્વે કાળ, તું છે પોતે બહુ કંઈલાળ.
તું છે સતમાં પૂર્ણ પ્રતાપ, તું તો કર્તા છે બહુ માફ. હે. ૧૪
- ૧૬ હે પ્રભુ ફરતે મારી ગમ, કંઈલા કરવા તું હરદમ.
તુજ સેવકને બળ બક્ષાવ, ને દાસીનો પુત્ર બચાવ. હે. ૧૫
- ૧૭ હે પ્રભુ તારણ માટે આપ, મળને અધિક નિરાંતી આપ,
કે સહુ મારા વૈરી જોય, માઠી લાગે લલિત હોય. હે. ૧૬
- તેમ્મા બાણે સહુ હરદમ ઈશ્વર તો છે મારી ગમ.

કોરાહના દિકરાઓને સારુ ગાયન ગીત.

- ગીત ૮૭. હંદ ચરણકુલ. માત્રા ૧૬. તાલ ૪. (૪૪,૪--)
- ૧ શુદ્ધપણના પર્વતમાંહીં, તેનો પાયો છે શુભ ત્યાંધ.
૨ યાદૂબના સહુ ધરથી ભારે, પ્રમુદ રાજ છે સિયોન દારે. ૧
- ૩ જીહોવાના શૈર સંબંધી ભાખી છે તુજ વાતો સંબંધી.
૪ મળને જેમ્મા બાણુન હારા તેને સ્મરણ દોં નિરધારા. ૨
- રાહબ બાબિલ કેરી કાંણી, તેમ્માને સહુ ભાખું વાણી,
પલસ્તિ, જરૈ, કુશો માંહીં, જન્મ્યો છે અધિક પણ તે ત્યાંધ. ૩
- ૫ અધિક તે જન જન્મ્યા ત્યાંધ, સિયોન વિષે અધિક કૃવાધ.
દેવ પરાતપર તે તો આપે થીર કરીને તેને થાપે. ૪
- ૬ પ્રભુ લોકોની ગણના લેશે ત્યારે અધિક ત્યાં જન્મ્યો ફેશે.
૭ જેમજ સર્વ વગાડન હારા તેમજ ત્યાં છે સહુ ગાનારા. ૫
- તારાથી સહુ ઝરણ અમારા નિત્ય રહેછે સર્વે સારા.

કોરાહના ઢિકરાએને સારુ ગાયન ગીત, મુખ્ય વગાડનારને મહાભાગ
લેખનાથ પર; વાદ્યેશનું; હેમાન ડજરાલીનું.

ગીત ૮૮. હિંદ કુલળા. અંકર; ૨૨ માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦-, -૦--૦-, -૦--૦-, -૦--)

- ૧ હે યહોવા, તમે માહરા ત્રાત છો, રાત દાડે ધણી ખૂમ પાડું;
રોજને રોજ તું પાસ આવી નથી, ભાવથી ગીતના સાદ ફાડું;
હે યહોવા. ૧
- ૨ હું તણી અર્જ તું પાસ આવે ખરી, રાખજે અર્જમાં કાંત તારો.
૩ કેમકે હું ધણા દુઃખથી પૂર છું, ધોર પાસે ગયો છવ મારો.
હે યહોવા. ૨
- ૪ ને જનો ધોરમાં જાયછે ઝીતરી, તેમના સંગમાં છું ગણેલો;
ને જનો રાક્ષિતને જોર વિના રહે, તેમની પેઠ હું છું ઠરેલો.
હે યહોવા. ૩
- ૫ ને મરેલા મુખ્ય ધોરમાંહે ખધા, તેમની યાદ તું રાખનાહી;
ને ખધા તાહરે હાથ કાપેલ છે, હુંજ અંધો થયો માર્ગમાંહી.
હે યહોવા. ૪
- ૬ ધોર અંધારના આડમાં તે મને છેક નાખ્યો ધણોઠેક પાડી;
૭ તાહરા કોપને સર્વ માજં થકી તે મને દુઃખ દીધુંજ દાડી.
હે યહોવા. ૫
સિધ્ધા.
- ૮ સર્વ મારા ખરા અંગખીતા જનો તેજ સૌ હું થકી દૂર કીધા;
તે મને તેમની પાસ ધિકારમાં નાખતાં, અંધનો પૂર્ણદીધાં.
હે યહોવા. ૬
- ૯ હે યહોવા ધણા દુઃખથી રોજ હું શોકમાં બો રડુંજુજ ભારે;
હું ધણી અર્જથી હાથ મારા ખને તું બણી જીવકું વારવારે.
હે યહોવા. ૭

૧૦ શું બધા મહર્ષિ પામલ તો લોકને તું બતાવે ચમત્કાર તારા ?
 શું બધા મહર્ષિથી ઉઠતાં માનશે કાંઈ આભાર તે ખૂબ સારા ?
 હે યહોવા. ૮
 સિલ્લા.

૧૧ શું તમારી કૃપા ધોરમાં વાર્ણશે ? શું વળી નારામાં સત્ય તારું ?
 ૧૨ શું કદી અંધકારો વિષે ઠેકા યશે કામ તારું પ્રકાશીજ સારું ?
 હે યહોવા. ૯

શું બધા બૂલના દેરામાં તાહરી નીતિના નેમ સર્વે પ્રકાશે
 ૧૩ દેવ મેં પ્રાદમાં હાંકે મારી તને; ને કરું પ્રાયના તુંજ પાસે
 હે યહોવા. ૧૦

૧૪ હે યહોવા તમો આત્મા માહરૌ, તું થકી કાં કરે દૂર ભારે ?
 ને વળી ક્યાં લગી આપતું મુખડું, ઢાંકશે હું થકી વારવારે ?
 હે યહોવા. ૧૧

૧૫ હુંજ જાના થકી મહર્ષિ તોલે યઈ, લીનતાથી સહુ ત્રાસ તારા;
 ૧૬ કોપ તારો ચઢે હુંજ માટે ઘાણો, ને વળી ત્રાસ જો છુંદનારા.
 હે યહોવા. ૧૨

૧૭ તે સદા રેલની પેઠે ધેરી મને, મારવા અંકઠા યાય હામે
 ૧૮ મિત્ર વાલા બધા દૂર તે નાખિયા, આજખીતા બધા અંધ ઠામે.
 હે યહોવા. ૧૩

~~~~~
 અથન રૂજરાહીનું ઉપદેશનું ગીત.

ગીત ૮૯. હંદ દોહા. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪-૫-૧, ૪૪-૫)

૧ ઈશ્વરની કરુણા તણાં ગાઈશ ગાનો ખેરા;
 મારા મુખથી તું તણું પ્રગટિશ સત્ય હમેશા. ૧

૨ કાંકે મેં મુખથી કહ્યું સદા ઠેકે તુજ રૂમ.
 આકાશમાં થીર છે તારું સત્યજ એમ. ૨

- ૩ ક્રીધા ખંધાખસ્ત મેં મજ નિવડેલા સાથ,
મેં દાઉદ સાથે વળી ખાધા સમ સાક્ષાત. ૩
- ૪ કે તારા સહ વંશને થાપું થીર સદાય,
ને તુજ સહુ સિંગાસનો મજથી કાયમ થાય. ૪ નિખ્યા.
- ૫ હે પ્રભુ, આકાશા વિખે તુજ કૃત માટે ગાય
તારું સત્ય રહે સદા પવિત્ર મંડળ માંય. ૫
- ૬ કાંકે ગગને કોણુ છે જીહોવાજ સમાન
તે સમ માનવ પુત્રમાં કો છે મહિમાવાન. ૬
- ૭ થુદ્ધ સભામાં દેવ છે ખહુ મોટો બયભીત
ચોપાસેના લોકમાં ય્યેવા ય્યેજ ખચીત. ૭
- ૮ ય્યો જીહોવા ફોજના કો તુજ સમ ખલવાન?
તારું સત ચોપાસમાં છે મોટુંજ નિધાન. ૮
- ૯ સાગરની સહુ ગર્જના ને મોજા વિકરાળ,
તું તેચ્છાને જોરથી ખંધ કરે તત્કાળ. ૯
- તે રાહાચને મારતાં તેના ક્રીધા ચૂર
૧૦ તેં તુજ ખલિયા હાથથી, રિપુને વેચ્યા પૂર. ૧૦
- ૧૧ તારાંજગ આકારા છે, ને તેનો વિસ્તાર
તેં તેચ્છાને થાપિયાં, સર્વે ય્યે નિરધાર. ૧૧
- ૧૨ ઉત્તર દક્ષિણ સર્વને તેં ક્રીધાંજ તમામ
તાખર, ને હેમોન સહુ ગાથે તારાં નામ. ૧૨
- ૧૩ તારો ખુજ છે શક્તિમાં, ને છે ખહુ ખલવાન
ને તુજ જમણો હાથ છે જિયો મહિમાવાન. ૧૩
- ૧૪ તુજ સિંગાસન પાસ છે નીતિ ન્યાય હમીરા,
તારી સન્મખ ચાલશે કશ્ણા સત્ય વિશેષ. ૧૪
- ૧૫ જે જાણે આનંદના, શબ્દ તણી સહુ વાત,
તે પ્રભુના મુખ તેજમાં ચાલે ધન્યતા સાથ. ૧૫

- ૧૬ તેઓ તારા નામથી કરશે હર્ષ સદાય,
ને ગુજવ્યાયપણા થકી તેઓ ઊંચ મનાય. ૧૬
- ૧૭ કાંકિ તેના જોરનો વું તો છે મહિમાય,
તેનું સિંગ ઝંચું ઘણું ગુજ કરણાથી થાય. ૧૭
- ૧૮ કાંકિ દેવ અમો તણી છે બહુ માઠી હાલ,
ઈસ્ત્રાયલનો શુદ્ધ છે રાજા સર્વ કાળ. ૧૮
- ૧૯ તારા પવિત્ર પાસવું બોલ્યો એવી વાત,
મેં જોરાવર એકને થાપ્યો મદત માટ. ૧૯
- તેને લોકોમાંયથી મેં ક્રીધાજ પસંદ,
સહુ પર તેને થાપતાં, ક્રીધા મેંજ જીલંદ. ૨૦
- ૨૦ મજને દાઉદ દાસ તો મળિયો છે નિરધાર,
પવિત્ર તેલે રાયનો મેં ક્રીધા સંસ્કાર. ૨૧
- ૨૧ તે સાથે મજ હાથ તો, થીર થશે સહુ કાળ,
હા, મજ જીજ બળ આપતાં તેની લે સંભાળ. ૨૨
- ૨૨ તેના સર્વ રાગુઓ તેને જીતે નાંચ;
અસત્યના પુત્રો બધા દુઃખ ન દેશે કાંચ. ૨૩
- ૨૩ તેના સર્વ રાગુને પાડું તેની પાસ,
તેને ગુમ્મદ કરનારને દુઃખે આપું ત્રાસ. ૨૪
- ૨૪ મારું સત્ય કૃપા વળી રૂંશે તેની સંગ,
મજ નામે ઝંચુ થશે તેનું ઉત્તમ સિંગ. ૨૫
- ૨૫ મેલિરા તેના હાથને સાગર લગ નિરધાર
તેના જમણા હાથને મેલિરા નદ મોઝાર. ૨૬
- ૨૬ તે કરશે અર્જુ વળી મજને ફેતાં બાપ,
મારો વ્રાતા દેવ છે ને મજ આગ્રો આપ. ૨૭
- ૨૭ મં પણ મુખથી બાપિયું વુંજ વડો મજ પૂત,
જગના સર્વ રાયથી ઝંચું કરું અદ્ભૂત. ૨૮

- ૨૮ મારી કરૂણા હું સદા રાખું તેને કાળ
ને મજ નેમો સર્વ જો થાશે થીર સદાજ. ૨૯
- ૨૯ હું તો તેના વંરાનું રક્ષણ કરું હંમેશા,
કે તેમ્નો સર્વ સદા થીર ટકે સહુ બેરા. ૩૦
- તેનાં શુભ સિંગાસનો ટકશે સર્વ કાળ.
સ્વર્ગતણા દાડા લગી રાખું હું સંભાળ. ૩૧
- ૩૦ જો તેના સહુ પુત્ર તો તોડે મારા નેમ
ને મારા સહુ નેમમાં ચાલે નાહી તેમ. ૩૨
- ૩૧ જો તેમ્નો મજ નેમને તોડી, નાખે દૂર.
ને મારી સહુ આના પાળે નાહી પૂર. ૩૩
- ૩૨ તેના ગુણ કારણે દેરા છુડીનો માર.
પાપ તણી શિક્ષા કરું ચાખ્યકે નિરધાર. ૩૪
- ૩૩ તેનાથી કરૂણા કરી રાખું નાહી દૂર.
ને માઈ સાચાપણું સર્વ કરું હું પૂર. ૩૫
- ૩૪ મારા કરાર હું કદી તોડું નહિ કોવાર.
મજ હોઠાની વાતને હું નહિ ફેરવનાર. ૩૬
- ૩૫ મેં મારી શુદ્ધતા થકી આધા છે સોગાન
થું દાઉદની સાથ હું મિથ્યા કહું વરદાન? ૩૭
- ૩૬ તેનો સર્વ વંરા તો ટકશે સર્વેદાય,
મજ સામિ સિંગાસનો સૂર સરીખા થાય. ૩૮
- ૩૭ ચંદા સરખાં થીર તે રૂંથે મારી પાસ,
ને સાચા સાક્ષી પેઠે રૂંથે તે આકારા. ૩૯
- ૩૮ તો પણ તે કંટાળતાં તેને કાલ્યો દૂર,
અભિષિખ્ત પરકોષ તો, કાધી તે ભરપૂર. ૪૦
- ૩૯ તે તો તારા દાસનો તોડ્યો છેજ કરાર,
તેહ તણા શુભતાજને ફેંક્યો બૂ મોઝાર. ૪૧

- ૪૦ તે તેની સહુ વાડને તોડી છે ચોપાસ,
તેના કિલ્લા સર્વ તે ભાંગી કીધા નારા. ૪૨
- ૪૧ વાટે જતાં માનવી તેને લૂટી જાય,
પાડોસીની દૃષ્ટિમાં તે અપમાની યાય. ૪૩
- ૪૨ તે તેના વૈરી તણા કીધા હાથો જિંદગી;
તે તેના રાત્રીને કીધા પ્રસન્ન બહુજ. ૪૪
- ૪૩ તે તેની તરવારની વાળી દીધી ધાર,
તેને યુદ્ધમાં થીર તે ના રાખ્યો નિરધાર. ૪૫
- ૪૪ તે તેનો મહિમા બધા કીધા બંધ સદાય,
તે તેનાં સિંઘાસનો ફેંક્યાં જૂતળમાંય. ૪૬
- ૪૫ તેની જીવાની તણા દાડા કીધા ટુંક
તે તેને લાજથી ઢાંક્યો છેજ અચૂક. ૪૭ સિલ્સા.
- ૪૬ હે પ્રભુ મ્યાં સુધી રહે મજથી તું બહુ ગૂપ?
શું સહુ કાળે દૂર ચર્ષ મજથી રૈશે ચૂપ. ? ૪૮
- શું તારો બહુ કોપ તો મજ પર નિત નિત યાય?
શું અગની સરખો વળી બળતો બળતો જાય ? ૪૯
- ૪૭ હે પ્રભુ તું સંભારજે મારું સહુ આયુષ્ય,
રાથી અમથાં તે બધાં કીધાં સર્વ મનુષ્ય ? ૫૦
- ૪૮ કો છે એવા માનવી જે નહિ પામે માત ?
મરણ્યકાકોરા અથે જીવત આત્મા પોત ? ૫૧ સિલ્સા.
- ૪૯ તે દાઉદની પાસ સમ સતમાં આધા જેહ,
હે સ્વામી મ્યાં ગેબધી પૂર્વી કરેણા તેહ ? ૫૨
- ૫૦ હે સ્વામી ગુજરાતની સહુ નિંદા સંભાર,
હું વેડું જીરમાં લોકોના ધિકાર. ૫૩
- ૫૧ કે જે તારા રાત્રીએ કીધું ગુજ અપમાન,
તે છે ગુજ અભિષિક્તના ચરણ તણું અપમાન. ૫૪

૫૨ સર્વે કાલે દેવને હોળે સ્તોત્રો ગાન,
આમિનઆમિનબોલતાં દેળે સર્વે માન. ૫૫

દેવના માળસ મુસાનો કરેલી પ્રાર્થના.

ગીત ૯૦. હંદ ચાપાયા. તાલ ૭. (૪૪,૪૪,૪૪--)

- ૧ હે સ્વામી, સહુ પેઢી માંહે તું અમઆત્રાસારો,
- ૨ પાડો ને સહુ જગના પેલો, તું છે ધંધ્યર મારો. હે સ્વામી. ૧
- આદ વિનાનો તું છે પોતે, અંતજ નાહીં તારો,
- સર્વે સૃષ્ટિ ઠેરો તું તો, પોતે છે રચનારો. હે સ્વામી. ૨
- ૩ સર્વે માણસને તું પોતે નારા વિષે ફેરાવે
- પાછા આવો અપું ફેતાં, તું સહુને બોલાવે. હે સ્વામી. ૩
- ૪ તારી સામા સહુસ્ર વર્ષો ટળશે દિનના જ્વો,
- તે રાત્રીના પોર સરીખાં વીતી જસે તેવાં. હે સ્વામી. ૪
- ૫ રેલ સરીખાં તું હુબાવે, નિદ્રા જ્વોં તેને,
- ધાસ સરીખાં તું બદલાવે પ્રોઢોમાં તો અંને. હે સ્વામી. ૫
- ૬ પ્રોઢ સમે તે બહુ ખીલેછે, ને પાછું બદલાય્મે.
- સંધ્યા કાલે ચિમલાઈને, તેમ્મો સર્વ કપાય્મે. હે સ્વામી. ૬
- ૭ કાંકે તારા ક્રોધ થકી બહુ થાય અમારા નાશો
- ને બહુ તારા કોપ થકી તો લાગે મોટા ત્રાસો. હે સ્વામી. ૭
- ૮ તે સહુ રાખ્યાં પાપ અમારાં તારી દ્રષ્ટિ સામાં
- ને સહુ છુનાં કૃત્ય અમારાં તુજ મુખ અનવાળામાં. હે સ્વામી. ૮
- ૯ કાંકે સહુ દિન જાય અમારા તારા કોપજ માંઈ,
- સ્વપ્ના જ્વોં વર્ષ અમારાં, ટળશે પૂરાં યાઈ. હે સ્વામી. ૯

- ૧૦ જો અમ જીવન ફેરા ફાડા રિતેર વર્ષો થાશે
કે બહુ બળથી ઝેંશી થાએ તો પણ વ્યર્થ જણાશે. હે સ્વામી. ૧૦
- કાંકે તે તો વેલાં વેલાં જાશે સર્વ કપાઈ,
ને સહુ જીવ અમારા ઊડી, જાશે અમજ થાઈ. હે સ્વામી. ૧૧
- ૧૧ જેવો તારો ત્રાસ થયો છે, કોપજ તેજ પ્રમાણે,
તેમ્મોના સહુ સામર્થ્યને તો, પૂરું કોણજ જાણે. હે સ્વામી. ૧૨
- ૧૨ અમો તણા સહુ ફાડાને તો ગણવાને શીખાવો,
તે જાણ્યાથી જ્ઞાની થેયું, માટે આપ બતાવો. હે સ્વામી. ૧૩
- ૧૩ હે પ્રભુ વેલા પાછા આવો, ક્યાં લગ રૈશો કોપી ?
તુજ સેવકને રાંતિજ આપી ક્રોધજ નાંખો લોપી. હે સ્વામી. ૧૪
- ૧૪ પ્રાઢોમાં તુજ કરૂણાથી તો તૃપ્તજ કરજે સારા,
કે મજ ઊમરમાં આંનંદે હંપું વારંવાર. હે સ્વામી. ૧૫
- ૧૫ તેજે અમને દુઃખો દીધાં, તે અમ દ્રષ્ટે ભાગ્યાં,
તેજ પ્રમાણે અમને સુખો, આપો સર્વ કાલા. હે સ્વામી. ૧૬
- ૧૬ તારાં કૃત્યો તુજ સેવકને સર્વ દેજે દાખી
તેના વંશોને તુજ મહિમા સર્વે દાખો ભાખી. હે સ્વામી. ૧૭
- ૧૭ અમો બાણી અમ જીહોવાની પ્રસન્નતા બહુ થાએ,
તું અમ હાથો ફેરાં કામો કરજે શિદ્ધ સદાએ. હે સ્વામી. ૧૮
- તું તો સર્વ કાળે કરજે પોતે આપો આપી
હા; અમ હાથો ફેરાં કામો, સર્વ દેજે થાપી. હે સ્વામી. ૧૯

ગીત ૯૧. હંદ સંવેયાવત્રીશો. તાઝ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪૪--)

- ૧ જીહોવાના છુંના સ્થાને વસશે જેમ્મો તેમાં જાઈ,
તેમ્મો સહુથી મીઠાની તો રૈશે સારી છુંવામાંઈ. ૧

- ૨ જીહાવાને હું તો ભાખું કેવું છે મજ આશ્રો સારો,
ને પ્રભુ છે મજ કિલો સાચો, તેમાં વિશ્વાસ રાખું મારો. ૨
- ૩ કાંકે પારધની જલેથી વૃજને લેશે તે છોડાવી,
ને ખહુ ભારે મરકીથી તે વૃજને લેશે તેજ બચાવી. ૩
- ૪ તેનાં પીછાં ફેરે ય્યાયે તે તો વૃજને ફાંકી દેશે.
તેની પાંખો ફેરે છુાયે તારી સર્વ આરા રેશે. ૪
- તેની સર્વ સાચાઈ તો અખતર, હાલો તારાં થાશે,
સર્વ કાલો માહે તારો સાચો રક્ષક તે દેખાશે. ૫
- ૫ જો, રાત્રે ખહુ ખીક જણાશે તો પણ વૃજને બે નહિ લાગે,
ને જો, રોડે તારો જોડે તો પણ વૃજને કો નહિ વાગે. ૬
- ૬ જો, અંધારા માહે ચાલે મરકી ભારે કોઈ વારે,
ન્યારે ઘાતક નારા જણાશે મધ્યાને ખહુ મોટા ભારે. ૭
- ૭ ને વૃજ આશુ આશુ માનવ રાહુચ પડતાં મરણે જશે
રાહુચ પડશે જમાણે હાથે તો પણ વૃજને બે ને થાશે. ૮
- ૮ પાણીના સહુ બધા માટે ન્યારે ભારે રિક્ષા હોશે,
ને સહુ દુષ્ટો કેરી રિક્ષા કેવળ તારી આંખે જોશે. ૯
- ૯ કાંકે પ્રભુને તારે માટે રેવાનો તે કીધો વાસો,
જીહાવાને તે તો કીધો તારે માટે આશ્રો આશો. ૧૦
- ૧૦ કાંકે તારા પર કો દુઃખો પડશે નાહીં એવાં ભારે,
ને વૃજ પાસે એવી મરકી આવે નાહીં કોઈ વારે. ૧૧
- ૧૧ કાંકે તારા રક્ષણ માટે નિજ દુતોને આજ્ઞા દેશે,
૧૨ કે વૃજ ચરણોને ના લાગે માટ તને તે ઝીલી લેશે. ૧૨
- ૧૩ સિંહો ને ખહુ મોટા સર્પો તે પર વું તો ચાલ્યો જશે,
અજગરને સહુ સિંહ બચ્યા તો તારા પગથી તો છૂંદાશે. ૧૩

- ૧૪ કાંકે તેણે મન પર પ્રીતિ કીધી માટે તારણ આપું.
 ને તેણે મજ નામજાળણું માટે તેને જીયો થાપું. ૧૪
- ૧૫ જ્યારે તેમજ અર્જુન કરશે ત્યારે ઉત્તર આપિશ સારો;
 તેના દુઃખનો સંગી થૈને આપિશ આપ્તને છુટકારો. ૧૫
- ૧૬ હું તો તેને લાંબું જીવન આપીને બહુ તૃપ્ત કરાવું,
 ને હું તેને માટે ઉત્તમ તારણ પ્રગટી પૂર્ણ બતાવું. ૧૬

શાશ્વત્ત દિનને સારું ગીત.

ગીત ૯૨. હિંદુ કલ્પના. અક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦--,-૦--૦--,-,૦--૦--,-૦--)

- ૧ દેવનો પાડતો માનવો ભાવથી, શ્રેષ્ઠ છે એ બધું કામ સારું,
 હેયહોવાતમાનામનાંગીતથી, રાખવુંધ્યાનતો ખૂબ તારું. દેવ-૧
- ૨ પ્રાદના પારમાં ભાખવી કીરપા, રાતમાં ભાખવાં સત્ય તારાં;
 ૩ તાર તંબુરને સર્વ વીણા થકી, ફાડને દેવને રાગ સારા. ૨
- ૪ કેમકે હેયહોવા તમા કૃત્યથી, પૂર્ણ સાનંદ તો તેજ કીધી,
 સર્વ તારા બધા કામથી મેજ તો બૈજઆનંદ ઉલ્લાસલીધો. ૩
- ૫ હેયહોવા તમારાં બધાં કૃત્યતો કેવડાં ગંધ છે રાક્ષિતવાળાં,
 ને તમારી બધી ધારણા તો વળી, પૂર્ણ ગંડીજ છે સર્વ કાલા. ૪
- ૬ સર્વ અગાનીએ જાણતાકો નથી, ને વળી ચૂર્મ જુજેજનાહીં,
 ૭ દુષ્ટ તો ધાસની પટે જિગેખરા, પાપિએ કુલશે મનમાહીં. ૫
- જે સમે દુષ્ટતો ખીલતા જાયછે, તે સમે સર્વ તે નાશ થાશે.
 ૮ તોય તું દેવ સર્વોપરી આપછે, ને સદા તું ટકે યુદ્ધ વાસે. ૬
- ૯ કેમકે હેયહોવા તમારા બધા, રાત્રુએ સર્વ તો નાશ થાશે,
 ને વળી સર્વ અન્યાયના માનવી, નારામાં છેક વેરાઈ જાશે. ૭
- ૧૦ નેયહોવા તમા માહરા સિગને, રાખશે ગંધ બૈ રેમ જેવું,
 હું ધણા ઉત્તમી આશના તેલથી, બીજતો સૂખ પામુંજ એવું. ૮

- ૧૧ સર્વ મારા ખરા શત્રુ ને નેહશે, તેમને દેખશે આંખ મારી,
હું બણી બિઠતા શત્રુના નાશની, શાંભળું વાતનો કાન ધારી. ૯
- ૧૨ સત્ય સૌ માનવી તાડ નેવા વધે, ને કુળે ઈર્ષના વૃક્ષ નેવા;
૧૩ ને બધા દેવના ધામમાં રૌપ છે, દેવધામિ ફલ પૂજ્ય ઈવા. ૧૦
- ૧૪ વૃક્ષ આયુંબ્યમાં તે ધણા ફૂલશે, પુષ્ટ લીલા વળી ઈન્દ્ર યાશે,
૧૫ દેવ છે ન્યાય ને આશ્રિ માહુરો, ઈન્દ્ર તે ભાખતો રાજ જાશે. ૧૧

ગીત ૯૩. હંદ મુંજગી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪. (૫--૫--૫--૫--)

- ૧ યહોવા સદા રાજ પોતે કરે છે, ધણા માનથી પૂર્ણ પેરેલ રે છે.
યહોવા રહે રાક્ષિતથી કેડ બાંધી, સદા તે રહે છે ધણા શક્તિ સાધી. ૧
- ૨ સ્ત્રી છે બધી બૂ ધણા જોર માંહી, ટકે થીર થૈ કીક આલેજ નાહી.
૨ તમોશ્રી સદા કાળના દેવ મારા, સદા કાળરાન્યાસનો છે તમારાં. ૨
- ૩ અરે દેવ સ્ત્રીઓ તમો આજવારે, બધો રેલ ગર્ભ ગ્રહી છે જભારે.
૪ સમુદ્રે કરે નીર ગાળી બુમાઠા, ધણી રેલ પેઠે કરે છે સુસાઠા. ૩
- બધી રેલથી દેવ છે રાક્ષિત ધારી, વસે છે સદા જંચમાં સૂખકારી,
૫ સદા દેવના નેમ તો થીર યાશે, સદા શોભશે શુદ્ધતા દેવ વાસે. ૪

ગીત ૯૪. હંદ જોવાડ. માત્રા ૧૫. તાલ ૪. (૪૪, ૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ બદલાના લેનાર, હે પ્રભુ બદલાના દેનાર,
તું તો પોતાને દેખાડ, ને નહિ ધરને કોઈ આડ. ૧
- ૨ ઈન્દ્ર જગનાયક થાને જંચ, ગર્વીને દે બદલો વુચ્ચ.
૩ હે પ્રભુ કુળો તો કૈ જાર, કરશે તે ઈન્દ્ર જ્ય જ્યકાર. ૨
- ૪ તે ઈન્દ્ર બબડી બોલે વાત, કુર્મી સહુ બોલે સાથ;
૫ વુજ લોકોને કચરે બૌજ, લીન કરે વુજવતનો સૌજ. ૩
- ૬ પરધર્મી ને વિધવા નાર, કુળો તેને દે છે માર.
માતપિતા વિન ને નેહાય, તેના ખુન કરે છે સૌય. ૪

- ૩ તેઓ દિલમાં કરે વિચાર ઈશ્વર દેખે નહિ નિરધાર,
યાકુમ કેરો દેવ નિધાન, સદાય રૂંથે તેજ અજાણ. ૫
- ૮ સર્વ લોકતણાં અજાન, સમજે સર્વ લાવી ભાન,
સર્વ શૂંચ અને નાદાન, ક્યારે થાશે બુદ્ધિવાન ? ૬
- ૯ કરણોનો જે કર્તા દેવ, શું નહિ જાણે સર્વ યોગ ?
ચક્રને રચતા જે સાક્ષાત શું નહિ દેખે સર્વ વાત ? ૭
- ૧૦ પરદેશીને જે દે માર, શું નહિ રિક્ષા તે દેનાર ?
સૈન્યોને જે શિખવે જ્ઞાન, શું નહિ હોય બુદ્ધિવાન ? ૮
- ૧૧ સર્વ માનવતાજ વિચાર, ઈશ્વર જાણે છે કરતાર,
પ્રભુ તે જાણે સર્વ ફેક, વ્યર્થ બધા છે અમો લોક. ૯
- ૧૨ હે પ્રભુ જેને તું દે માર, તે શિખવે છે શાસ્ત્રોસાર,
એવા માનવ જે જે હોય, ધન્ય સદા નર માનો સાય. ૧૦
- ૧૩ કુંડે કાલે તે નિરધાર, આપ તેને સુખ અપાર,
ત્યાં લગ પાપી માઠ જર, ખાશે ખોદાશે બરપૂર. ૧૧
- ૧૪ પ્રભુ પોતાના લોકજ દૂર, નાહિ કરશે આપ જર,
પ્રભુ પોતાના વતનો આપ, નાહી ત્યાં દૂર કદાપ. ૧૨
- ૧૫ કાંકે નીતિ પાછળ વ્યાય, થીરજ થાશે એમ સદાય.
ત્યારે સર્વ મનના એમ તેની પાછળ જશે લોક. ૧૩
- ૧૬ કુંડાની સામા સાક્ષાત કોણજ કુંડે મારે માટ ?
કુંડાની સામા કો જાય, મજ માટે કો ઉભો થાય ? ૧૪
- ૧૭ જે પ્રભુ મારી સાધ્વ ન થાત તે મજ આત્મા સુપ થે જાત.
૧૮ મારા પાપ અસ્યા જે વાર, ત્યારે અજ કરી નિરધાર. ૧૫
- ત્યારે હે પ્રભુ કરૂણા સાય, મજને આવી લે તુજ હાથ.
૧૯ મજને મોટી ચિંતા થાય, ત્યારે તું તો દેહિ સાધ્વ. ૧૬
- ૨૦ શું અપકારી રાખ્ય કદાપ, પામિ તારો તે મેલાપ ?
ને નિધિથી તો કુંડી વાત જે જે કલ્પે છે સાક્ષાત. ૧૭

- ૨૧ તેઓ સર્વે ટોળે થાય, સાચા જીવો પરસહુધાય.
નિર્દોષીનાં જે જે રક્ત, તે અપરાધી પાડે ક્ષત. ૧૮
- ૨૨ પ્રભુ છે મારું અખતર આડ, મજને સંતાવાનો પાડ.
૨૩ તેના સર્વે જે અચ્ચાય, પ્રભુ તો તે પરવાલી જાય. ૧૯
- તેઓનાં જે પાપો પૂર, તેમાં કાપી દેજ જરૂર.
અમા તણો જે ઈશ્વર દેવ, તેને કાપે તે તતખેવ. ૨૦

ગીત ૯૬. હંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૭---૭---૭---૭---)

૧. અધા આતતાં ગીતના સાદ પાડે,
યહોવા તણાં ગીતના નાદ ફાડે,
યહોવા અરો ત્રાત છે અમ જાણી,
કરો હર્ષના સ્તર, સૌ રાખું તાણી. ૧
૨. અધા આપણે ગીતના નાદ ગાતાં,
કરો હર્ષના રાખું તે પાસ જતાં,
૩. યહોવા અરો દેવ છે શ્રેષ્ઠ જાણો,
અધા દેવથી જીવ ને રાય માનો. ૨
૪. યહોવા તણે હાથ છે જૂ ઝંડાઈ,
વળી છે અધા પાડની યો કચાઈ.
૫. અનાવ્યા અધા સાગરો જોત જોતે,
વળી કોરડી જૂ ફરી હાથ પોતે. ૩
૬. નમો સર્વ આવી પગે લાગતાં તો,
અરા દેવને ભાવથી સેવતાં તો;
૭. યહોવા અરો દેવ કર્તાર જાણી,
અધા ખેસજો ધુંડણે ધ્યાન આણી. ૪

- ખરા આપણો દેવ છે એમ માનો,
અને આપણે તે તણાં મેંદ જાણો.
- ૮ કદા જો સુણો આજ તેની સુવાણી,
યજો ના તમા સજ્જ હંકાર આણી. ૪
- યયા જોમ રે ઊલટા રાજ માંહી,
યઈ ઊલટા ને કરી પારખાઈ;
તમારાજ ખાપે મને જોમ કીધું,
ધણો રે મને ખીજવી દુઃખ દીધું. ૬
- ૯ ધણાં કામ દીઠાં અચંપિત ભારે,
મને પારખ્યો તોય તો તેજ વારે.
- ૧૦ યયો તે યકી હું ધણો રાગ વાળો,
કચ્છો કોપ મેં વર્ષ ચાળીરા કાળો. ૭
- અધા બ્રહ્મનારા ખરા મેંજ માન્યા,
ખરા તેમણે માર્ગ મારા ન જાણ્યા.
- ૧૧ કરી ક્રોધ મેં એ યકી સમ લીધા,
વિસામા યકી સૌ કરી દૂર લીધા. ૮

ગીત ૯૬. હંદ દેવ. અક્ષર ૨૪. તાલ ૪.

(૫--૫--૫--૫--૫--૫--૫--૫--)

- ૧ યહોવા તણાં સૌ નવાં ગીત ગાજો,
અન બ્રહ્મિવાસી અધા સ્થર ફાડો,
- ૨ ખરા ગાનથી દેવને ધન્ય માનો,
સદા જ્ઞાન તેજું કથી સાદ પાડો. ૧
- ૩ વિદેશી વિષે માન તેજું કરતાં,
અધા યોકને કામ તેનાંજ બાપો.
- ૪ યહોવા સુવંદિત મોટોજ જાણી,
અધા દેવથી તે તણી ખીક રાખો. ૨

- ૫ વિદેશી તણા દેવ છે વ્યર્થ સંધા,
પરંતુ યયાં દેવથી ન્યોમ સારાં.
- ૬ મહિંમા અંને માન છે તે સમીપે,
ટકે રાક્ષિ શોભા સુથાને અપારા. ૩
- ૭ યહોવા તણું માન રાખી બધાએ
સદા આપજો માન મીઠાઈ તેને.
- ૮ યહોવા તણાં નામનાં ગાન ગાતાં,
લહી દાન સારાં જજો દ્વાર અંને. ૪
- ૯ બજો દેવને શુદ્ધ માને કરીને,
બધી જૂ તણા લોક તેથી ડરીને.
- ૧૦ કહોરે બધા લોકને સાદ પાડી,
યહોવા કરે રાજ રાક્ષિ ધરીને. ૫
- યશ દૂનિયા થીર, ને નૈ હલાશે,
કરે ન્યાય સાચો સદા દેવ પોતે.
- ૧૧ યશ હર્ષ સ્વર્ગે અંને સૌખ્ય જૂમાં,
વળી ગર્જશે સાગરે નીર જ્વેતે. ૬
- ૧૨ બધાં ક્ષેત્રને તે વિખે જો વસેછે,
યશ તેમને તે સમ હર્ષ ભારે.
અંને વૃક્ષ રાનો તણાં તે સમમાં,
સદા હર્ષશે દેવ પાસે વધારે. ૭
- ૧૩ યશ અંમ કે જૂ તણા ન્યાય માટે,
વધારે યહોવા ધરી સત્ય ધારા.
બધી જૂ અંને સર્વ લોકો તણા તે,
કરે આપના ન્યાયથી ન્યાય સારા. ૮

ગીત ૯૭. હંદ સૈયગવ્વોશા. તાઝ ૮. (૪૪,૪૪,,૪૪,૪--)

- ૧ ધંપર પોતે રાજ કંરેછે, માટે પૃથિવ બહુ હંપારી. ૧
જગના જે જે સર્વ બેટો, બહુ આનંદી તેઓ યાશે.
- ૨ વાદળ, આંધી મોટાં થાશે, તેની તો સહુ આસે પાસે,
સામ્યપણું ને અદલી વ્યાયજ, તેના સિંહાસનને વાસે. ૨
- ૩ તેની આગળ આગળ અભિ મોટા તેજે તો જામ્યેછે;
ચોગમ તેના રાતુઓને પૂરા ખાળી તે નાખેછે. ૩
- ૪ જગમાં ભારે તેજ પ્રકાસ્યા, તેની વીજેના પ્રકાશે;
એવાં ભારે કૃત્યો જોતાં, કાંપી પૃથિવ બહુ ઉજાશે. ૪
- ૫ જીહોવાની સન્મુખથી તો, ને ધરણીના ધણી સમીરે,
મોટા મોટા પર્વત ખારા, ગળિયા મીણ પ્રમાણે તોરે. ૫
- ૬ ત્યારે તેનું સત પ્રગટાવ્યું, આકાશાએ મોયું ભારે,
તેના મહિમાને તો દોઢો, સર્વે લોકે તેણી વારે. ૬
- ૭ કોરેલી સહુ મુર્તિના જે પૂજક સર્વે બહુ શરમાશે.
માટે જીહોવાને માની ભજજો સહુ દેવો તે પાસે. ૭
- ૮ સિયોન ખૂશ થયો તે જીણી, ને યહુદા કેરી કુંવારી,
એ જીહોવા, તારા વ્યાપે તેઓ બહુ હંપારી ભારી. ૮
- ૯ કાંકે હે પ્રભુ સર્વે જગ પર, વંજ પરાતપર છે બહુ ભારે;
ને સહુ દેવો કરતાં તારી ઉચ્ચાર્થ તો છેજ વધારે. ૯
- ૧૦ એ પ્રભુ કેરા પ્રેમી જન સહુ, મોટા દેવો બુંડું ત્યાગો ;
કાંકે તે નિજ શુદ્ધ જનોને બુંડા કરથી રાખે આપો. ૧૦
- ૧૧ સાચા માટે સહુ અજવાળું વાવી રાખ્યું છે બહુ ભારે,
સાચા મન વાળાને માટે હર્ષ ધણો છે બહુજ પ્રકારે. ૧૧
- ૧૨ સર્વે વ્યાપી હર્ષિત થઈને તેને મહિમા દેજો ભારી;
સહુજન તેના સ્તોત્રાકરજો, તેની પવિત્રતા સંભારી. ૧૨

ગીત ૯૮. હંદ હંદવિજય. અક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૨. તાલ ૮.

(-૦૦-૦૦-૦૦-૦૦,,૦૦-૦૦-૦૦--)

- ૧ ઈશ્વરને શુભ સ્તોત્ર નવું નિત ગાઈ સદા સહ પૂર્ણ વખાણો.
કારણ કે પ્રભુએ કરિયાં કૃત તે અદ્ભુત ઘણાં સહ જાણો. ૧
- તારણ તેહ તણું કરિયું નિજ હસત અને શુભ બાહુ વડે તો,
૨ ને પ્રભુએ કરિયું નિજ તારણ જાહર રે સહ લોક કડે તો. ૨
- તેહ તણું શુભ સત્યપણું સહ માનવની ચક્ષમાં પ્રગટાવ્યું.
૩ ને પ્રભુએ ઈસરાયલને નિજ રૈમ અને સત યાદ કરાવ્યું. ૩
- સર્વ જગે અમ દેવ તણું શુભ તારણ તો નિરખ્યું અતિ સાહે.
૪ જૂમિ બધી, અતિ હર્ષ તણા બહુ નાદ કરો પ્રભુ દેવજ સાહે. ૪
- મમ થજો, હર્ષાઈ તમા સહ, ને જયના બહુ રાગજ ફોડો.
૫ તંબુરથી પ્રભુને સ્તવજો નિત, ને શુભ જંતરથી જુમ પાડો. ૫
- ૬ મુંગલને રણ સિંગ થકી બહુ રાગ ફરી શુભ ગાનજ ગાવો,
ઈશ્વર રાય ભણી નમનાં નિત હર્ષ વડે બહુ મમજ યાવો. ૬
- ૭ સાગર ને નિજ પૂરપણું, સહ જૂમિ, અને સહ માનવ ગાશે.
૮ રૈલ થશે ખુરા તાળ વડે બહુ, પર્વત તો પ્રભુથી હર્ષાશે. ૭
- ૯ કે જગનો ઈનસાફ કરે સત માટેજ તો પ્રભુ આપ પધારે.
તે સહ જૂમિ તણો અદલી સત વ્યાયજ તો કરશે શુભ ધારે. ૮

ગીત ૯૯. હંદ વિક્રાંત. અક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૪. તાલ ૬.

(-૦૦-૦૦-૦૦-,૦૦-૦૦--)

- ૧ ઈશ્વર આપ ખરો જગમાં શુભ રાજ કરેછે,
ને વસતાં કરૂખીમ વિષે પ્રભુ આપ ફરેછે. ૧
- તેજ થકી સહ માનવ તો ધુજતાં બહુ ડોલે,
૨ દેવ સિયોન અને જગમાં અતિ જીવ્ય અતોલે. ૨

- ૩ તે તજ માટ બયંકર તો બહુ નામજ ગામ્મિ,
કારણ કે બહુ થુફજ છે તજ નામ સદામ્મિ. ૩
- ૪ રાય તણા બળને ગમશે બહુ વ્યાયજ સારૌ,
તું ઈસરાયલમાં અદલી સતનો કરનારૌ. ૪
- ૫ ઈશ્વરને બહુ ઉચ્ચ ખરૌ અતિ આપણુ માનો,
તેહ તણા થુભ પાય બણી બજતાં થુભ જાણો. ૫
- ૬ યાકુબ, હારન, ત્રસા વળી પ્રભુ ભકત ખરા છે;
અર્જ ધણી કરનાર મધે સમુચ્છેલ મલ્યા છે. ૬
- જે વખતે બહુ અર્જ કરી તજ પાસ બધામ્મિ,
તેજ સમે પ્રભુ ઉત્તર તો કરતોજ સદામ્મિ. ૭
- ૭ મધ તણા થુભ ચંભ ચક્રી બહુ વાતજ કીધી,
જે વિધિમ્મિ પ્રભુમ્મે બુખશ્યા, સહુ તે મન લીધી. ૮
- ૮ હે પ્રભુ, ઈશ્વર તે થુભ તો બહુ ઉત્તર દીધા;
હે પ્રભુ, માફ કરી કૃતના બદલા બહુ લીધા. ૯
- ૯ ઈશ્વરને બહુ ભાવ ચક્રી અતિ ઉચ્ચજ માનો,
તેહ તણા થુફ પાડ બણી બજતાં થુભ જાણો. ૧૦

ગીત ૧૦૦. હંદ મુજંગો. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૫--૫--૫--૫--)

- ૧ બધા દેરા, તો દેવને રાગ ફાડી,
૨ કરૌ સેવના હર્ષથી સાદ પાડી.
૩ યહોવા ખરૌ દેવ છે એમ જાણી;
યયા આપણે તે ચક્રી સર્વ પ્રાણી. ૧

નથી કો યયા આપણે આપ પોતે,
યયા દેવથી મેંદને છાક જોતે.

- ૪ ધણા ગીતથી દેવ મંદિર બેશો,
તમો પાડ માની, બધા દ્વાર પેસો. ૨

સદા સર્વ ફેળે તમા ધન્ય ય્યને,
ધાણે પાડ માની નમા પાસ તેને.
૫ યહોવા ધણો શ્રેષ્ઠ ને છે દયાળુ;
ઠકે સત્ય તેનું ધણા વંશ ચાલુ. ૩

ગતિ ૧૦૧. હંદ દોહા. માત્રા ૨૬ તાલ ૬. (૪૪-૫-૧, ૪૪-૫)

- ૧ હું પ્રભુ, હું તારાં કરું મનથી પૂર્ણ વખાણ;
કરૂણા ને સત વ્યાયનાં હું તો ગાર્ધરા ગાન. ૧
- ૨ હું તો સીધા માર્ગનું નિત નિત ચિત્ત ધરનાર,
તું તો ક્યારે હું ભણી પોતે આવનહાર? ૨
- ૩ હું તો સીધા મન ચક્રી ચાલીશ મારે ઘેર,
કોઈ અનુચિત વાતને નહિ નિરખીશ સુપેર. ૩
- ૪ હઠનારાનાં કામને કંઠાણું છું પૂર,
કે તેમાનું કો મને ચોંટે નૈજ જરૂર. ૪
- ૫ ને હઠીલું મન હું ચક્રી રૈશે દૂર સદાય.
ને ભુંડાને હું વળી અંગીકારું નાય. ૫
- ૬ ને નિજ પાડોસીતણી કરશે ચાડી ગોપ,
તેનો નારા કરું ખરે લાવી માટે કોપ. ૬
- ૭ નેની દૃષ્ટિ જ્ય છે, ને મન ગર્વી નેહ,
તેનું કોઈ કાળમાં સાંખું નાહીં ય્યેહ. ૭
- ૮ દેશી વિખ્યાસો બધા વાસ કરે મજ પાસ,
માટે હું દૃષ્ટિ કરું તેની ગમ સુખવાસ. ૮
- ૯ ને જન સીધા માર્ગમાં ચાલેછે તત્તમેવ,
તેવા સર્વ માનવી કરશે મારી સેવ. ૯

- ૭ કપટ કરંતાં રૂં નહીં મારા ધરમાં કોય,
ન ટકે મારી દૃષ્ટિએ ને જનજૂઠા હોય. ૧૦
- પ્રભુના નગરેથી કહે સૌ ફુટોનો નારા
કે દેશે ને ફુલ છે વેલા જય વિનાશ. ૧૧

શ્રીનની પ્રાર્થના ; ડ્યારે તે ઝડપે ચડને પ્રભુની સન્મુખ પોતાના શોકના
સાદ કાઢાડે છે.

ગીત ૧૦૨. હંદ નરણકુલ. માત્રા ૧૩. તાલ ૪. (૪૪, ૪--)

- ૧ હે પ્રભુ, સર્વે અરજી મારી સાંભળજે તું વારંવારી;
હું તો હાંકો મારું ને ને સુણજે સર્વે હાંકો તે તે. ૧
- ૨ દુઃખ સમેના દાડા માંહી મળ્યા મુખડું છુપવો નાહી;
બ્યારે અર્જ કહે તમારી વેલા સુણજે કરગો ધારી. ૨
- ૩ કાંકે સર્વે દાડા મારા મૂમ સરીખા વીતે સારા;
મારાં સર્વે હાડ ગળે છે, ચૂલા જેવાં સર્વે બળે છે. ૩
- ૪ મૃત થયું છે મનડું મારું, તૃણ જેવું કરમાયું મારું;
હું તો મારું ભોજન ત્યારે જૂઠ્યો આવાને તે વારે. ૪
- ૫ મેં તો મૃતી ખૂમા પાડી નિશાસાના રાખે દાડી,
તેથી મારાં આમિ હાડો ચાંદી રૂંછે, આખો દાડો. ૫
- ૬ હું છું રાની બગલા જેવા, ને ઉભડી ધ્રુવડ તેવા;
૭ ચક્રી સરીખો હું તો જગી રોહું એકલ ધર પર તાકી. ૬
- ૮ મળવૈશ તો આખો દાડી મારે મેણાં, ધાંટા પાડી;
મળ પર ગરજીને બહુ મારે સોગન આપ્યું છે તે વારે. ૭
- ૯ કાંકે રાખેડીના જેવું મેં મળ ભોજન આપું તેવું.
મેં તો મારા પીવા સાથે આંસુ ભિજ્યું છે સાક્ષાતે, ૮
- ૧૦ તારા ક્રોધાની સામાથી ને મળ પર તજ કોપ થયાથી,
કાંકે તે બહુ ઉચો કીધો ને મળને તો પાડી દીધો. ૯

- ૧૧ જેવા છાંયો ફરતાં જાસે, તેમજ મારા દિન વૈ જાશે,
જેવાં ધાસો બહુ કરમાય્મે, તેવો મારો રસ સુકાય્મે. ૧૦
- ૧૨ હે પ્રભુ, તું ટકશે સહુ કાળે, તુજ સ્મરણ સહ વંશે ચાલે,
૧૩ હે પ્રભુ, તું તો ઉઠી આવે સિયોન પર તું કૃપા જણાવે. ૧૧
- કાંકે આઘ્યોદિન કરેણાનો, વખત ફરેલો છે આ જાણો,
૧૪ કાંકે તેના પાણા માંડી તુજ સંવક બહુ રાજી ત્યાંહી. ૧૨
- ને સહુ તેની ધૂળ બણીતો તે તો કરેણા કરે ધણી તો,
૧૫ પરદેશી સહુ ખીશે ભારે ઈશ્વરના શુભ નામ યકીરે. ૧૩
- ને જગરાજન સર્વે ખીશે તારા મીઠા મહિમા વિષે,
૧૬ કાંકે દેવ સિયોન થાપ્યો ને ત્યાં મીઠો મહિમા દાખ્યો. ૧૪
- ૧૭ દીન વિનંતિ પર લક્ષ દેછે, વિન ક્ષિકારે તે સુણેછે.
૧૮ ને ને પેઢી થાતી જાશે, તે માટે સહુ ય્મેજ લખાશે. ૧૫
- ને ને ને સહુ પેદા થાશે, તેમ્મા પ્રભુને ગીતો ગાશે,
૧૯ કાંકે દેવ નિજ ધામેથી જોયું કેમ્મા શુદ્ધ હાંમેથી. ૧૬
- આકાશથી દૃષ્ટિ કીધી, દેવ પૃથિવ જોઈ લીધી;
૨૦ ખંધીવાનો કેરા સાદો સુણવા તેમ્માના સહવાદો. ૧૭
- ને ને મરવા જંન ફરેલા તેને છોડી લેવા વેલા,
૨૧ સિયોને પ્રભુ નામ વર્ણાશે, યર્રાલેમે સ્તુતિ થાશે. ૧૮
- ૨૨ લોકો ને સહુરાજન આઘ્યા, પ્રભુની સેવા કરવા આદ્યા.
૨૩ તેણે તો મજરાકિત સારી માર્ગે પૂર્ણ ધટાડી મારી. ૧૯
- તે મજ આવરદાના દાડા પૂર્ણ પલાથી સર્વ ધટાડ્યા,
૨૪ ત્યારે મેં પ્રભુ પાસે બાપ્તું, હે પ્રભુ, તેને આયુષ્ય આપ્યું, ૨૦
- તેની વચમાંથી ના લેજે, પૂરું જીવન મજને દેજે;
તારાંતો સહુ વરસો આલે, પેઢી પેઢી સર્વે કાળે. ૨૧
- ૨૫ આરંભે તે જગનો પાયો સ્થીર કરીને પૂર્ણ રચાવ્યો;
ને આકાશો કેરાં ધામી તે તુજ હસ્ત તણાં છે કામી. ૨૨

- ૨૬ વસ્ત્ર નેવાં તે બદલાશે ને છેવટ સહુ નાસે જાશે,
પણ તું સર્વ કાળે રૈશે, ને તેમ્મીને બદલી દેશે. ૨૩
- ૨૭ તું પ્રભુ રૈશે દેવ સદાઈ તુજ વર્તીને અંતજ નાહી,
૨૮ તુજ સેવકના પૂજા જે જે સ્થીર થઈને ટકશે તે તે. ૨૪
- તારા સન્મુખ કેરે વાસે તેના સર્વે પૂજા થાશે.

ગાઝદનું ગીત.

ગીત ૧૦૩. હંદ કુલ્લણ. અક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦-,-૦--૦-,-૦--૦-,-૦--)

- ૧ માહરા આતમા, દેવના નામને સ્તુત્ય તું માનજે વારવારા;
ને વળી તે તણી શુદ્ધતાના ખરા નામને માનજે જીવ મારા.
માહરા. ૧
- ૨ માહરા આતમા, તું સદા દેવને સ્તુત્યતો માનજે માન આપી;
ને વળી તે તણા સર્વ આભારનો જીલતો જૈસ ના તું કદાપી.
માહરા. ૨
- ૩ તેજ તો તાહરાં સર્વ પાપો તણી આપશે તુજને પૂર્ણ માફી;
ને વળી તાહરા સર્વ તો રોગને ટાળશે એજ તો શ્રી કાપી.
માહરા. ૩
- ૪ તું તણા જીવને નારાથી સર્વદા તારશે એજ તો પ્રેમ સાથે;
ને વળી રૈમ ને પૂર્ણ કૃપા તણો મુકશે તાજ તે તુજ માથે.
માહરા. ૪
- ૫ શ્રેષ્ઠ વાનાં બધાં તે તને આપતાં, પૂરશે ભાવના સર્વ તારી.
તેજ તારું જવાની પછું સ્થાપશે ગારડ જેવું વળી શુદ્ધકારી.
માહરા. ૫
- ૬ દેવ તો સર્વ દાખેલને માઠરે ન્યાય ને સત્યનાં કૃત્ય થાપે;
જ સર્વ પોતા તણા માર્ગે તો દાખિયા ભક્ત શ્રી ભણી દેવ આપે.
માહરા. ૬

ધંત્રાએલના પુત્રને આપનાં કૃત્ય તો વારવારેજ રાખે,
૮ દેવ દાતાર ને જીવ્ય કૃપાળ છે, ને વળી કોપમાં ધીર રાખે.

માહરા. ૭

૯ તે સદા વાદવિવાદ તો ના કરે કોપ ના રાખશે સર્વદાઈ,
૧૦ આપણી સાથતો આપણાં પાપને જોગ તેણેજ કીધું ન કાંઈ;

માહરા. ૮

ને વળી આપણા સર્વ અન્યાયના પૂર્ણ પ્રતિકાર લીધાજ નાહી.
૧૧ કેમકે જેમ આકારા તો ઝંઝ છે, જૂમિથી તો વળી સર્વદાઈ,

માહરા. ૯

તેમ તેથી ડરંતા ભણી તે ધણી રેમ તો સર્વદા એમ રાખે.
૧૨ જેમ પૂર્વે થકી દૂર પશ્ચિમ છે, તેમ તે પાપને દૂર નાખે.

માહરા. ૧૦

૧૩ બાપ પુત્રો ભણી જેમ કૃપા કરે, તેમ ખીનારને દેવ દેશે;
૧૪ કેમકે તે અરે આપણો જાણ છે, આપણે ધૂળ, તે યાદ લેશે.

માહરા. ૧૧

૧૫ માનવી દિન છે ધાસ જેવા બધા, બાગના ફુલ જેવાજ ફુલે;
૧૬ કેમકે નારા તે પામશે વાપુથી, તે પછી ઠામ ના રેજ મૂલે.

માહરા. ૧૨

૧૭ દેવની રેમ તો સર્વદાજે ઠકે, આદને અંત વિનાજ ભારે;
તે થકી અંતરે જો ડરે માનવી તે પરે કીરપા દેવ ધારે.

માહરા. ૧૩

સર્વ તેના વળી વંશમાં દેવ તો આપનો વ્યાય તો પૂર્ણ સ્થાપે,
૧૮ તે તણી સ્થાપના પાળકોને અને સ્મારકોને સદા એમ આપે.

માહરા. ૧૪

૧૯ દેવ રાખે અહં તજ આકારામાં, ને કરે રાજ્ય યો માન લેતાં.
૨૦ દેવના દૂત સૌ વંદજો ભાવથી, તે તણી રાક્ષિતથી વાત કેતાં.

માહરા. ૧૫

સર્વ જે સ્વચ્છતા તે તણા રાખ્દને પૂર્ણ સેવા બધા વારવારી,
૨૧ દેવનાં સર્વ સૈન્યો તમા વંદજો, ને બધા સેવકો પ્રેમધારી.

માહરા. ૧૬

૨૨ દેવનાં કૃત્ય સૌ વંદજો ભાવથી તે તણા રાજ્યમાં સ્વખકારી.
વંદજો જીવ મારા સદા દેવને, પ્રેમથી પૂર્ણ તો ધ્યાનધારી.

માહરા. ૧૭

ગીત ૧૦૪. ભંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. તાલ ૪. (૫--૫--૫--૫--)

૧ સદા દેવને વંદજો, જીવ મારા.
અરે દેવ છો હું તણા હૈય સારા.
તમારી ખરી છે સુશોભા અપારી,
અને છો ધણા માનમાં સુખકારી. ૧

૨ તમા વસ્ત્ર પેઠ પ્રકાશે ઢંકાર્ધ
રહોછો, યહોવા, બધે તો સદાર્ધ.
તમે ન્યામ કેરા બનાવ્યા પ્રકાશે,
અને વસ્ત્ર નેવાં પસાસ્યાં આકાશે. ૨

૩ તમા મિલ પાણી વિષે બાંધનારા,
કરોછો રથો આબલાનેજ સારા.
તમે વાયુ કેરી કરી પાંખ સારી
કરોછો ખરા તે યજી સુખકારી. ૩

૪ તમે દૂત વાને કરી પૂર્ણ સ્થાપ્યાં,
વળી આગને દાસનાં નામ આપ્યાં.

૫ બધીજૂ તણા પાય તેણેજ નાખ્યા,
અને સ્થીર થાપી અડોલીત રાખ્યા. ૪

- ૬ તમે વસ્ત્ર પેઠે પતાલોજ દાંક્યાં,
તમે પાડ ટોચે ખડાં નીર રાખ્યાં.
- ૭ તમારાજ ધાકે થયાં નીર આછાં,
ધણી ગર્જનાએ ગયાં એજ પાછાં. ૫
- ૮ ચડેછે બધાં નીર તો પાડ ઠામ,
વહી જાયછે ત્યાં થકી નીચ આમ.
તમે ઠામ જે ઠીક તે કાજ થાપ્યો,
વહી જાયછે નીર ત્યાં આપ આપો. ૬
- ૯ તમે શીમ તેને ઠરાવીજ આવી,
નહીં શીમ તોડી ખસે તે કદાવી.
નહીં તે અશી સીમ તોડીજ નાંખે,
વળી નીર પોતે નહીં જૂમિ દાંકે. ૭
- ૧૦ બધા નીચ ઠામ ઝરા મોકલે છે,
વડા કુંગરોમાંય રેલો વહેછે.
- ૧૧ પશુ, ક્ષેત્રને મૂર પાણીજ આપે,
ગધા રાજ વાસી પિતાં તર્પ કાપે. ૮
- ૧૨ કરે વાસ પક્ષી બધા ત્યાંય ખેસી,
કરે રાખ્દ ડાંગો વિખે ત્યાંજ ખેસી.
- ૧૩ ધણો આપ મૂલો થકી મધ આપે,
ધણા કુંગરો સિંચવી સુખ થાપે. ૯
- તમારાં ધણાં કૃત્યથી જુ સદા તો
યથે સુખકારી ફોગો આપતાં તો;
- ૧૪ ઉગાવે બધાં ઢોર માટેજ ધાસે,
ધણાં ધાન્ય તો ઉગવે જૂમિ વાસે. ૧૦

૧૫ વળી માનવી માટ શાકો ઉગાવે,
સદા નીર સિંચી બધું તે પકાવે.
બનાવે રસો દ્રાક્ષના હર્ષકારી,
કરે માનવી તે વિષે હર્ષ બારી. ૧૧

કરે તેલ તે મુખના લેપ માટે,
વળી રોટલી સર્વ માનુષ્ય સાટે.
૧૬ સદા દેવનાં વૃક્ષ પીચ્છે સુકારી,
લિખાનો તણાં વૃક્ષ રોષ્યાંજ બારી. ૧૨

૧૭ બધાં પક્ષિચ્છા ત્યાં કરે બૌજ માળા,
કરે પક્ષિ વાસો ધણા સર્વકાળા;
૧૮ કસ્યા ઉંચ પાડો અજ્ઞ હામ માટે,
અને કોતરો સૌ સસા હામ માટે. ૧૩

૧૯ કસ્યો ચંદ્ર તેણે નગ્ન માટ જોતે,
વળી સૂર જાણે અરૂં અસ્ત પોતે.
૨૦ કરે તુંજ અંધાર ને રાત યાચ્છે;
બધા તે સમ સૌ પથુ બાર જાચ્છે. ૧૪

૨૧ મહા સિંહ ગર્જ સિકારેજ લાગે,
વળી દેવ પાસે ધણાં બક્ષ માગે.
૨૨ ઉગે સૂરને સૌ મળે ત્યાંજ સાથે,
જથ્થે કોતરોમાં સુવા તે નિરાંતે. ૧૫

૨૩ બધા માનવી કામ કાળે પધારે,
કરે કામ કાળે થતાં સાંજ બારે.
૨૪ અરે દેવ કેવાં ધણાં ય્વેજ કામો,
તમ માનથી તે બનાવ્યાં તમામો. ૧૬

- તમારાં ખરાં કૃત્ય એવાં બધારે,
 ધણું બુદ્ધિમાં ધન્ય છે સર્વ ઠારે.
- ૨૫ બનાવ્યો ધણો પૂર સાહેર ભારે,
 વસે તે વિષે જીવજંતુ અપારે. ૧૭
- ૨૬ ધણાં વાણ તેમાં ફરતાંજ ચાલે,
 વડો લેવીયાયાન તેમાંજ માલ.
- ૨૭ બધાએ તમારી જીએ વાટ ભારી,
 સદા બક્ષ લેવાજ પાસે તમારી. ૧૮
- ૨૮ સદા સર્વ તું તેમને બક્ષ આપે,
 બધું તે વિણીને ખરી બૂચ કાપે.
 વળી તું પસારે ખરો હસ્ત તારો,
 બધા તૃપ્ત થાસે લઈ ઉપકારો. ૧૯
- ૨૯ તમે ગ્રામને ઢાંકશે ને સમીમાં,
 ધણી બીક થાશે બધાનેજ એમાં.
 વળી જીવ તું તે તણો સર્વ લેછે,
 બધા તે ફરી ધૂળમાં જઈ રેછે. ૨૦
- ૩૦ તમારોજ આત્મા તમે મોકલોછો,
 બધા તે થકી તો રચીનેજ લોછો.
 સદા તું કરેછે બધી વાત રાચી,
 અને તું કરે બૂ તણી પીઠ તાજી. ૨૧
- ૩૧ યશે દેવનું નામ તો સર્વદાએ,
 ધણાં કામથી દેવને હર્ષ થાએ.
- ૩૨ કરે દષ્ટિ બુમાં અને તે ધુજેછે,
 કરે સ્પર્શ પાડે અને ધૂમ વેછે. ૨૨

- ૩૩ સદા દેવને હું ભજું ગીત ગાઈ,
ભજું દેવને સ્થિતિ સુધી સદાઈ.
- ૩૪ ભજું દેવને હું ધાતું ધ્યાન ધારી,
યશ તે થકી પૂર્ણ આનંદ ભારી. ૨૩
- યશ નારા પાપી બધી બૂમિ માંહી,
જશ દુષ્ટ નાસે રહે એક નાહી.
- સદા દેવને વંદજે, જીવ મારા,
કરી દેવને સ્તુતિ કેરા બિચારા. ૨૪

ગીત ૧૦૬. હંદ જોગાયા માત્રા ૨૮ (૪૪,૪૪,૪૪,૪--)

- ૧ જીહોવાના પાડો માની અર્જ કરજો તેની,
સહુને તેનાં કૃત્ય જણાવી વાર્તા ફેંજો એની. જીહોવા. ૧
- ૨ તેની પાસે ગીતો ગાતાં સ્તોત્રો કરજો સારાં,
સર્વે તેનાં અચરત પરબહુ રાખો ધ્યાન તમારાં. જીહોવા. ૨
- ૩ તેનાં પવિત્ર નામો કેરાં ભાવે કીર્તન ગાજો,
ઈશ્વરના સહુ શોધનહારા મનમાં બહુ હર્ષાંજો. જીહોવા. ૩
- ૪ ઈશ્વર ને તેના બહુ બળને શોધી સર્વે વાલે;
સર્વે ભક્તો તેના મુખને શોધી સદાય કાજો. જીહોવા. ૪
- ૫ તેનાં અચરત કામો કેરું સ્મરણ કરતા રૂંજો,
તેનાં ચિહ્નો મુખના વ્યાયો સર્વ સમરી લેજો. જીહોવા. ૫
- ૬ તેના સેવક ઈષ્ટામ પુત્રો પરસન ચાકુબ જાયો.
- ૭ તે છે દેવ અમારો પોતે, જગમાં તેના વ્યાયો. જીહોવા. ૬
- ૮ જેને આજા તેણે આપી, તેને સહુ સંભારી,
વાત હજારે પેઢી સુધી યાદ કરીને ધારી. જીહોવા. ૭
- ૯ તેણે ઈષ્ટાહિમની સાથે વાતો ને સહુ કીધી,
ને ઈસહાકજ પાસે તેણે સોગન આતાં દીધી. જીહોવા. ૮

- ૧૦ તેણે નેમો થાવા સારે યાકુબ પાસે યાખ્યા,
ઠંત્રાપલને સદાય તેણે અચળિત નેમો આપ્યા. જીહોવા. ૯
- ૧૧ દેવે એપું ફેતાં ભાખ્યું, આપું કનાન દેશો,
તેજ તમારાં વતનો થાશે, તેમાં જઈને રેશો. જીહોવા. ૧૦
- ૧૨ ન્યારે તેની સંખ્યા થોડી, ને પરદેશી નેવા,
૧૩ દેશે દેશો માંહે ફરતાં, સહુ યુસાફર તેવા. જીહોવા. ૧૧
- ૧૪ ત્યારે દેવે તેને પાળી દુઃખ થવા નહિ દીધાં,
તેમ્મા માટે સહુ રાજના દુઃખે નિષેધ કીધા. જીહોવા. ૧૨
- ૧૫ મજ ઠીલાયતને ના અડશે, દેતાં સંકટ ભારે;
મારા પેગંબરને સર્વે દુઃખ ન દોઢા વારે. જીહોવા. ૧૩
- ૧૬ તેણે દુકાલને ખોલાવી, દેશો માંહે રાખ્યા;
રોટી કેરી સર્વે કાઠી ભાંગી દુકાળ દાખ્યા. જીહોવા. ૧૪
- ૧૭ તેમ્મા પેલા ત્યાં તો એકજ માનવનેજ પઠાવ્યો,
દાસ થવાને મિસર માંહી, યુસફ તો વેચાયો. જીહોવા. ૧૫
- ૧૮ તેને તેણે ખેડી માંહે દુઃખો દીધાં ભારે,
તેના જીવજ માંહે લોટું પેડું તો તે વારે. જીહોવા. ૧૬
- ૧૯ પણ ન્યાં સુધી આવી પૂંચી, વાતો સર્વે તેની;
ત્યાં સુધી પ્રભુ કેરાં વચને, પારખ કીધી એની. જીહોવા. ૧૭
- ૨૦ ત્યાર પછી રાજ એ છેડયો, માકલતાં નિજ દાસો,
યુસફનો રાજ એ કીધો કેદ થકી ખુલાસો. જીહોવા. ૧૮
- ૨૧ તેનાં સર્વે રાખ્યો ઉપર કીધો ઉપરી તેને;
૨૨ તેની મરજ માફક સર્વે સોંખ્યા અધિપતિ એને. જીહોવા. ૧૯
- કે સહુને તે બંધજ રાખે ભારે કપળ સાથે,
સહુ પ્રધાનોને શીખાવે ઊત્તમ ગાની વાતે. જીહોવા. ૨૦
- ૨૩ ઠંત્રાપલ તો મિસર દેશે આપ્યો નેણી વારે,
હામતણા દેશોમાં યાકુબ થયો પ્રવાસી ત્યારે. જીહોવા. ૨૧

- ૨૪ તેણે સર્વે પોતા કરા લોક વધારી દીધા,
તેણે તેઓના વૈરીથી બહુ બળવંતા કીધા. જીહોવા. ૨૨
- ૨૫ તેના લોકો સાથે તેણે મૌઠાં વૈર કરાવ્યાં,
તેના દાસો જોડે કપટો કરવા મન ફેરાવ્યાં. જીહોવા. ૨૩
- ૨૬ ત્યારે હારેનને મૂસાને પરસન યઈ બોલાવ્યા,
મિસર માંહે જવા માટે તેઓનેજ પઠાવ્યા. જીહોવા. ૨૪
- ૨૭ તેઓએ ત્યાં મૌઠાં મૌઠાં અદ્ભુત કામો કીધાં
હામ તણા તો દેશો માંહી, અચરત પ્રગટી દીધાં. જીહોવા. ૨૫
- ૨૮ તેણે અંધકને બોલાવી બહુ અંધારું કીધું;
તેઓએ તેના રાખ્દેને અંધન નાહીં દીધું. જીહોવા. ૨૬
- ૨૯ તેણે તેઓના પાણીને રક્ત કરી સહુ રાખ્યાં;
તેણે તેઓના મચ્છોને જળમાં મારી નાખ્યા; જીહોવા. ૨૭
- ૩૦ તેણે તેઓના દેશોમાં, મેંડક બહુ ઉપજાવ્યાં;
તેણે મેંડકને રાજના મેલો માંય રખાવ્યાં; જીહોવા. ૨૮
- ૩૧ તેણે માખીઓ બોલાવી ટોળે ટોળાં ભારે;
તેણે જૂઓ સીમો માંહે બોલાવી તે વારે; જીહોવા. ૨૯
- ૩૨ તેણે મિષો બદલે કરાં વરસાવીને આપ્યાં;
તેણે તેઓના દેશોમાં અગ્નિ બડકા ચાપ્યા; જીહોવા. ૩૦
- ૩૩ તેણે દ્રાક્ષો ને અંજીરી, સર્વે દીધાં મારી;
તેણે સર્વે સીમો કરાં વૃક્ષો દીધાં તોડી; જીહોવા. ૩૧
- ૩૪ તેણે હુકમ કરતાં ભારે ઠીડાને બોલાવ્યા;
તેણે એજો કરા જીવો સીમોમાં મંગાવ્યા; જીહોવા. ૩૨
- ૩૫ તેઓએ સહુ દેશોમાંથી સર્વે શાક બગાડ્યાં;
તેઓની સહુ સીમોમાંથી વૃક્ષોથી ફળ પાડ્યાં; જીહોવા. ૩૩
- ૩૬ તેણે તેના પુલા પૂત્રો છેકજ મારી નાખ્યા,
તેણે તેના પ્રથમ બળને એમજ નીચા રાખ્યા. જીહોવા. ૩૪

- ૩૭ તેણે સૂના રૂપા સાથે તેમ્મીને છોડાવ્યા,
ને તેમ્મીનાં કુલો માહે નખલાકોઈ નઆચ્યા. જુહોવા. ૩૫
- ૩૮ મિસરના લોકો પર પડિયા તેના ત્રાસો ભારે,
માટે તેમ્મીના જવાથી ખૂશ થયા તે વારે. જુહોવા. ૩૬
- ૩૯ દાડે દેવ ઈસ્રાયેલને મિથાડમ્મર કીધા,
રાતે દેવ અગ્નિ ઠેરા બહુ પ્રકાશો દીધા. જુહોવા. ૩૭
- ૪૦ તેમ્મીએ તો જોણી વારે ભોજન માગ્યું ખાવા,
ત્યારે દેવ તેમ્મી પાસે વસાંચ્યા બહુ લાવા. જુહોવા. ૩૮
- આકાશથી દેવ રાટી તેમ્મીને બહુ આપી,
એવી રીતે વૃક્ષ કરીને સહુની ક્ષુધા કાપી. જુહોવા. ૩૯
- ૪૧ તેણે ખડકોતો ઉઘાડ્યા ને ચાલી જળ ધારા,
નદનાં જોવાં જળ બહુ વેતાં ચાટ્યાં વળ મોઝારા. જુહોવા. ૪૦
- ૪૨ કાંકે તેણે પોતા કરાં વચ્ચેનાં યાદજ્ઞ કીધાં;
ને પોતાના ઈશ્રાહિમને સંભારીને લીધા. જુહોવા. ૪૧
- ૪૩ દેવ પોતાના લોકોને સુખની સાથે ફાડ્યા,
ને પોતાના નિવોલાને હર્ષ પારજ પાડ્યા. જુહોવા. ૪૨
- ૪૪ તેમ્મીને સહુ પરદેશીનાં ભારે વતનો આપ્યાં;
ને તેમ્મીની મૈત્રતાનાં ફળ તેમ્મીએ સહુ કાપ્યાં. જુહોવા. ૪૩
- કે ઈશ્વરના સર્વે નેમા માને સદાય કાળે,
ને ઈશ્વરના સર્વે વિધિએ મોટે પ્રેમ પાળે. જુહોવા. ૪૪

ગીત ૧૦૬. દોહા માત્રા ૨૬. તાલ ૬. (૪૪-૫-૧, ૪૪-૫)

- ૧ પંદન કરજો દેવને માની બહુ આભાર;
કાંકે તે તો યોગ્ય છે એ માનો નિરધાર. ૧
- તેની કરૂણા છે ધણી આદ અનાદી કાળ,
(તે જાણીને પંદજો લાવી પૂરું વાલ). ૨

- ૨ કોણ કહે પ્રભુ દેવનાં મોઠાં મોઠાં કામ ?
કોણ બધા સ્તવનો કરે (ગાતાં તેજું નામ)? ૩
- ૩ જે પાળે છે વ્યાપને સદાય સર્વે ઠાર,
ને જે વ્યાપપણું કરે ધન્ય સદા તે ધાર. ૪
- ૪ હે પ્રભુ તારા લોકની પ્રસંનતા સંભાર,
તારા તારણથી મને જીજ્ઞે વારંવાર. ૫
- ૫ કે નિરોલા લોકનું તારણ હું દેખુંજ,
ને ગુજ સર્વ પ્રજા તણે હર્ષ વડે હર્ષજ. ૬
- તારાં વતનીનો ધણો રોજ કરે હું સંગ,
(તારા લોકો સાથે હું હર્ષ કરે ઉતંગ). ૭
- ૬ અમે બધા પાપો ધણાં ક્રીધાં પિતરો સાથ;
અમે ધણાં કુર્મ તે ક્રીધાં છે સાક્ષાત. ૮
- ૭ તે જે અચરત કામ તે ક્રીધાં મિસરમાંય,
અમા તણા પિતરો બધા તે તે સમજ્યા નાય. ૯
- તારી બહુ કરુણ તણી યાદ કરી ના કાંય;
લાલ સમુદ્ર પાસ તે ક્રોધ ગુડાવ્યો ત્યાંય. ૧૦
- ૮ તેણે તે નિજ રાક્ષિતે દર્શાવે કાજ,
તેના મોઠા નામથી સંભાળયા સહુ ત્યાંજ. ૧૧
- ૯ સાગરને ધમકાવતાં મુદ્રાવ્યો તે વાર,
ઠોરી પૃથ્વી પેઠ તે સહુને ક્રીધા પાર. ૧૨
- તેણે તે પોતે વળી તેમ્મને નિરધાર,
૧૦ રાત પેઠે ઉડાણમાં ચલાવિયા સહુ પાર. ૧૩
- તેણે વેરી હસ્તથી છેડાવ્યા તે ઠાર,
તેણે વેરી હસ્તથી મોક્ષ કસ્યો તે વાર. ૧૪
- ૧૧ પણ તેના સહુ રાત્રીને જળમાં ક્રીધા ગોપ,
તેના સર્વે માનવી મારી ક્રીધા લોપ. ૧૫

- ૧૨ ત્યારે તેણે દેવની માની મનથી વાત,
તેને ભાવે વંદતાં ગાન કસ્યાં મન સાથ. ૧૬
- ૧૩ પણ વેલા વિસરી ગયા જીહોવાનાં કામ,
ને તેની ઈચ્છા વળી પાળી નાજ તમામ. ૧૭
- ૧૪ તેઓએ રાનો વિષે કાંઈ લાભ અપાર,
રાન વિષે સહુ દેવની પરમ કરી નિરધાર. ૧૮
- ૧૫ દેવે તેનાં માગણાં સર્વ દીધાં પૂર,
પણ તેઓના જીવને કીધા અખળ જરૂર. ૧૯
- ૧૬ તેઓએ મૂસા તણી ને આશમની સાથ,
જંગલ મુકામે કરી ઈર્ષ્યાની ખડુ વાત. ૨૦
- ૧૭ ત્યારે જુ મુખ ઓલતાં ગળિયો ત્યાં દાયાન,
ગરક થયા અપિરામના લોકા સર્વ નિધાન. ૨૧
- ૧૮ તેના સહુ સમુદાયમાં લાગ્યો અગ્નિ ઐજ,
ભારે અગ્નિ અગથી ખાળયા પાત્રી સૌજ. ૨૨
- ૧૯ તેઓએ (હોરખમાં) ધડિયો કેમન વાચ્ય,
ગાળેલી મૂર્તિ કરી જાવા તેની પાછુ. ૨૩
- ૨૦ વૃણ ખાનારા બેલમાં બદલ્યો નિજ મહિમાય,
નિજ મહિમાને ફેરવી કીધાં પાપો ત્યાંય. ૨૪
- ૨૧ તેઓ તારક દેવને જુલ્યા વનમોઝાર,
જેણે મિસર દેશમાં કીધાં કામ અપાર. ૨૫
- ૨૨ હામ તણા તો દેશમાં અચરત કીધાં કામ,
સાગર પાસ ખિહામણાં કીધાં કામ તમામ. ૨૬
- ૨૩ તેઓને સંહારવા કીધી આગા આસ,
તે વખતે મૂસા રહ્યો કાઠકમાં તે પાસ. ૨૭
- જીહોવાના ક્રોધને ફેરવવા તે વાર,
કીધી અરજી ભાવથી મૂસાએ તે ઠાર. ૨૮

- ૨૪ તેમ્મામ્મે શુભ દેશને ક્રીધા બહુ ધિકાર,
ને પ્રભુ ઠેરી વાતને ક્રીધા ત્યાં ઈનકાર. ૨૯
- ૨૫ તેમ્મામ્મે નિજ તંબુમાં કચકચ કરી અપાર,
જીહેવાની વાત સૌ નસુણી વનમોઝાર. ૩૦
- ૨૬ માટે તેને ઉલટો દેવ થયો સાક્ષાત,
જંગલમાં સંહારવા જીવો ક્રીધા હાથ. ૩૧
- ૨૭ તેમ્માનાં ખીજ પાડવા પરદેશીની માંય,
તેમ્માને વિખેરવા વૈરીમ્માને ત્યાંય. ૩૨
- ૨૮ તેણે બાલપિમ્મારની સાથે ક્રીધા સંગ,
તેમ્મામ્મે આધાં ખરાં મૃતખજીના અંગ. ૩૩
- ૨૯ ઝુંડાં કૃતથી દેવને ચીડવિયોજ જરૂર,
માટે પીડાપાત તો પડિયા તે પર પૂર. ૩૪
- ૩૦ ફિનહાસે તે વારમાં ક્રીધો સાચો ન્યાય,
તે વારે કુરૈગ તો ખંધ થયો સહુ ત્યાંય. ૩૫
- ૩૧ તે તો સર્વ વંશમાં સાચો બહુજ ગણાય,
સર્વ કોળે તે વળી સહુમાં સત્ય મનાય. ૩૬
- ૩૨ મરીબાની પાસ તો ક્રોધ ચૂડાવ્યો ખૂબ,
તેથી માહું બૈ થયું મૂસાને બેહુબ. ૩૭
- ૩૩ કાંકે તેના જીવને ખીજાવ્યો સાક્ષાત,
કે તેણે અવિચારથી ક્રીધીતી ત્યાં વાત. ૩૮
- ૩૪ દેવ ફ્રીતી વાતને નેમ્માને તો માટ,
તેમ્માને માર્યા નહિ તેમ્મામ્મે સાક્ષાત. ૩૯
- ૩૫ પણ તેમ્મા વિધર્મના શિખ્યા ત્યાં વૈવાર,
તેમ્માના ભિગા ભળી બૂલ્યા સત્યાચાર. ૪૦
- ૩૬ તેમ્માના સહુ દેવની ત્યાં તો ક્રીધી સેવ,
તે માટે તેમ્મા ભણી જાળ થઈ તતખેવ. ૪૧

- ૩૭ તેમ્મીએ બ્રતો તણી પૂજા કરવા કાજ,
નિજ પુત્રીને પુત્રના ક્રીધા યજ્ઞ ત્યાંજ, ૪૨
- નિજ પુત્રી ને પુત્રનાં ક્રીધાં બહુ બગિદાન;
૩૮ લાહી નિદાપી તણું વધું ઠાણે ઠાણ. ૪૩
- કનાનના કુદેવને માલ્યા, યૈ નિર્બુદ્ધ;
તેમ્મીનાં રક્તો થકી પૃથ્વી યૈજ અશુદ્ધ. ૪૪
- ૩૯ પોતાનાં રક્તો થકી તેમ્મી વટખ્યા આપ,
બ્યભિચારી તેમ્મી થઈ ક્રીધા મોટાં પાપ. ૪૫
- ૪૦ માટે જીહોવા તણો સળગ્યો બારે કોપ,
તેના સર્વે લોકનો ક્રોધી ક્રીધો લોપ. ૪૬
- ૪૧ તે માટે દેવ વળી કાઢ્યા વિદેશ વાટ,
પરદેશોમાં વેરતાં સોંપ્યા વૈરી હાથ. ૪૭
- ૪૨ તેને જે ધિક્કારતા તેના રાત્રુ હમીરા,
તેમ્મીએ તે ઉપરે ક્રીધાં રાખ્યો બેરા. ૪૮
- તેના વૈરીએ બધે દીધા બારે માર,
તેમ્મી તેના હાથમાં પસ્ય થયા તે વાર. ૪૯
- ૪૩ દેવ વારંવાર તો ક્રીધા બહુજ બચાવ,
તો પણ બૌજ ખીજવવા ક્રીધા દુષ્ટ ઠરાવ. ૫૦
- તેમ્મીનાં પાપો થકી ખૂબ થયાજ અવાર;
ઈશ્વરના બહુ મારથી નારા થયા નિરધાર. ૫૧
- ૪૪ ન્યારે અર્જ સાંભળી દેવ સહુ જે કાળ,
ત્યારે તેના કલેશમાં નજર કરી તતકાળ. ૫૨
- ૪૫ તેના નીમ સંભારતાં દયા કરી ભરપૂર,
પોતાની બહુ રૈમથી કોપ કર્યા સહુ દૂર. ૫૩
- દેવ એવું કામ તો ક્રીધું તેને માટે,
૪૬ જેણે બંધનમાં જડી રાખ્યા ત્યાં સાક્ષાત. ૫૪

- તેઓની સહુ દૃષ્ટિમાં પામ્યા કરૂણા દાન.
 ૪૭ હે પ્રભુ મારા દેવ તું દેને મોક્ષ નિધાન. ૫૫
 સહુ પરદેશી લોકથી ભેળા કર નિરધાર,
 કે તારા સુનામનાં કરિયે ગાનોઆર. ૫૬
 કે તારા સુનામનાં ગાતાં કરિયે ગાન,
 હૃદયે ગીતો ગાઈને કરિયે બોલ વખાણ. ૫૭
 ઈસરાયલના દેવને સ્તવજો આદરનાદ.
 સર્વે લોકો ભાખતાં બોલ્યા આમિન વાદ. ૫૮

ગીત ૧૦૭. હંદ (આર્યા) અઠાવીશી. તાલ ૭. (૪૪,૪૪,,૪૪--)

- ૧ પ્રભુના બહુ ઉપકારો મારો, કાંકે તે છે સારો;
તેની કરૂણા ફાડી ફાડી રૂંછે તે સંભારો. પ્રભુના. ૧
- ૨ તેણે જેને વૈળી બુજાથી લીધા બંધન તોડી,
પ્રભુથી તારણ પામિલા તો, કેળે સહુ કર જોડી. પ્રભુના. ૨
- ૩ તે તેઓને પરદેશોથી, ને ભર શાહરમાંથી,
પશ્ચિમ, પૂરવ, ઉત્તરથી તો લાવ્યો સૌને ત્યાંથી. પ્રભુના. ૩
- ૪ તેઓ સર્વે ભટકી ભટકી અથડાયા વનમાંથી,
તેઓને વસવાનાં નગરો મળિયાં નાહીં કાંઈ. પ્રભુના. ૪
- ૫ તેના આત્મા બૂખે તરસે, પામ્યા દુઃખો ભારે,
૬ ત્યાંથી પ્રભુની અર્જી કીધી, ને છુટ્યા તે વારે. પ્રભુના. ૫
- ૭ ત્યારે દેવ રાસ્તી માર્ગો સર્વેને દર્શાવ્યા,
વસ્તી વાળાં શૃંગે માંહી જવા માર્ગ બતાવ્યા. પ્રભુના. ૬
- ૮ પ્રભુએ માનવપુત્રો માટે અચરતકામો કીધાં;
તેને માટે તેઓએ તો મોઠામહિમાદીધા. પ્રભુના. ૭

- ૯ કાંકે નેચ્છા મનમાં ઈચ્છે તેને દેતો રહે,
ને નેચ્છા સહજુચ્છા હોશે તેને ભોજન દેશે. પ્રમુના. ૮
- ૧૦ મરણ તણી ને અંધકણુચ્છે નેચ્છા ખેઠા રહે,
તેચ્છા દુઃખો ને લોહાંથી ભારે અંધન મેંછે. પ્રમુના. ૯
- ૧૧ કાંકે પ્રમુના નેમા સામા, ઉઠ્યા ઉલટા ત્યારે,
જીહવાના મનસુખા પણ વૃચ્છુ કચ્છા તે વારે. પ્રમુના. ૧૦
- ૧૨ ત્યારે દેવ મોટા શ્રમે નીચે પાડ્યા ભારી,
તે વારે કે તેની પાસે દોષ ના ઉપકારી. પ્રમુના. ૧૧
- ૧૩ ત્યારે તેણે નિજ સંકટમાં પ્રમુની અર્થ કીધી,
તેથી તેની જીહવાચ્છે ખેડી તોડી દીધી. પ્રમુના. ૧૨
- ૧૪ અંધકણી ને મરણોમાંથી પૂરા મોક્ષ જ દીધા,
સર્વે અંધન તોડી નાખી સહને તારી લીધા. પ્રમુના. ૧૩
- ૧૫ અદ્ભુત કામી ને ને કરુણા કીધાં માનવ લીધે,
માટે તેચ્છા પ્રમુનાં સ્તોત્રો કરશે મહિમા દીધે. પ્રમુના. ૧૪
- ૧૬ કાંકે તેણે પિતલ દ્વારે સર્વે નાખ્યા કાધી,
ને લોહાની જંગળ ભારે ભાંગી મોજ પ્રતાપી. પ્રમુના. ૧૫
- ૧૭ નેચ્છા ચૂખાં માનવ સર્વે નિજ માર્ગોની માંહે,
પોતાના અન્યાયો માટે પાડી સૌ નાખ્યાચ્છે; પ્રમુના. ૧૬
- ૧૮ તેચ્છાના તો સર્વે પ્રાણો ભોજન કેળો છે,
તેચ્છા સર્વે માતજ કેરી ભાગેળે ચાલેછે. પ્રમુના. ૧૭
- ૧૯ તેચ્છા સંકટમાં બહુ હાંકો ઈશ્વર પાસે મારે,
ને તેચ્છાનાં દુઃખોમાંથી ઈશ્વર ત્યારે તારે. પ્રમુના. ૧૮
- ૨૦ ત્યારે દેવ પોતા કેરા નેમા તેને દીધા,
તેને દુઃખથી સાજ કરતાં દેવે છોડી લીધા. પ્રમુના. ૧૯
- ૨૧ અદ્ભુત કામી ને ને કરુણા કીધાં માનવ લીધે,
માટે તેચ્છા પ્રમુનાં સ્તોત્રો કરશે મહિમા દીધે. પ્રમુના. ૨૦

- ૨૨ તેમ્મી પાડો માની સર્વે યજ્ઞો અર્પી દેશ,
અહુ આનંદે તેનાં કૃત્યો પ્રગટી સહુને ફેશ. પ્રમુના. ૨૧
- ૨૩ સાગરમાં જે વાણે ખેતી કરશે જળમાં ધંધો,
૨૪ તેમ્મી પ્રમુનાં અચરત જોશે, જીડે મહિમા સંધો. પ્રમુના. ૨૨
- ૨૫ તેણે આત્મા આપી ન્યારે, વાયુ વાયો ત્યારે,
તેણે મોજાં અહુ વિકરાજે ઊછાળ્યાં તે વારે. પ્રમુના. ૨૩
- ૨૬ આકાશો લગ ચડિયા જ્યાં ને ઊતર્યાં જીડાણે,
બુંડામાં તેમ્મીના પ્રાણે છે વ્યાકુલ પ્રમાણે. પ્રમુના. ૨૪
- ૨૭ દારૂખોરા માનવ જેવા હાલમડોલમચાલે,
ને તેમ્મીની સર્વે બુદ્ધિ ડૂબી સર્વે કાજે. પ્રમુના. ૨૫
- ૨૮ ત્યારે તેણે નિજ સંકટમાં પ્રમુની અર્જી કીધી,
તેથી તેની જીહવાય્મે ખેડી તોડી દીધી. પ્રમુના. ૨૬
- ૨૯ તેણે ન્યારે આંધી યાંખી શાંત ચઈ અહુ ભારે,
ઊછળતાં સહુ મોજાં છુનાં શાંત થયાં તે વારે. પ્રમુના. ૨૭
- ૩૦ તે મટિયાથી તેમ્મી હૃદયે મનમાં અહુ ઉદ્ધાસે,
કાંકે ઈચ્છિત હામ તેમ્મી પોંચ્યા અંદર પાસે. પ્રમુના. ૨૮
- ૩૧ અદ્ભૂત કામો ને જે કશ્ણા કીધાં માનવ લીધે,
માટે તેમ્મી પ્રમુનાં સ્તોત્રો કરશે મહિમા દીધે. પ્રમુના. ૨૯
- ૩૨ સર્વે લોકોના મંડળમાં તેને મહિમા દેશે,
ને સહુ ધરડા લોકોમાં અહુ સ્તોત્રો કરતા રેશે. પ્રમુના. ૩૦
- ૩૩ તે તો નદને જંગલ જેવી સુકાવીને દેશે,
અરણ્યોને તે પૃથ્વી જેવી પળમાં સુકવી લેશે. પ્રમુના. ૩૧
- ૩૪ સર્વે દેશીનાં પાપોથી બૂને અદલી નાંખે,
ફળવંતી બૂને ફેરાવી ખારી બૂ ત્યાં રાખે. પ્રમુના. ૩૨
- ૩૫ સહુ રાનોને અદલાવીને, સાગર કરશે તે તો,
સુકી બૂને અદલાવીને કરશે અરણ્યો અપે. પ્રમુના. ૩૩

- ૩૬ ને સહજૂખ્યા જનને તે તો વસવા કામો દેશે,
ને તેમ્મો તો વસવા કાળે નગરો બાંધી રેશે. પ્રભુના. ૩૪
- ૩૭ તેમ્મો સર્વ એતર એડી, દ્રાક્ષો રોપી દેશે,
તેમ્મો સર્વ તેમાંથી તો ઉપજનાં ફળ લેશે. પ્રભુના. ૩૫
- ૩૮ ને તેમ્મોને તે તો દેશે આશિર્વાદો બારે,
તેથી તેનાં વધશે ઢોરાં ના થાશે એમ્મોમ્મું રે. પ્રભુના. ૩૬
- ૩૯ ત્યાર પછી તે એમ્મોમ્મું યાશે જીલમદુઃખોમાંહી,
બારે વિપત્ત ને દુઃખોથી થાશે નીચ સદાઈ. પ્રભુના. ૩૭
- ૪૦ તેમ્મોના સહ સરદારોને અપમાનો દે પાડે,
માર્ગ વિનાના ઉજડ વનમાં ભટકાવીને ફાડે. પ્રભુના. ૩૮
- ૪૧ કંગાળોને દુઃખયત્રી તે જિઆ કરશે બારે,
ને તેમ્મોને ટોળા સરખાં બહુ દુટુંબ વધારે. પ્રભુના. ૩૯
- ૪૨ સર્વે બ્યાયી જન એ જોતાં મનમાં બહુ હર્ષાશે,
સર્વે પાળી બુંડા લોકો ચૂપ થઈ રાસમાશે. પ્રભુના. ૪૦
- ૪૩ કોણજ માની લોકો એ છે કે આ પાળી દેશે,
ને પ્રભુ કેરી બારે કરેલા સર્વે જાણી લેશે. પ્રભુના. ૪૧

દાઉદના ગાયનનું ગીત.

ગીત ૧૦૮. હંદ સંવેચાળકવીશા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪-૫)

- ૧ હે જીહોવા, મારું મનડું સિદ્ધ થયું છે ગાવા ગીત;
મજાગૌરવથી પણ તું જીતો ગાઈશું તો નિતને નિત. હે. ૧
- ૨ મારા નાબલ ને તંબુરા તત્પર થે મજ સાથે જગ,
હું પણ પરીઢે જાગી ઝીઝી ગાઈશગીતોના બહુરાગ. ૨
- ૩ હે પ્રભુ હું તો સહ લોકોમાં માનિશ તારા બહુઆબાર,
ને પરદેશી લોકોમાં બહુ હું તો ગાઈશગીતો સાર. ૩

- ૪ કાંકે ગગનેા ઉપર સારી મીઠી કરણા છે તુજ પાસ,
ને બહુ તારું સત્યપણું તો છે વાદળમાં ચારે પાસ. ૪
- ૫ હે જીહવા આકાશમાં, ચાલે જાયો તું તો ખૂબ,
સર્વે પૃથિવ ઉપર તારો મીઠો ગૌરવ છે બેહુબ. ૫
- ૬ એ માટે કે તારો વાલો તે તો પામે પૂર્ણોદ્ધાર,
તારો જમણે હાથે તારી મજને ઉત્તર દે નિરધાર. ૬
- ૭ પ્રભુ નિજ યુક્ષપણાથી બોલ્યો કેહું જાઈશ બહુ હાંધ,
હું શકમ ને વેચીશ પોતે ને માપું સ્કોથની નીચાઈ. ૭
- ૮ મારા છે જીલાદ, મનાસા, ઈક્રાયમ મજમસ્તક જીર,
મારી આગનો ચાપકતો, ઈહુદા તો છે મારી મીર. ૮
- ૯ ગૂવા કેરું વાસણ મારું જાણો મોઆબજ નિરધાર,
અદૂમ પર મજ જોડો ફેરું, કરું પલસ્તી પરજે કાર. ૯
- ૧૦ કિલ્લાના નગરની માંહે મજને કો લે જામે ત્યાય?
ઈદામ કેરા માર્ગો માંહી મજને તેમાં કો લે જાય? ૧૦
- ૧૧ હે પ્રભુ શું તે અમને નાંહી તારાથી બહુ કીધા દૂર,
હે પ્રભુ જે જે સૈન્ય અમારાં શું તું ત્યાં ના જાય જરૂર? ૧૧
- ૧૨ સર્વે સંકટમાંથી અમને તું તો દેજે મીઠી સાદ્ય,
કાંકે માણસ ઠેરી મદતો સર્વે ફાકટ થે થે જાય. ૧૨
- ૧૩ જીહવામાં અમે બધા તો થૈયું ભારે હીમતવાન,
કાંકે સર્વે વૈરીને તે છુદી કરશે સૌનો ધાણ. ૧૩

ગીત ૧૦૯. હંદ દોહા. માત્રા ૨૪. ભાજ ૬. (૪૮, -૫, -૧, ૪૪-૫)

- ૧ હે પ્રભુ, તું મજ સ્તોત્રનો દેવજ છે નિરધાર,
મારાથી છુનો કદી રેજે નહિ કોવાર. ૧
- ૨ કાંકે પાપી મુખડાં ને કપટી મુખ જેહ,
તેમ્મા તો મજ કારણે કલ્પે જૂઠું અંધ. ૨

- ૩ દેશી રાખેદાથી વળી ક્રીધી મારી ઘેર,
નેલડિઆ વિનકારછો મજથી કરતાં વેર. ૩
- ૪ મજ પ્રેમાને ઉલટો, છે વૈરી નિરધાર,
તે માટે, હું તો કરું અર્જુના ઉચ્ચાર. ૪
- ૫ મજથુભખલામાઠતો ભુંડું ધરિયું પૂર,
મજ પ્રીતીને ઊલટો ક્રીધી દેરા જરૂર. ૫
- ૬ તેના ઉપર દુષ્ટને આપ હરાવી દેજ,
તેને જમણે હાથ તો વૈરી ઉભા રૈજ. ૬
- ૭ તેનો વ્યાયજ તોળતાં તે અન્યાયી થાય,
તેની અર્જુ સર્વે જ પાપી તોયઈ જાઈ. ૭
- ૮ તેના સર્વે દિવસ તો આછા યાશે પૂર,
ને તેની પદવી વળી ખીજે લેજ જરૂર. ૮
- ૯ તેનાં છેલ્લાં સહુ થશે વિના મા ને આપ,
તેની વહુ વિધવા થશે પામી ખહુ સંતાપ. ૯
- ૧૦ તેનાં સહુ સંતાન તો ભમતા માગે દાન,
તેના ઉજડ હામથી માગેભીખનિધાન. ૧૦
- ૧૧ સર્વે લુટારા વળી તેનું પકડી જાય,
ને તેની મૃનતતાણું ખીજ તો સહુ ખાય. ૧૧
- ૧૨ તેના ઉપર કોઈ તો રાખે નાહીં રૈમ,
ને દાતેના અનાયની દયા ન રાખે અમિ. ૧૨
- ૧૩ તેનો સર્વે વંસતો છેદવાને થાય,
તેનાં નામ ઠળી જશે થનાર પેઢી માંય. ૧૩
- ૧૪ તેના આપતણા રહે પ્રભુની પાસ અન્યાય,
તેની માનાં પાપસૌ ભુંસાઈ ના જાય. ૧૪
- ૧૫ તેઆ પ્રભુની પાસ તો રૈશે સર્વેદાય,
ને તેઆની યાદસૌ જીવી સર્વે કપાય. ૧૫

- ૧૬ કાંકે પોતે તો કૃપા કરવા બુલ્યા આપ
તેણે દીન કંગાલને દીધા બહુ સંતાપ. ૧૬
- મનના સહુ મારેલને હણવાચાહ્યોએજ,
૧૭ આપ વિષે રાજી હતો માટે લેશે તેજ. ૧૭
- દેવા આશીર્વાદ તે નોતો ખૂશી પૂર,
માટે તેનાથી યશ આશીર્વાદો દૂર. ૧૮
- ૧૮ વસ્ત્રો જેવાં આપને પૂર્યાં તેને અંગ,
જળના જેવા ચાલશે આપો તેને સંગ, ૧૯
- તેલ સરીખા આપતો રૂંશે તેની સાથ,
હાડ વિષે તે ચાંટશે આપો સહુ સાક્ષાત. ૨૦
- ૧૯ તેનાં વસ્ત્રો દેહને ઢાંકી રાખે જેમ,
તેમજ યાશે એ બધાં તેના ઊપર એમ. ૨૧
- જે પટકાથી રોજ તે સજતો રહે આપ,
તેમ યશ તે ઊપર મોટા મોટા આપ. ૨૨
- ૨૦ જે જે સર્વે ઊલટા મારા વૈરી હોય,
તે તો પ્રભુથી પામશે બહુ ધિક્કારો સોય. ૨૩
- જે જે મારા પ્રાણને ઉલટી બોલે વાત,
તેઓએ પ્રતિકારને પામે સહુ સાક્ષાત. ૨૪
- ૨૧ હે પ્રભુ મારા નાયત્રું કરજે મારે માટ,
તારા નામથકી મને તારણ દે સાક્ષાત. ૨૫
- કાંકે તારી રૂંમ તો ઉત્તમ છે બરપૂર,
૨૨ કાંકે હું લીનદીન છું ને મનમાં ભંગુર. ૨૬
- ૨૩ જેવો ફરતો છાંયડો તેમ ગયો છું હુંજ,
ડીડો જેવો હું વળી ઉડવાએલો છુંજ. ૨૭
- ૨૪ ઉપવાસે મજ ધૂંટણો નિર્મળ થયા જરૂર,
મારું માંસ ધટી ગયું પુષ્ટ વિના બહુ પૂર. ૨૮

- ૨૫ તેમ્મો ઠેરું હું થયો ધિક્કારેલું પાત્ર,
મજ પર તાકી શીર બો ડોલાવેછે માત્ર. ૨૯
- ૨૬ હે પ્રભુ મારા દેવ તું રક્ષા કર નિરધાર,
તુજ કર્ણના માપથી મજને તો તું તાર. ૩૦
- ૨૭ એતો તારો બુજ છે તેમ્મો જાણે એમ,
એ તો તે કીધું બધું તે સહુ જાણો તેમ. ૩૧
- ૨૮ તેમ્મો તો દેશે ધણા આપ તણા કુવાદ,
પણ તું તો દેશે ધણા આશિર્વાદી નાદ. ૩૨
- તેમ્મો તો ઊઠી બધા, લજવાસે બરપૂર,
પણ તારો સેવક ધણો હાપાંજીજ નર. ૩૩
- ૨૯ મારા સર્વે શત્રુ તો, પુરેલાજ નર. ૩૪
વસ્ત્રો પેઠે લાજથી ઢંકાશે બરપૂર.
- ૩૦ હું મજ મુખથી દેવનો માગું બહુઆભાર,
ને સહુ લોકોમાં વળી ગાઉ ગીતો સાર. ૩૫
- ૩૧ તે રૂંશે કંગાળને જમણે હાથે આપ,
કે તેને ને ઊલટો કો ના દે સંતાપ. ૩૬
- તેના આત્માનો વળી દંડ ઠરાવે નેહ,
તેમ્મોથી તો તારવા પાશે રૂંશે તેહ. ૩૭

ગીત ૧૧૦. હંદ સંવેચાવત્તીજા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪--)

- ૧ ઈશ્વર બોલ્યોવાતો એવી કેતાં મારા સ્વામી સાથે,
તુજ વૈરી તુજ ચરણે પાડું, બેસો ત્યાં લગજ મણે હાથે. ૧
- ૨ ઈશ્વર સિયોનમાંથી દેશે શક્તિ તણી કાઢી તે વારે,
તારા સર્વે વૈરી મધ્યે રાજ કરે સહુ ઉપર ભારે. ૨
- ૩ તારી શક્તિના ફાડામાં સહુ તુજ લોકો માંન્યજ યાશે,
ને શુદ્ધતાની શોભાયે તું સહુથી તાજે આપ મનાશે. ૩

- ૪ દેવ પોતે સોગન ખાધા, ને પસ્તાશ તેથી નાંહી,
મહિમશેષ નેવો તું છે યાજ્ઞકનો સહુ કાળો માંહી. ૪
- ૫ પ્રભુએ, તારે જમણે હાથે, તેના ક્રોધિત ઢાડા માંઈ,
સર્વે મીઠા રાજ્યોને મારી નીચે પાડ્યા ત્યાંઈ. ૫
- ૬ ને પરદેશી માંહે પોતે કરશે અદલી વ્યાવજ્ઞ પૂરે,
તે તો મુડાંઓને ભરશે ને મસ્તકનો કરશે ચૂરે. ૬
- ૭ તે તો માર્ગો માંહી પાશે પાણી નાળાં કેરી ધારે,
એ મારે તે કરશે માથું સહુથી જીવું પોતે ભારે. ૭

ગીત ૧૧૧. હંદ તુરંગ. માત્રા ૨૪. તાલ દં. (૪૪--)

- ૧ પ્રભુને પૂર્ણ પણાએ, ગાળે સ્તોત્ર સદાએ.
હું પણ માનનહારે પ્રભુના ખડુ ઉપદારે, ૧
સત્ય સભાગી માંઈ, ને મંડળ છે જ્યાંઈ.
- ૨ પ્રભુનાં કૃત છે સારાં ને મીઠાં નિરધારાં, ૨
જે રાજ છે એથી, શાધિલાં છે તેથી.
- ૩ યરા ને શાભા તે તો તેનાં કૃત છે એ તો, ૩
તેનું વ્યાયપણું તો ટકશે સર્વ ધણું તો.
- ૪ અચરત કૃત જે તેનું, યાદ કરાવું એનું; ૪
પ્રભુ છે પૂર્ણ દયાળુ ને ખડુ છે કરુણાળુ,
- ૫ તેથી જે જે ખીધા, તેને અબ તો દીધા; ૫
તે નિજ કરાર કેરી કરશેજ યાદ ધણેરી.
- ૬ તેણે તો નિરધારા, નિજ લોકો માઝારા, ૬
નિજ કામોની સારી શક્તિ તો દેખાડી.
- ૭ તેના બુદ્ધનાં કર્મો છે સત, નીતિ ધર્મો ૭
તેના વિધાન ધારા છેજ ભરોંસા કારા. ૮

- ૮ તે સહુ કાળ મોઝારા થાપેલાં છે સારાં;
સત ને નીતિથી તો છેજ કરેલાં ધતો. ૯
- ૯ તેણે નિજ જનમાંમ્મિ તારણ મોકલ્યું ત્યાંમ્મિ,
તેણે આપો આપી જે સ્થાપનામ્મિ સ્થાપી, ૧૦
- કાળ નિરંતર માટે આણ કરી તે સાટે.
પૂર્ણ પવિત્ર તેણું નામજ તો છે અમ્મિ. ૧૧
- ૧૦ પ્રભુનું ભય છે જાણો ને અંતરમાં આણો,
બહિ તણો છે તે તો આરંભ પ્રથમ અમ્મિ. ૧૨
- તે પરમાણે જે જે કરતા રેશે તે તે,
તેમ્મિ વારંવારે બુદ્ધિજ પામી ભારે. ૧૩
- તેનાં તો સહુમાંમ્મિ રેશે સ્તોત્ર સદામ્મિ

ગીત ૧૧૨. હંદ્રસેલ. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૧૧. તાંબ ૪. (૭-૭-૭-૭-૭-૭)

- ૧ તમિતો કરો દેવનાં સ્તોત્ર ગાન; ડરે દેવથી તે અપરાધન્ય જાણ.
અને હર્ષણે જે પ્રભુનેમ માંય, થસે ધન્ય તેમ્મિ ધણા તો સદાય. ૧
- ૨ થસે ખીજ તેણું ધણું બુનિમાંય, યથાર્થી તણાવરા તો ધન્ય થાય.
૩ ઉદારીપણું ને રહે ધન્ય પૂર, સદા તે તણાધામ માંહે જર; ૨
- અને શુદ્ધ ન્યાયીપણું તે તણુંજ ટકીને રહેછે સદામ્મિ ધણુંજ.
૪ થશે ન્યાયી માટે ધણો તો ઉજસ, ઉગી અંધમાંથી થશે ભૌ પ્રકાશ. ૩
- કૃપાળુ અને છે દયા પૂર્ણ તેજ, તથા ન્યાયી તો છે વળી પૂર્ણ અમ્મિજ,
૫ ભલાં માનવી છે કૃપાળુ અધાંય, અને આપદેછે ઉછીનું સદાય. ૪
- કરે આપની વાતને સર્વ પૂર, વિવેકી યર્ધને નિભાવે જર.
૬ કદા કેમકે હાલશે અમ્મિ નાઈ, થશે સ્માર્ણ ન્યાયો તણું તો સદાઈ. ૫
- ૭ સુણી વાત ખોટી ડરે તે ન કાંઈ, કસ્યો છે ભરેંસો હૃદે દેવમાંઈ.
સદા માન તેણું યથું છેજ સ્થીર, કદા અમ્મિજ માટે ડરે ના લગીર. ૬

૮ રિપૂના વિચારો નિહાળ્યા વિનાજ ડરે તે નહીં ત્યાં લગી દીલમાંજ.
પસાચું સદા પૂર તેણે નિધાન અને દીનને આપિયાં ખૂબ દાન.૭
ઠકે વ્યાય તેજો સદા સર્વદાય અને સિંગ જીવું થશે માન માંય.
૯ બધા દુષ્ટ જ્ઞેશેજ ક્રોધે જરૂર જશે તે ગળીને પિશી દાંત પૂર.૮
સદા દુષ્ટ કેરા વિચારો બધાય જશે એજનો પૂર સંહારમાંય.

गाँव ११३. छंद कैकनी सारदा. भक्षर २३. मात्रा ३८. ताल ८.

$$(-u - -u - , -u - -u - , -u - -u - , -u - -u -)$$

૧ સ્તોત્રગાળે.તમેદેવનેભાવથી, દેવભક્તો,કરૈસ્તોત્રનાસાદ.
 દેવના નામને સ્તોત્ર ગાળે ધણાં, સર્વ ક્ષાડી ધણાં ગીતના નાદ. ૧
 ૨ હાલના વખતમાં, ને પછી સર્વદા, દેવના નામને ધન્ય જો થાય;
 ૩ સૂર હિંદીકી, અસ્ત સુધી વળી, સ્તુત્યછે.દેવનું નામસૌ માંય. ૨
 ૪ સર્વ લોકોયકી દેવ જીએ ખરૈ, તે તણું માન છે.પૂર્ણ આકારા.
 ૫ કોણ છે આપણા દેવ જોવા વળી, જે કરૈ જીએ આકારામાંવાસ? ૩
 ૬ ભૂમિ આકારાના સર્વને પેખવા નીચ થૈ ઉતરે દેવ પોતેજ.
 ૭ તે બધા દીનને ધૂળથી જીએકે ને વળી દીનને ગંધથી લેજ; ૪
 ૮ એસવા તેમને જીએ લોકો વિજે ને વળી શ્રેષ્ઠસ્વલોકાકનીસાથ;
 ૯ વાંઝણી નારને ઘેર એસાડજે, ને કરી ખૂરાછેયાં તણી માત. ૫

गीत ११४. छंद वर्णवापेश्वर. अक्षर २३. मात्रा ३८. ताळ ४.

(U--U--U--U--,,U--U--U--U--)

૧ ગયા જે સમિ ઈસરાય્મિલ સંધા મુકીને બધા દેરા ઈજીપ્તનો;
અને બિબ્લ બાપા તણા લોકમાંથી ગયો જે સમિ વંસ યાકુબનો. ૧

૨ યહુદા હોતો આપ પોતેજ ત્યારે યહોવાતણોયુદ્ધવાસો ખરે;
અને ઈસરાય્મિલ પોતે થયો તે સદા તે તણું રાજ્ય માટે નરો. ૨

- ૩ ગયો દેખતાં એ સમુદ્ર જ નાશી, નદી તો ફરી આપપાછી વળી,
 ૪ અને પાડ ઘેટાં પ્રમાણે જ કુદયા અને ડુંગરો મેઢ જેવા વળી. ૩
 ૫ અરે રે સમુદ્ર, તને શું થયું છે, અને કેમ ગૂઠો જ પાછો ફરી;
 વળી શું થયું છે તને તો નદી રે, અને તું હઠી જાય સેણે કરી. ૪
 ૬ તમે પાડ મોઠા વળી એમ સાથી ગયા ઘેટાં પેઠ કુદી વળી ?
 અને ડુંગરો સર્વ ઘેટાં પેઠે તો, તમે કુદિયા કેમ એવા વળી ? ૫
 ૭ ધરા, કાંપ, યાદૂખના દેવ પાસે, અને કાંપજે દેવ પાસે થકી.
 ૮ ખનાબ્યા સમુદ્ર તોડી પાડ તોણે, નરા પત્યરાથી નદી તો નકી. ૬

ગીત ૧૧૬. હંદ હંસાજ. અક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦-, -૦--૦-, -૦--૦-, -૦--)

પ્રભાતિયું.

- ૧ રે અમોને નહીં, રે અમોને નહીં, સર્વદા માન તું દેવ ભજે;
 તું તણા સત્ય ને રૂમને કાજ તો, આપનાં નામને માન દેને. ૧
 ૨ કેમ વિદિરાના લોક ભાખી કહે, તે તણો દેવ તો છે જ ક્યાં હાં?
 ૩ સ્વર્ગમાં દેવ છે તો અમારો ખરો, તે કરે સાધુ જે વૃત્ત ત્યાં હાં. ૨
 ૪ તેમની મૂર્તિ છે હીમ રૂપા તણી, ને વળી માનવી કૃત્ય એ છે;
 ૫ મુખ છે, તોય તે બોલતી છે નહીં; આંખ છે તોય તે નાજ દેખે; ૩
 ૬ કાન તો છે ખરા, તોય સાંભળે નહીં; નાક તો છે ખરું, ખાશ નાલે;
 ૭ હાથ તો છે ખરા, તોય ઝાલે નહીં; પાય છે, તોય તે નાજ ચાલે; ૪
 હંદ તો છે ખરો તોય બોલે નહીં તેમના કારકો તેમ તે છે;
 ૮ ભાવ તો રાખતા હોય ને તે વિષે; સર્વ તો એમના ભોગ એ છે; ૫
 ૯ ઈસરા એલે તે આસરો દેવનો, સાધુને ઢાલ તો આપ તે છે.
 ૧૦ વંશ આરો નના ભાવ બૌરાખજો, સાધુને ઢાલ તો એ જ એ છે. ૬
 ૧૧ દેવના ભક્ત સૌ ભાવરાખો ખરો, સાધુને ઢાલ તો એ જ તારી.
 ૧૨ આપણી યાદ તેણે જ લીધી ખરી, એ જ આશીશ તો દેજ સારી. ૭

- ઈસરામ્મિલને ધન્યતા આપશે, વંશ આરોનને ધન્ય કેશે
 ૧૩ દેવથી જે ડરે વૃદ્ધ કે બાળ સૌ, ધન્યના વાદ તેનેજ દેશે. ૮
 ૧૪ દેવ તો વૃદ્ધિ આપે તમોને, અંને છોકરાંને તમો સાથ આપે;
 ૧૫ જુમિ આકારાના દેવ કર્તા થકી ધન્યવાદી તમો છોજ આપે. ૯
 ૧૬ સર્વ આકારા આકારા છે દેવનાં; માનવી પુત્રને જુમિ આપી.
 ૧૭ મૂલ્યા ને વળી ધોરમાં જાય જે, વંદતો તો નથી કો કદાપી. ૧૦
 ૧૮ ને અમિ દેવને સ્તોત્ર ગાસું ધણાં હાલથી તે સદા કાળ ભારે.
 દેવને સ્તોત્ર ગાજે તમો સર્વદા, પૂર્ણ ભાવે કરી વાર વારે. ૧૧

ગીત ૧૧૬. હંદ ચોગદ. માત્રા ૧૫. તાલ ૪. (૪૪, ૪-૫)

- ૧ મારી અર્જુના પોકાર પ્રભુએ સુણિયા છે નિરધાર;
 તે કારણથી હું સાક્ષાત પ્રીત કરુંછું તેને માટ; ૧
 ૨ કાંકે તેણે તો નિધાન મારી ગમ તો ધરિયો જ્ઞાન;
 માટે જીવન લગાં નિરધાર, વિનવિરા તેને વારંવાર. ૨
 ૩ મરણ તણા બંધે આમર મારી કીધીતી બહુ ઘેર,
 મૃત્યુ તણાં દુઃખો ભરપૂર મજને મળિયાં છેજ જરૂર. ૩
 મજને સંકટ વારંવાર ને મળિયા છે શોક અપાર.
 ૪ ત્યારે મેં પ્રભુ નામે આસ, અર્જ કરી બહુ તેની પાસ. ૪
 હે પ્રભુ મારો જીવ જરૂર છોડાવીને લેજે પૂર.
 ૫ પ્રભુ છે ન્યાયી ને કૃપાળ, ને અમ ઈશ્વર છે કરુણાળ; ૫
 ૬ જે જે લોકા ભોળા હોય પ્રભુ પાળેછે સર્વ સોય.
 હું તો રાંક થયો જે વાર, ત્યારે પ્રભુએ કસ્યો ઉદ્ધાર. ૬
 ૭ હે મજ આત્મા તારે માટ, જે વિસામો છે સાક્ષાત,
 તું તો પાછો ફર તે કામ, ને તેમાં તું લે વિશ્રામ. ૭
 કાંકે પ્રભુએ બહુ ઉપકાર તુજ પર કીધા છેજ અપાર.
 ૮ કાંકે માત થકી મજ પ્રાણ, ને આંસુંથી નેત્ર નિધાન, ૮

- પડવાથી તો મારા પાવ, તેં યે સહુથી કસ્યા ખચાવ.
 ૯ માટે હું પ્રભુ પાસ હંમેશા ચાલિશા જીવત કેરે દેશ. ૯
 ૧૦ મેં તો કીધો છે વિશ્વાસ, માટે બોલ્યો હું મુખવાસ ;
 હું તો પોતે પૂર્ણ જરૂર, કુઃખે થઈ ગયો તો પૂર. ૧૦
 ૧૧ ત્યારે મેં જલદી વદી વાત સહુ જૂઠા છે માનવ જાત.
 ૧૨ મારા ઉપર છે જનિધાન ઈશ્વર કેરાં મીઠાં દાન, ૧૧
 તે તો સર્વમાંથી હું જ શું શું આપી દઉં પાછું જ ?
 ૧૩ હું તો તારણ ખાલું લૈશ, ને ઈશ્વરને વિનવી જૈશ. ૧૨
 ૧૪ હું મજમાનત પ્રભુની પાસ લોક સમક્ષે લાવિશ આસ.
 ૧૫ શુદ્ધાણાનું મરણ જ નેહ પ્રભુ પાસે મુલવંતું તેહ. ૧૩
 ૧૬ હે પ્રભુ હું વિનવું તુજ પાસ, કાંકિ હું છું તારો દાસ
 હું છું તારો સેવક માન, ને તુજ દાસી પુતજ જાણ; ૧૪
 તે તો મારા બંધ જરૂર, છોડી દીધા છે તે પૂર.
 ૧૭ હું તુજ આકાશોને માઠ યજ ગુલાવિશ તેને સાઠ. ૧૫
 ને પ્રભુ નામે હું નિરધાર અર્જ લાવીશ વારંવાર.
 ૧૮ હું મજમાનત પ્રભુની પાસ લોક સમક્ષે લાવિશ આસ. ૧૬
 ૧૯ હે શાલમ તુજમાં નિરધાર, ને પ્રભુ ધરના ચોક મોઝાર.

ગીત ૧૧૭. હંદ વિકાત. ગક્કર ૧૭. તાઝ ૬.

(—૦૦—૦૦—૦૦—,૦૦—૦૦—)

- ૧ હે પરદેશ બધા પ્રભુના શુભ સ્તોત્ર કરો રે
 ને સહુ લોક તમે પ્રભુને સુવખાણ જ બો રે; હે પરદેશ. ૧
 ૨ કારણ કે અમ ઉપર છે કરુણા પ્રભુની રે,
 ને પ્રભુની સતતા બહુ છે સહુ કાળ ધણી રે. હે પરદેશ. ૨

ગતિ ૧૧૮. હંદ ચરણકુચ. માત્રા ૧૬. તાલ ૪. (૪૪૪—)

- ૧ પ્રભુના સહુ ઉપકારે માની, ગાળે તેને સ્તોત્ર વખાણી;
કાંકે તે છે સહુથી બારે, ઉત્તમતામાં પૂર્ણ વધારે. ૧
- કાંકે તેની કરુણા સારી સદાય લગતો રૂંછે જારી,
૨ ઈસરાયલ તું ફેળે ધારી, કે તેની કરુણા છે જારી. ૨
- ૩ હારન ધર તું કે ઉમ્મારી કે તેની કરુણા છે જારી;
૪ પ્રભુથી ડરતા ફેા થુબકારી કે તેની કરુણા છે જારી. ૩
- ૫ સંકટમાંથી મેં મુખવાસે, અર્થ કીધી પ્રભુની પાસે.
પ્રભુમ્મ મજને ઉત્તર આપ્યો, ને પૂરલી જગ્યામાં સ્થાપ્યો. ૪
- ૬ જીહોવા છે મારી સાથે માટ ડરે નહિ હું કો વાતે.
દેહ વિષે જે જન વસનારે મજને તે છે થું કરનારે? ૫
- ૭ મારી મદતે જે રૂંમારે, તેની સાથે પ્રભુ છે મારે.
મારા દેરાકને તો મારી દૃષ્ટે જોઈશ ધારી ધારી. ૬
- ૮ માનવ કરતાં પ્રભુની માંઈ, વિશ્વાસ કરવા છે સુખદાર્ઠ.
૯ સરદારેથી પ્રભુની માંઈ, વિશ્વાસ કરવા છે સુખદાર્ઠ. ૭
- ૧૦ સર્વ વિદેશી જે મજ વરી, તેણે મજને લીધી ધેરી.
માટે પ્રભુનામ નિરધારા, તેમ્મને વિચ્છેદિશ સારા. ૮
- ૧૧ તેણે મજને ધેરી દીધો, હા, મજને તો ધેરી લીધો,
પ્રભુને નામે હું નિરધારા, તેમ્મને વિચ્છેદિશ સારા. ૯
- ૧૨ મધમાખીનાં ટોળાં જેવા, મજને ધેરા ધાલ્યા તેવા,
કંટક અગ્નિ જેવા એ તો એાલઈ નાહા સર્વે તે તો. ૧૦
- પ્રભુને નામે હું નિરધારા તેમ્મને વિચ્છેદિશ સારા.
- ૧૩ મજને પડવા વારંવારા, તે તો ધક્કા માચ્યા માચ્યા. ૧૧
- પણ પ્રભુ દેવ મારી બારે પૂરી સાધ્ય કરી તે વારે.
- ૧૪ પ્રભુ છે બળ, ને તારણ સારું, ને તે તો છે સ્તોત્ર જ મારું. ૧૨

- ૧૫ ન્યાયી જનના તંબુ માંહે હામીત સ્વરનેત્રાણ સદાચ્ચે.
પ્રમુખો જમણો હાયજ નેછે પૂર્ણ પરાક્રમ ય્વેજ કરેછે. ૧૩
- ૧૬ પ્રમુખો જમણો બુજાછે પોતે, સહુથી જિય યયો છે જો તે.
પ્રમુખો જમણો હાયજ નેછે, પૂર્ણ પરાક્રમ ય્વેજ કરેછે. ૧૪
- ૧૭ હું તો માતજ પામિરા નાહીં, પણ હું જીવીશ જીવન માંહીં.
હું તો પ્રમુખાં સર્વે કામો, વર્ણાવિરા સહુ કામે કામો. ૧૫
- ૧૮ પ્રમુખે મજને સિક્ષિત કીધો, પણ નહિ મરણે સોંપી દીધો.
૧૯ ન્યાયી પણનાં દ્વારજા છે ને, મજ માટે ઉઘાડી દેજે. ૧૬
- હું તો તેમાં આવિરા પેશી ને પ્રમુખી સ્તુતિ ગાઈશ અશી.
૨૦ આ છે દ્વારો પ્રમુખાં સારાં, જન્યે ન્યાયી તે માત્રારા. ૧૭
- ૨૧ હું તો સ્તોત્રજ ગાઈશ તારું, કાંકે તેં જીવ્યું છે મારું.
ને તેથી તો સર્વ મારો, પૂર્ણ યયો છે સહુ છુટકારો. ૧૮
- ૨૨ બાંધનહારે ને પાણાને ધિક્કાર્યો તો બહુ અપમાને.
તે પાણો તો ખૂણા માથે બેઠો છે ત્યાં મહિમા સાથે. ૧૯
- ૨૩ ઈશ્વરનું છે કામજ ય્વે તો, આપણ દૃષ્ટે અચરત તે તો.
૨૪ આ દાડો તો છેજ કરેલો જીહોવાથી પૂર્ણ કરેલો. ૨૦
- તેમાં આપણ ખૂશી યઈયું, ને બહુ આનંદે ત્યાં રહીયું.
૨૫ હે પ્રમુખ અર્જ કરુંછું તારી, માટ મને તું લે ઉઘારી. ૨૧
- ૨૬ પ્રમુખે નામે ને આવેછે તે બહુ ધન્યવાદો પામીછે.
અમે પ્રમુખા મંદિરમાંથી તમને આશીરદીધી ત્યાંથી. ૨૨
- ૨૭ જોછે અમને દીધાં તેજો તે છે પ્રમુખે જાણી લેજો.
યજ્ઞ દારે બાંધી રાખો, બાંધી વેદી સિંગે નાખો. ૨૩
- ૨૮ તું તો પોતે પ્રમુખ છે મારો, માટે માનિરા વુજ આભારો.
મારા દેવ તને હું બારે મોટો માનિરા વારંવારે. ૨૪
- ૨૯ પ્રમુખા સહુ ઉપકારો માની, ગાજો તેને સ્તોત્ર વખાણી.
કાંકે તે છે સહુથી ભારે, ઉત્તમતામાં છેજ વધારે, ૨૫
- કાંકે તેની કરુણા સારી, સદાય લગતો રહે જરી.

ગીત ૧૧૯. હંદ ચોપાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪,૪૪,૧,૪૪,--)

આલિફ.

૧	જીહોવાના મારગમાં જે	ચાલે પૂર્ણપણાએ,	
	ને સહુ પ્રભુનાં શાસ્ત્રો પાળે	તે સહુ ધન્ય મનાએ;	૧
૨	જે જન તેના સર્વે નેમા	પૂરા પાળી જાશે,	
	ને સહુ મનથી તેને શ્રીધે	તે પણ ધન્ય મનાશે.	૨
૩	જે પ્રભુના મારગ માંહે	શુભતાથી ચાલેછે,	
	તે અન્યાયી કામીને તો	પૂરા ત્યાગી દેછે.	૩
૪	તેં તો અમને નેમા માટે	આગ્રા આપી સારી,	
	કે તે સર્વે પાળી નેમા	કરિયે આગ્રા તારી.	૪
૫	તારા નેમા પાલન કાળે	મેં બહુ ભાવજ કાધી,	
	માટે મજને તેં તો પોતે	માર્ગ બતાવી દાધી.	૫
૬	ન્યારે તારી સહુ આગ્રામાં	લક્ષ ધરું છું ભારે,	
	ત્યારે લાજ રામજીના	હું તો કોઈ વારે.	૬
૭	હું તો તારા સાચા વ્યાપો	શીખ્યો સર્વે સારા,	
	તેથી સાચા મનથી હું તો	સ્તોત્રી ગાઈ શતારાં.	૭
૮	હું તો તારી સર્વે આગ્રા	પાળું મોટી પ્રીતે,	
	માટે મજને તો કો કાળે	ત્યાગો ના કો રીતે.	૮

બેથ.

૯	સર્વજીવાનો નિજ મારગને	શુદ્ધ કરશે રાથી ?	
	તારી વાત પ્રમાણે તે તો	ચેત થઈ ચાલ્યાથી.	૯
૧૦	મારા આપ્તા મનથી મેં તો	શીખ્યો વ્રજને ભારે,	
	તારી આગ્રા આપી મજને	ફરવ ના કોવારે.	૧૦
૧૧	મેં તો તારી વાતો સર્વે	ઢાંકી છે મનમાં,	
	એ માટે કે તારે ઉલટાં	પાપ કરું નહિ કાંઈ.	૧૧
૧૨	હે પ્રભુ તું તો સ્તુત્ય સદા છે	શીખવ નેમા તારા,	
૧૩	મેં મજ હોઠે તારા મુખના	વ્યાપો વર્ણી સારા.	૧૨

- ૧૪ નેમ કરે કો ભારૈધનથી હર્ષાનંદ વધારે,
તેમજ હર્ષ્યા તુલસાક્ષીના મારગ માંહે ભારે. ૧૩
- ૧૫ તારી આગામ્યાને હું તો જ્ઞેઈરા ધારી ધારી,
ને સહ તારા મારગ પર હું દૃષ્ટિ રાખિરા મારી ૧૪
- ૧૬ તારી આગામાં બહુ રૂચિ માનિરા હું નિરધારે,
ને તુલ સર્વ વાતોને તો બૂલિરા ના કોવારે. ૧૫

ગિનૈલ.

- ૧૭ તારા સેવક પર ઉપકારે તું તો કરજે સારા.
કે હું જીવીને તુલ વચ્ચેના પાજિશ બહુ નિરધારા. ૧૬
- ૧૮ મારી આગાને તું પોતે ઉધાડીને દેજે,
કે તેથી તુલ શાસ્ત્રામાંનાં દેખું અચરત છેજે. ૧૭
- ૧૯ હું તો પરવાસીના જીવે છું સહ બૂતળ માંઈ,
માટે તારી આગા મજથી સંતાડેા ના કાંઈ. ૧૮
- ૨૦ મારૌઆત્માભંગ થયોછે સર્વ સમિમાં ભારે ;
તુલ વ્યાયોની મ્મંચુ માટે અમ થયો સહ વારે. ૧૯
- ૨૧ બહુ ગર્વીને શાપિત જીજે તેને તે ધમકાવ્યા ;
તુલ આગાથી ભટકતાને ભારે ક્રોધ પતાવ્યા. ૨૦
- ૨૨ મજથી મિણાંને અપમાનો દૂર કરીને રાખ્યા ;
કાંકે મેં તો તુલ સાક્ષીનો પૂર્ણ ભરૌસો રાખ્યા. ૨૧
- ૨૩ સરદારૌઆ મારે ઉલટી ખસો કીધી વાતો,
માટે તારા દાસે રાખ્યું ધ્યાન તુલ આગામાં તો. ૨૨
- ૨૪ મજને તારા સર્વ સાક્ષી હર્ષાનંદો દેછે,
ને મજ માટે તેમ્મી સર્વ મંત્રી થઈને રૈછે. ૨૩

દાલેથ.

- ૨૫ મારૌઆત્માનખજોયેને મળિયો ધૂળજ સાથે,
મજને તું જીવાડી લેજે તારી શુભ શુભ વાતે. ૨૪

- ૨૬ મેં તો તારા માર્ગો વર્ણ્યા તેં મજ ઉત્તર દીધા,
મજને તારા સર્વે નેમા શીખવ સર્વે સીધા. ૨૫
- ૨૭ મજને તારા આગા પંથો પ્રગટાવો બહુ સારા,
તેથી તારા અચરત કૃતજ્ઞું ધ્યાન ધરું સહુ વારા. ૨૬
- ૨૮ બહુઉદાસીથી મજ આત્મા ગળતો ગળતો જામ્યો;
તારી વાત પ્રમાણે મજને કરજો દૃઢ સદામ્યો. ૨૭
- ૨૯ મજથી મિથ્યા માર્ગો સર્વે દૂર કરીને સ્થાપો,
ને સહુ તારાં શાસ્ત્રો મજને બક્ષી સર્વે આપો. ૨૮
- ૩૦ સત્યપણના માર્ગો સર્વે મેં તો પરસંન કીધા.
ને સહુ તારાં ન્યાય કરણતો પાળીને મેં લીધાં. ૨૯
- ૩૧ હું સહુ તારા સાક્ષીને તો વળગ્યો છું બહુ બારે,
માટે હું પ્રભુ મજને તું તો લજ્જિરાન હિકાવારે. ૩૦
- ૩૨ હું પ્રભુ મારા મનને તું તો ઉદાર કરશે ન્યારે,
ત્યારે હું તુજ આગા માર્ગ દોડિશ તેણી વારે. ૩૧
- હું.
- ૩૩ હું પ્રભુ તારા આગા માર્ગો શિખવ મજને સારા,
કે છેવટલગ હું તો તેને માનિરામન મોઝારા. ૩૨
- ૩૪ આ પ્રભુ, મજને સમજાવે કે માગું નેમ તમારા.
ને હું મારા આગા મનથી પાળીશ બહુ પ્રકારા. ૩૩
- ૩૫ તારી આગા પંથે મજને દાર ચલાવી તું તો.
કાંકે તેમાં પામું બારે ખુશી મોટી હું તો. ૩૪
- ૩૬ તુજ સાક્ષીની ગમતો માઈ મનડું તો ફેરાવો;
ને સહુ તારા માર્ગો મધ્યે મજને તો જીવડાવો. ૩૫
- ૩૭ સર્વે વ્યર્થપણું જોવાથી મારી આંખ ઉઠડાવો,
ને સહુ તારા માર્ગો મધ્યે મજને તો જીવડાવો. ૩૬
- ૩૮ ને જો તારા સેવક ડરતા રહે વારંવાર,
તેને માટે સર્વે વચનો દૃઢ કરોજ તમારાં. ૩૭

- ૩૯ ને અપમાન થકીજ ડરુંછું ફેરવ મજથી મ્પેતો,
કાંકે તારા સર્વે ન્યાયો ઉત્તમ છે ખહુ તેતો. ૩૮
- ૪૦ જે પ્રભુ હુંતો તુજ આજ્ઞામાં લાભાયો છું ભારે,
માટે તારા ન્યાયપણાથી જીવન દે નિરધારે. ૩૯

વાવ.

- ૪૧ હે જીહોવા તારી કરૂણા મજપર આવી રૈશે,
ને તુજ વચન પ્રમાણે તારે તારણ મજને દેશે. ૪૦
- ૪૨ હું મજ નિંદા કરનારાને ઉત્તર આપું સારો,
કાંકે તારી વાતોમાં છે પૂર્ણ ભગેસો મારો. ૪૧
- ૪૩ મારા મુખથી સતની વાતો છેક ન લેજે તું તો,
કાંકે તારા ન્યાયદ્રણની આરા કરુંછું હું તો. ૪૨
- ૪૪ હું તો પોતે સદાય કાળે મારા મનથી સારાં,
તારા નેમો કેરાં શાસ્ત્રો ખજિશ વારંવાર. ૪૩
- ૪૫ હું તો પૂરો છુટે થઈને આશ્વોજ્ઞેશ નિરધારા;
કાંકે તારા સહુ વિધિમ્પાને શાબુંછું સહુ વારા. ૪૪
- ૪૬ હું તો રાજન પાસે તારાં શાસ્ત્રો પ્રગટું સારાં,
ને હું લાગ્યું નહિ કે વારે મારા મન મોઝારા. ૪૫
- ૪૭ હું તો તારી આજ્ઞા માંહી ખુરાયયો ખહુભારે,
કાંકે તેમાં મેં તો પ્રીતજ કીધી ખહુજ પ્રકારે. ૪૬
- ૪૮ તુજ આજ્ઞા ગમમે પ્રીતલડી કીધી છે ખહુ સારી,
મ્પેજ ભણી હું બુજ ઉઠાવિશ શાસ્ત્રે ધ્યાનજધારી. ૪૭

જેના.

- ૪૯ તારા સેવક માટે તારી વાતો જ સંભારી,
કે જેના પર તેં તો તેતે આરા ફરાવી સારી. ૪૮
- ૫૦ મારાં સર્વે દુઃખો માંહી મ્પેથી દીલાસો છે,
કાંકે તારા વચને મજને જીવાડી લાધો છે. ૪૯

- ૫૧ હંકારી સહુ મારા પર તો બોલ્યા બહુ ધિક્કારે;
તો પણ હું તો તુજને મૂકી હઠિયો નૈ કો વારે. ૫૦
- ૫૨ હે પ્રભુ પૂર્વેથી તુજ વ્યાયો મેં સંભાળ્યા આશા,
તેથી હું તો મનમાં પામ્યો મોટા બહુ દીલારા. ૫૧
- ૫૩ જૂંડા ત્યાગનહારે તારે નેમજ ત્યાગી દીધા,
તેને માટે ભારે ત્રાસે મજને પકડી લીધા. ૫૨
- ૫૪ મારા પ્રવાસ કેરા ઘરમાં તુજ આજ્ઞાના ધારા,
તે તો મારે માટે ગાવા ગીત ચયાં છે સારાં. ૫૩
- ૫૫ હે પ્રભુ તારું નામજ રત્ન મેં લીધું સંભારી,
ને સહુ તારી આજ્ઞાએને પાળી મનથી સારી. ૫૪
- ૫૬ મેં તો તારી આજ્ઞા પાળી, પ્રીતે વારંવારે,
તેથી હું તો એવાં એવાં ફળને પામ્યો ભારે. ૫૫

. . . એથ.

- ૫૭ આ જીહવાનું છે મારે ભાગજ સહુથી સારે,
મેં કદ્યું કે તારી આજ્ઞા હું તો પાલનહારે. ૫૬
- ૫૮ મેં તુજ પાસે આ આમનથી કશ્ણા માગી સારી,
માટે તારી વાત પ્રમાણે ઉત્તર આપ સુધારી. ૫૭
- ૫૯ મેં મજ માર્ગો કેરા મનમાં વિચાર બહુજ ચલાવ્યા,
ને તુજ સર્વે સક્ષિપ્તીગમ મેં મજ પગ ઉઠાવ્યા. ૫૮
- ૬૦ તારી સર્વે આજ્ઞાએ તો કરવા સર્વેદાર્થ,
મેં તો મોટી જલદી કીધી વાર લગાડી નાહીં. ૫૯
- ૬૧ ફૂટેલા સહુ બંધે તો બહુ મજને ઘેરી લીધા,
તો પણ મેં તો તારે નેમજ બૂલી નાહીં દીધા. ૬૦
- ૬૨ તારાં સાચાં વ્યાપીકરણે પૂરાં કરવા માટે,
ને તુજ સ્તોત્રો ગાવા માટે હઠિયો અડધી રાતે. ૬૧
- ૬૩ ને ને તુંથી ડરતા જન છે રોંછું તેની સાથે,
ને ને તારી આજ્ઞા પાળે રોંછું તે સંગાથે. ૬૨

૬૪ હે જી હોવા આ આજ્ઞામાં છે તુજ કરણા ભારે,
તારી સર્વે આજ્ઞા મળને શીખવ વારંવારે. ૬૩

તેથ.

૬૫ આ પ્રભુ તે તુજ સેવકનું તો ઉત્તમ કીધું ભારે,
તારાં વચન પ્રમાણે તે તો કીધું છે નિરધારે. ૬૪

૬૬ મળને સારાં વિવેક ડાપણ દેને તું શિખાવી,
કાંકે મેં તુજ આજ્ઞા કેરે ભાવ ધર્યા મનલાવી. ૬૫

૬૭ હું તો દુખના પેલાં ભટક્યો કુંડા પથ મોઝારી,
પણ હમણાં મેં તારાં વચનો પાળ્યાં મનમાં ધારી. ૬૬

૬૮ તું તો પોતે છે બહુ ઉત્તમ, ને છે શુભ કરનારો,
મળને તારા સર્વે વિધિનો શિખવને સહુ ધારો. ૬૭

૬૯ સહુ હંકારી લોકોએ તો યોજ વાત નકારી,
પણ હું મારા આપ્તા મનથી આજ્ઞા પાળિરાતારી. ૬૮

૭૦ તેનાં મનનો ચરખી જેવાં પૂજ થયાં છે ભારે,
પણ હું તારાં શાસ્ત્રોમાંહી હર્ષુ વારંવારે. ૬૯

૭૧ હું જ થયો બહુ દુઃખિત ભારે તે છે મળને સારું,
કાંકે તેથી તારા નેમો શિખવા ધ્યાનજ ધારું. ૭૦

૭૨ તારા મુખનાં સર્વે શાસ્ત્રો ઉત્તમ છે મજ માટે,
સહુ સ્ત્ર સુના રૂપા કરતાં તે ઉત્તમ બહુ વાતે. ૭૧

આદ.

૭૩ તુજ હાથે મળને તે કીધો પૂર્ણ રચીને સારો,
મળને સમજણ દે કે હું તો થી આજ્ઞા શિખનારો. ૭૨

૭૪ તુજથી ડરતા માનવ મળને જોતાં બહુ હર્ષી થો,
કાંકે મેં તો તુજ વાતોની આરા ધરી વિશ્વાસે. ૭૩

૭૫ હે પ્રભુ, હું તો બાણું છું કે સાચા છે તુજ ન્યાયો,
કાંકે તે તો સાચપણથી મળને બહુ દુખાવ્યો. ૭૪

- ૭૬ મજ દીલાસા માટે તારી કરૂણા મીઠી થાજે,
તેવજવચન પ્રમાણે સેવક માટે થાતી જાજે. ૭૫
- ૭૭ વુજકરૂણા મજ ઉપર આંધે કે હું જીવું તેથી,
કાંકે તારાં રાગ્ગે માંહી મજ મૂશી છે અંધી. ૭૬
- ૭૮ જૂઠા સહ સરમાથે કાંકે મજ પર વાફ કીધું,
પણ વુજ નેમો પાલન માટે રાખિરા ધ્યાનજ સીધું. ૭૭
- ૭૯ વુજ સાક્ષીના જણીતા સહ ને વુજથી ડરનારા,
તેઓ સર્વે પાછા વળશે મારી ગમ નિરધારા. ૭૮
- ૮૦ માઈ મનવુજ આગામાંહી પૂરું રિદ્ધ કરાશે,
કે તેથી મજને કો કાળે લાજ કદી નહીં થાશે. ૭૯

કાફ.

- ૮૧ મારો જીવવુજ તારણ માટે જાગૃ થયો છે ભારી,
પણ હું તારી વાતો માંહી આરા ધરું છું સારી. ૮૦
- ૮૨ તારાં વચનો કાજે મારી આંખે તો અંધાર્ધ
ક્યારે રાંતિ તું તો, આપે? અમ કહું મનમાંધ. ૮૧
- ૮૩ ધૂમાડામાં કુપી જોવા, હુંજ થયો છું દુઃખી,
તો પણ તારી આગા સર્વે વિસારી ના શૂકી. ૮૨
- ૮૪ તારો સેવક ક્યાં લગ જીવે? તે તું ફેળે આપે.
મારી પૂઠે લાગે તેનો ન્યાયજ ક્યારે સ્થાપે? ૮૩
- ૮૫ ગર્વિષ્ટામ્મ મારે સાર, આડા યોદ્યા ભારે,
તેઓ તારા નેમો નાહી માને કોઈ વારે. ૮૪
- ૮૬ વુજ આગા સહ વિખાસુ છે માઠ કરો સાહ્ય મારી;
જૂઠપણાથી તેઓ મજને દુઃખાવે છે ભારી. ૮૫
- ૮૭ તેઓ અમ તો જૂ પર મજને ગળવાને તો કીધું,
તો પણ મેં તો તાઈ રાગ્ગ શૂકી નાહી દીધું. ૮૬

- ૮૮ તારી કરણા લાયક મળને જીવાડો સહુ કાળે,
તેથી તારા મુખનાં સાક્ષી પાળું પૂરાં વાલે. ૮૭

લામેદ.

- ૮૯ હું જીહવા, તારી વાતો આકાશમાં રહે,
સ્થાપિત થૈને તેમાં અંતો સર્વે કાળ વસેછે. ૮૮
- ૯૦ તારું સત્યજ પેઢી પેઢી સ્થિરજ થૈને રહે,
તેંતાજગને સ્થાપિત કીધી માટે હઠ ઠકેછે. ૮૯
- ૯૧ તે તો હમણાં સુધી રહે તારા નેમ પ્રમાણે,
કાંકે તે વુજ દાસો થૈને, રહે સહુ ઠેકાણે. ૯૦
- ૯૨ જોનહિ હોતજ મારી ખૂશી તારાં શાસ્ત્રોમાંહી,
તો હું મારાં દુઃખો મધ્યે ચાતજ નારા સદાઈ. ૯૧
- ૯૩ તારી સર્વે ને ને આગા જૂનું ના કોવારે,
કારણ કે તે તેથી મળને જીવાડ્યો છે ભારે. ૯૨
- ૯૪ હું છું પોતે સેવક તારો, માટે લેજ તારી ;
કાંકે મેં તો તારી આગા શીધી છે સંભારી. ૯૩
- ૯૫ મારો નારાજ કરવા માટે કુળે જોઈ વાટો,
પણ હું તારી સાક્ષી કેરી સંભારું વાતો. ૯૪
- ૯૬ સહુ પૂરણતા કેરા અંતો મેં તો જોયા બોલી ;
પણ છે વિશાળ તારી આગા સર્વેથી બહુ પોણી. ૯૫

મેમ.

- ૯૭ તારાં શાસ્ત્રો માંહે કેવી મારી પ્રીતિ રહે ?
તેના ઉપર મારું ધ્યાનજ સર્વ સમે ચાલેછે. ૯૬
- ૯૮ ને વુજ વાતે રિપૂથી મળને ડાહ્યો કીધો ભારે,
કાંકે તે તો મારી સંગે રહે સર્વે ઠારે. ૯૭
- ૯૯ મારા સર્વે શિક્ષક કરતાં હું સમજું છું ભારે,
કાંકે તારાં સાક્ષોમાં હું ધ્યાન ધરું બહુવારે. ૯૮

- ૧૦૦ મારા પિતરો કરતાં હું તો જાણુંછુંજ વધારે,
કાંકે હું તો તારા નેમા પાળું વારંવાર. ૯૯
- ૧૦૧ સર્વે જૂઠા માર્ગોમાંથી મેં પગ રોકી દીધા
કારણ કે તુજ આગ્રાપાલન કરવાએમજકીધાં. ૧૦૦
- ૧૦૨ તારા સર્વે વ્યાપોથી હું પાછો હઠિયો નાહીં,
કાંકે તે તો મજને સમજી કીધા સર્વે દાઈ. ૧૦૧
- ૧૦૩ તારાં વચનો મજને કેવાં મીઠાં તો લાગેછે;
કાંકે મારા મુખડા માંહે મધથી મીઠાં તે છે. ૧૦૨
- ૧૦૪ તારી સર્વે આગ્રાએથી હું સમજુંછું સારું,
માટે હું સહુ જૂઠા માર્ગો કંટાળી ધિક્કારું. ૧૦૩

નુંન.

- ૧૦૫ તારીવાતો મજ પગ માટે દીવા છે પ્રકાશી,
ને છે મારા મારગ કાળે અજવાળું ઉજાશી. ૧૦૪
- ૧૦૬ મેં તો જે જે સોગન આધા તે હું પૂરા વાળું,
ને તારા જે સાચા વ્યાપો તે સહુ પૂરા પાળું. ૧૦૫
- ૧૦૭ મજને તો બહુ ભારે દુઃખો આઁવાં આપોદાડી,
હે પ્રભુ તારી વાત પ્રમાણે તેથી છે જીવાડી. ૧૦૬
- ૧૦૮ હે પ્રભુતું મજમુખર્ષસ્થાનાં અર્પણ માની લેજે,
ને સહુ તારા વ્યાપીકરણે શિખવી મજનેદેજે. ૧૦૭
- ૧૦૯ મજહાથેજીમાં મજ આત્મા રેછે સર્વદાઈ,
પણ હું તારાં શાસ્ત્રો સર્વે બૂલી જઈશ નાઈ. ૧૦૮
- ૧૧૦ દુઃખોએ મજ માટે કાંદા મૂક્યા છે નાખીને,
તોપણ તારી આગ્રાએથી નાઠા ના ભટકીને. ૧૦૯
- ૧૧૧ સદાય તારાં સંક્ષિપ્તે મેં વતનો કીધાં મારાં,
કાંકે તે તો મારા મનને છે ખૂશી દેનારાં. ૧૧૦
- ૧૧૨ તારી સર્વે આગ્રાએથી હું છેવટ સુધી પાળું,
માટે મેં તો મારા મનને મનવી પાછું વાળું. ૧૧૧

શામંખ.

- ૧૧૩ સર્વ અવર્યા ક્રીકરને હું પૂર્ણપણે કેટાળું,
પણ તારાં સહુ શાસ્ત્રો મજને લાગેછે મમતાળું. ૧૧૨
- ૧૧૪ તું છે મારી ઢાલજ સાચી ને છુપવાની જગ્યા,
મેં તજવાનોમાં બહુ આશા રાખી ને મન લાગ્યા. ૧૧૩
- ૧૧૫ સવ દુરાચારી તમ મજથી, જાણે, આધા નાસી,
કાંકે હું મજ પ્રમુત્તની આજા માનિરા મનથી આસી. ૧૧૪
- ૧૧૬ હે પ્રમુ તારા વચન પ્રમાણે કરજે રક્ષણ તું તો,
કે હું જીવું; ને ના લાગું મજ આશામાં હું તો. ૧૧૫
- ૧૧૭ આ પ્રમુ મજને આપેઝાલો કે પાતું નિસ્તારો,
કાંકે હું વજ આજા પરતો લક્ષજ બહુ કરનારો. ૧૧૬
- ૧૧૮ વજ આજાથી કરનારાને છુદા તે તો બારે,
કાંકે તેના સહુ છુન મિદો મિથ્યા વારંવારે. ૧૧૭
- ૧૧૯ જગના સર્વે કુંડાને તું મેલ સરીખા ત્યાગે,
એ માટે વજ સક્ષિમાંહી મારી મમતા લાગે. ૧૧૮
- ૧૨૦ તારી ખીકે મારી દેહ યર યર ધુન્ને કાંપી,
ને સહુ તારાં ન્યાયકરણથી ત્રાસુંછું અઘાપી. ૧૧૯

આઈજા.

- ૧૨૧ મેંતોપોતે ન્યાયોક્રીધા ને સર્વે સાચાઈ,
માટે મજને નાહી સૌપો મજજલમનીમાંહી. ૧૨૦
- ૧૨૨ રહું કરવા સેવકનો તું જામીન યા સહુ વારે,
કાંકે મજપર હંકારી સહુ જીલમ ના ગુજારે. ૧૨૧
- ૧૨૩ તારા તારણ માટે મારી આંખો તો જાંખાઈ,
ને વજ ન્યાયી વચનો માટે તેમ્મા છેક ખવાઈ. ૧૨૨
- ૧૨૪ વજ સેવકની સાથે કરજે તારી રૂમ પ્રમાણે,
ને સહુ તારી આગ મજને સીખાવો સહુ ટાણે. ૧૨૩

- ૧૨૫ હું છું તારો સેવક પોતે માટે સમજણ દેને,
કે હું સર્વે જાણીશ સાક્ષી તારી હોશે ને ને. ૧૨૪
- ૧૨૬ ય્યો જીહોવા કામો કરવા આન્યા વન્નો તારા,
કાંકે તેણે તારાં શાસ્ત્રો ૨૬ કસ્યાં બહુ સારાં. ૧૨૫
- ૧૨૭ પણ હું તારી આગામ્યાને માગું મીઠી પ્રીતે,
માટે ચોખ્ખા સંન્યા કરતાં ઈશ્વરું બહુ રીતે. ૧૨૬
- ૧૨૮ માટે તારી આગામ્યા ને ને સર્વે ગુજ વાતો,
ચમ્યાને હું પ્રેમ માની કંટાળું કૃપાટો. ૧૨૭
- પે.
- ૧૨૯ તારાં સર્વે સાક્ષી તો છે અચરત નેવાં ભારે,
માટે મારો જીવજ તેને માનેછેજ વધારે. ૧૨૮
- ૧૩૦ તારી વાતો ઉઘાડ્યાથી આપેછે ઉજસો,
ને સહુ બ્રાહ્મણ લોકોને તે દેછે માન પ્રકાશો. ૧૨૯
- ૧૩૧ મેં મજ તુમ્હું ઉઘાડીને આમો દીધાં નાખી,
કાંકે મેં તજ આગા કેરી મીઠી ઈશ્વરુ રાખી. ૧૩૦
- ૧૩૨ મારી ગમ તું કરતાં જોઈ કર કહણા સહુ ટાણે,
ગુજ પ્રેમીને પ્રીતજ કરજે તારો રીત પ્રમાણે. ૧૩૧
- ૧૩૩ મારા પગનાં સર્વે ડગલાં ગોઠવ તારી વાતે,
કે પાપો મજ સ્વામી યજને રેશે ના મજ માથે. ૧૩૨
- ૧૩૪ જલમ માનવથી તું મજને છોડાવીને લેજે,
તેથી હું તો તારી સર્વે પાળું આગા ને ને. ૧૩૩
- ૧૩૫ તારા સેવક જીવર તું તો મુખ્યું દે અમકાવી,
ને તારી તો આગા સર્વે મજને દે સમજાવી. ૧૩૪
- ૧૩૬ મારી આંખ્યા મધ્યેથી તો વેછે જળની ધારા,
કાંકે તેણે પાપ્યા નાહી ગુજ નેમાના ધારા. ૧૩૫

ત્સાદે.

- ૧૩૭ હે જીહાવા તું તો પોતે છે સાચોજ સદાર્થ,
ને સહુ તારા ઈનસાફે છે સાચા ને બહુ ન્યાયી. ૧૩૬
- ૧૩૮ તે તો તારાં સાક્ષો કેરી આવી આગા જે જે,
તેમ્મા સર્વે સાચી, ને બહુ વિશ્વાસુ છે તે તે. ૧૩૭
- ૧૩૯ તારી સર્વે આસ્થાએ તો મારો ક્ષયજ ક્રીધા,
કાંકે મજ વૈરોએ તારો રાખેજ બૂલી દીધા. ૧૩૮
- ૧૪૦ તારાં સર્વે વચનો તો છે નિર્મળ બહુજ પ્રકારે;
તારે દાસે તેની પ્રીતજ ક્રીધી છે બહુ ભારે. ૧૩૯
- ૧૪૧ હું તો જાનો છેઃ થયો છું ને બહુ ધિકારેલા;
તો પણ તારી આગાએને છું નહિ છેઃ તજેલા. ૧૪૦
- ૧૪૨ તારું સર્વે સાચપણું તો અનંત સાગું રહે,
ને સહુ તારા નેમા કેરી વાતો સત્ય ટકે. ૧૪૧
- ૧૪૩ દુઃખે ને સંતાપે મજને પકડીને બહુ લીધા,
પણ મેં તારી આગાએમાં હાર્માનંદજ ક્રીધા. ૧૪૨
- ૧૪૪ તારાં સાક્ષો વ્યાયપણું છે ને તે અનંત રહે,
હું તો જીવું માટે મજને તું તો સમજણુ દે. ૧૪૩

કોફ.

- ૧૪૫ મેં તો મારા આપ્મા મનથી અર્જ ક્રીધી સારી;
આ પ્રભુ, ઉત્તર આપો કે હું આગા પાળું તારી. ૧૪૪
- ૧૪૬ હે પ્રભુ, મેં તો અર્જ ક્રીધી માટે મજને તારી;
તેથી હું તો ગુજ સાક્ષોનો યાજ પાલનહારો. ૧૪૫
- ૧૪૭ પ્રોઢો પેલાં ઊઠીને મેં ગુજને હાંકો મારી,
ને મેં તારી વાતોમાં બહુ આશા રાખી સારી. ૧૪૬
- ૧૪૮ રાત વિખેના પોરાની મેં આંખે જોઈ વાટો,
તારાં સર્વે વચનો કેઈ ધ્યાનજ ધરવામાં તો. ૧૪૭

- ૧૪૯ તારી કર્ણાનેજ પ્રમાણે રાખેદા સૂણી લેજે,
ને વુજ વ્યાયોનેજ પ્રમાણે મજને જીવન દેજે. ૧૪૮
- ૧૫૦ ભુંડું કરનારા તો સર્વ પાસે આબ્યા તેમ્મો,
તારાં સર્વ રામ્મોથી તે દૂર હતા સહુ એમ્મો. ૧૪૯
- ૧૫૧ હે જીહાવા, વું તો પોતે પાસે પાસે રેંછે,
ને સહુ તારી આજાએ તો સાચી સ્થિર ટંકે. ૧૫૦
- ૧૫૨ તારાં સાક્ષી વિશે મેં તો બાણું છે પેલાંથી,
કાંકે તેને તેં સહુ કાળે સ્થાપ્યાં છે સ્થિરતાથી. ૧૫૧
રેશ.
- ૧૫૩ મારાં સર્વ દુઃખો જોઈ કરજે માક્ષ સદાઈ,
કાંકે સર્વ તારા નેમો હું તો બૂઝ્યો નાહી. ૧૫૨
- ૧૫૪ માંહે સત પ્રગટારી વું તો મજને છોડી લેજે,
મજને તારાં વચન પ્રમાણે જીવન આપી દેજે. ૧૫૩
- ૧૫૫ દુષ્ટોથી તો તાંહે તારણ રેંછે આધું ભારે;
કાંકે તેણે તારી આજા શાધી ના કોવારે. ૧૫૪
- ૧૫૬ હે પ્રમુ, તારી સર્વ કર્ણા છે મૂત્રી ને ભારી,
મજને તારા વ્યાય પ્રમાણે જીવન દે સુકારી. ૧૫૫
- ૧૫૭ મજ પૈરી ને છેતરનારા છે અહુજગની માહી
તો પણ હું વુજ સાક્ષીથી તો હકિયો નાહી કાંઈ. ૧૫૬
- ૧૫૮ મેં સહુ નેમો અંગી જોયા, તેથી તે ઉદાસી,
કાંકે તેણે તારાં વચનો પાળ્યાં નહિ ઉજાસી. ૧૫૭
- ૧૫૯ મેં વુજ આજા પર પ્રીતરાખી તે વું જોઈ લેજે,
ને સહુ તારી રૂમ પ્રમાણે મજને જીવન દેજે. ૧૫૮
- ૧૬૦ તારી વાતો કેરો સારજ છે એ તો સત વ્યાપી,
ને સહુ તારાં વ્યાપી કરાણો રેંછે સર્વ સદાઈ. ૧૫૯

શીલ.

- ૧૬૧ સરદારોએ કારણ વિના મજને પૂર્ણ સતાવ્યા,
પણ મેં તારી પાતે ડરતાં મારા જીવ દબાવ્યા. ૧૬૦
- ૧૬૨ હું તો તારાં વચનોમાંથી ખૂંચી છું બહુ વારે,
મોટી લૂટ પામી તેવા હું આનંદી બારે. ૧૬૧
- ૧૬૩ હું તો સર્વ ગિથ્યા વાદો કંઠાળી ધિક્કારે,
ને સહ તારા નેમા માંહે મોટી મમતા ધારે. ૧૬૨
- ૧૬૪ તારા સાચા વ્યાપો માટે ગાન કરુંછું સારું,
સાત વખત હું દાડા માંહે સ્તોત્ર કરુંછું તારું. ૧૬૩
- ૧૬૫ વૃજશાસ્ત્રોના પ્રમીજનને, શાંતજ છે બહુ મોટી,
તેમ્ણા સર્વે નાહી આગે ઠેસાં સર્વે ખોટી. ૧૬૪
- ૧૬૬ હે પ્રભુ મેં વૃજ તારણુકેરી રાખી છે બહુ આરામ,
ને મેં તારા સર્વ નેમા પ્રીતે પાળ્યા આરામ. ૧૬૫
- ૧૬૭ મજ આત્માએ તારાં સાક્ષો પાળ્યાં છે બહુ પ્રીતે,
ને હું તેમાં મોટી મમતા રાખુંછું બહુ રીતે. ૧૬૬
- ૧૬૮ મેં વૃજ આગાને વૃજ સાક્ષો, પાળ્યાં છે બહુ સારાં,
કાંકે તારી સન્મુખમાં છે માર્ગો સર્વે મારા. ૧૬૭

તાવ.

- ૧૬૯ હે જીદોવા, મારી ખૂંચા તારી પાસે આવે,
તારી પાત પ્રમાણે મજને તું શુભ જ્ઞાન અપાવે. ૧૬૮
- ૧૭૦ મારી સર્વે અર્જુન્યા તો આવે પાસે તારી,
ને મજને વૃજ વચન પ્રમાણે વેણે લેજે તારી. ૧૬૯
- ૧૭૧ મારા બંત હોડો ગાતાં સ્તોત્રો કરજે ભારી,
કાંકે તો તો તારી આગા મજને શિખવી સારી. ૧૭૦
- ૧૭૨ મજ જીવલડી વૃજ વાતોનું ઉત્તર આપી કેજે,
કાંકે તારી સર્વે આગા સદાઈ વ્યાપી રેજે. ૧૭૧

- ૧૭૩ મળને તારે હાથજ આપે સાધ્ય સર્વે સારી,
કાંકે સર્વે તારી આગા નિવડેલી છે મારી. ૧૭૨
- ૧૭૪ હે પ્રભુ, હું તો તારૂં તારણ ઈચ્છું વારંવારે,
કાંકે તારાં શાસ્ત્રોમાં છે મળ પૂશી બહુબારે. ૧૭૩
- ૧૭૫ હે પ્રભુ મારે જીવ જીવીને તો સ્તુતિ કરશે તારી,
ને સહુ તારાં ન્યાયી કરાશે સહાય કરશે મારી. ૧૭૪
- ૧૭૬ ભટક્યો બૂલ્યા મેં પટે હું, તમ સેવકને શોધી,
કારણ કે તુજ આગામ્યાના વિસર્ગો નહિ હું બોધી. ૧૭૫

~~~~~

શોદી પર ચઢતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૦. હંદ વિક્રાંત. બક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૪. તાલ ૬.

(—૦૦—૦૦—૦૦—,૦૦—૦૦—)

- ૧ કુઃખ સમે પ્રભુ પાસેજ મેં બહુ સાદજ કીધી;
તે પ્રભુએ સહુ સાંભળતાં શુભ ઉત્તર દીધી, ૧
- ૨ જૂઠ તણા સહુ હોઠ ચકી પ્રભુ આપ ઉધારે;
ને કપડી સહુ હોઠ ચકી પ્રભુ આપ ઉધારે. ૨
- ૩ જૂઠ તણી સહુ જીભ તને કૂળ શુંજ અપાશે ?
શું તજ માટ વળી તજને ભરપૂર કરાશે ? ૩
- ૪ શક્તિ તણા સહુ માનવનાં મળશે બહુ તીરે;
ને મળશે બહુ રાયમના ઝગતા ચણગીરે. ૪
- ૫ કેદર વસ્તી કરી, ફરતો બહુ શેકમ માંહી;
તેજ ચકી મળને બહુ છે અફસોસ સદાઈ. ૫
- ૬ શાંત તણા સહુ દ્વેષકની નજદીક વસુંછું,
હું બહુ શાંત તણી ઈચ્છુના કરતોજ રહુંછું. ૬
- ૭ જે વખતે પણ મેં વદતાં શુભ વાતજ ફાડી,
તેજ સમે અતિ રાગ ચકી વઢવાડજ માંડી. ૭

શીડો પર ચડતો રહતે માવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૧. હંદ વિકાત. અક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૪. તાલ ૬.

(-૦૦-૦૦-૦૦-૦૦-૦૦--).

- ૧ હું નિરખું શુભ પર્વતમાં મજ નેત્રયત્રી તો ;
કે મજને મદતો મળશે શુભ ત્યાંજ યત્રી તો. ૧
- ૨ છે પ્રભુથી મજ સાધ્ય ખરું અતિતો સુખદાર્ઢ;
બોમ અને જગનો કરતા પ્રભુ છેજ સદાર્ઢ. ૨
- ૩ તે તુજ પાય કદી લપસી અસવા નહિ દેશે,
તે તુજ પાળક દેવ ખરો ઉધતો નહિ લેશે, ૩
- ૪ જો, ધંસરાયલ પાળક તો ઉધશે નહિ પોતે,
ને નહિ તે કરશેજ કદી નીંદઆપજ, જોતે. ૪
- ૫ ધંસર છે તુજ પાળક, ને તુજહુસી ભણી તો,
ધંસર આપ રહે જમણે, બુજં છાંય કરી તો. ૫
- ૬ કે તુજને દિનમાં ખડુ તો નહિ સૂર્ય પ્રહારે,
ને શુભ ચંદર રાત વિષે નહિ આપ વિદારે. ૬
- ૭ ધંસર તો સડુ દુષ્ટ યત્રી શુભ તારણ દેશે,
ને તુજ જીવતણીજ વળી અખરો ખડુ લેશે. ૭
- ૮ તે તુજ આવન જવનનું નિત રક્ષણ યાપે,
ધંસર આપ સદા રખશી નિત તારણ આપે. ૮

શીડો પર ચડતો રહતે માવા સારુ ગીત.

ગીત ૧૨૨. હંદ સવૈયાવત્રીશા. તાલ ૮. (૪૪,૪૪,,૪૪,૪--)

- ૧ જીહેવાના મંદિર માંહે આપણુ સર્વે જોયે સંગે.
અપું જોણે મજને કીકું, હું હુખ્યો તે સાથ ઉમંગે. ૧
- ૨ હેશાલમતુજ દ્વાર મધ્યેતો ઊભા રૂંશે ચરણો મારા,
- ૩ સજડ વસેલા નગરો જોઈ, યરશાલમ તોછેનિરધારા. ૨

- ૪ ત્યાં તો કુળો, પ્રમુનાં કુળો, સર્વ ચઢેછે તે પર જઈ,
ઈસરાયલના સાક્ષ્યોની ગમ કરવા પ્રમુનાં સ્તોત્ર સદાઈ. ૩
- ૫ કાંકે ત્યાં તો ન્યાયકરણનાં રાજ્યાસન તો છે સ્થાપેલાં,
ને ત્યાં દાડાદ કેરા ધરનાં શુભ સિંચાવન છે માટેલાં. ૪
- ૬ ગરુડાલમ કેરી તો રાંતિ સર્વ માગો વારંવારે;
કે જે પુત્ર પર પ્રેમ કરેછે તે સદ્ સખી યાચ્ય ભારે. ૫
- ૭ તારા સર્વે કિલ્લા માંહે, મોટી કુશળતા તો યાચ્ય;
ને સહુ તારા મેલો માંહે, કુશળતા તો યાચ્ય સદાચ્ય. ૬
- ૮ મારાં સર્વે પંધવ માટે, ભોલીરા હું તો મોઢે વાતો,
કે તમ સર્વે ઉપર યાચ્ય નિન નિન ભાઈ કુશળતા તો. ૭
- ૯ દેવ અમારા જે પ્રભુ પોતે તેના તો શુભ મંદિર માટે,
હું તો પોતે નિન નિન તારું શાધિરા કલ્યાણ સર્વે પાતે. ૮

શીટી પર ચૂડતી વચને ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૩. હંદ સર્ગામી. અક્ષર ૨૩. માત્રા ૩૮. લાઝ ૮.

(---o---o---o---,,o---o---o---o---)

- ૧ હે દેવ, આકાશવસે વસંતા, કહે આંખ કાંચી તમારી બણી રે.
૨ જો, જેમ દાસી રહે તાકતા તો ધણી આતમા સર્વ હાથો બણી રે. ૧
દાસી રહે જેમ તાકી કરીને ધણી આણિ કરાજી દુસો બણી રે,
હે દેવ, તારી કૃપા પામવાને અમે તારું તેમ તારી બણી રે. ૨
૩ હે દેવ રાખો દયા પૂર્ણ સારી, કરી રૂમ પોતે અમારી બણી રે;
કાંકે અમે તો ધણા તુચ્છકારો અને બોલ નિંદા સહી છે ધણી રે. ૩
૪ હંકાર ને ગર્વના તુચ્છકારો યયા છે ધણા તો અમારી બણી રે,
અંકારગે પૂર્ણ આત્મા થયો છે ભરેલો ધણા તુચ્છકારો યકી રે. ૪

જીદી વર ચૂડતો ચઢને ગાવાનું દાડનું ગીત.

ગીત ૧૨૪. હંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪. (૦--૦--૦--૦--)

- ૧ કહો ઈસરામ્મિલ, સૌ સુખવાસે,
અમો માઠ જો દેવ ને હોત પાસે,
- ૨ અમારી ભણી તો યદે લોક બ્યારે,
યહોવા નહીં હોત જો તેજ વારે, ૧
- ૩ બજો તેમના જે સમે ક્રોધ બારે
અમોને મજવા ગળી જત ત્યારે.
- ૪ અમો સર્વને ડુબવી દેત પાણી,
અને જીવને નીર ત્યાં લેત તાણી, ૨
- ૫ ધણાં તે સમે પૂર પાણી વધને,
જો જીવના કુપરે તો યધને.
- ૬ યહોવા સદા સ્તુત્યોતે મનામ્મિ;
રહી કેમકે દાસ પાસે સદામ્મિ, ૩
- અમોને ન સોંખ્યા કદા રાત્ર હાથે,
યવા તેમના દાંતના બક્ષ માટે.
- ૭ પકા પારધીથી પક્ષી જેમ નાસે,
બમ્મો અમ હું તો જતાં રે વિનાશે. ૪
- ગયો છે વુઝી પાસ પૂરે વિનાશી,
અને હું બમ્મો છું નહીં દૂર નાશી.
- ૮ અમી આપણી સાહુ છે દેવ નામે,
રચી છે ધરા બ્યોમ જોગે તમામે. ૫

જીદી વર ચૂડતો ચઢને ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૫. હંદ વિકાત. અક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૪. તાલ ૩.

(--૦૦--૦૦--૦૦--૦૦--૦૦--)

- ૧ જે પ્રમુતો વિશ્વાસ કરે નહિ તે હલવાસે;
અજ સિયોન પહે ટકતાં નિત તો ધિર યાશે. ૧

- ૨ જેમ રહે ચિર પાડ ધણા યરશાલમ પાસે,
તેમ સદા પ્રભુ આપ રહે નિજ લોકજવાસે. ૨
- ૩ હુજ તણી ન છુડી ટકશે સતિયા જનમાં રે,
કે સતિયા જન પાપ ભણી નિજ હાથ પસારે. ૩
- ૪ અંતરમાં બહુ શુદ્ધ અને અતિચોખ્ખરહે ને,
હે પ્રભુ, તું નિત અંજનને શુભ તારણ દેને. ૪
- ૫ જે જન કટિલ પંથ વિખે નિત જાય ઊમંગે,
તે જનને બહુ માર દહે પ્રભુ હુજ સંગે. ૫
- તો પણ સૌ ઈસરાયલને પ્રભુ દેવ યકી તો,
પૂર્ણપણે બહુ થાય ખરી શુભ સાંતિધણીતો. ૬

શીટી પર ચડતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૬. હંદ સોગયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪--)

- ૧ પ્રભુએ સિયોનથી પકડેલા પાછા આણ્યા ન્યારે,
સ્વખું જોનારના જેવા, અમે હતા સહુ ત્યારે. ૧
- ૨ ત્યારે હસવાથી અમ મુખો ખુરા થયાં બહુ ભારે,
ને ઉત્સવથી પૂર્ણ હતી સહુ જાભ અમારી ત્યારે. ૨
- ત્યારે અમ્યામ્મિ તો બાબી પરદેશીમાં વાતો.
કે પ્રભુએ બહુ મોટાં કામો કીધાં તેમ્યામાં તો. ૩
- ૩ પ્રભુએ આપણ માટે મોટાં કામો કીધાં સારાં,
તેને માટે હર્ષ અમે બહુ કીધા છે નિરધારા. ૪
- ૪ હે પ્રભુ, દક્ષણકેરાં પાણી વૃતાં રેંછે જેવાં,
સર્વ અમારા પકડેલાને પાછા આણો તેવા. ૫
- ૫ જે જન આંસુ પાડી રડતાં જાઈને વાવેછે,
તે તો હર્ષાનદો સાથે જાઈને કાપેછે. ૬
- ૬ જે જન મોઢાં બીલે બાહેર રડતા તો જામ્યેછે,
તે નિજ પુલ્લા લેને માંહે હર્ષાતા આવેછે. ૭

શ્રીદી વર ચડવા સારુ સુલેમાનનું ગીત.

ગીત ૧૨૭. હંદ હંસાઝ. બક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭ તાલ ૮.

(-૦--૦-, -૦--૦-, -૦--૦-, -૦--)

- ૧ દેવ જો આપ પોતે નહિ બાંધશે સ્થીર થાપી કરી ધામ બ્યારે,
તો બધા બાંધનારાતણા શ્રમ તો બ્યર્થ જાસે સદા છેક ત્યારે. ૧
- જો યહોવા વળી આપના સાચવે શ્રેર સારી પેઠે ધ્યાન રાખી,
તો બધા રક્ષકો બ્યર્થ થેને ફરે, સર્વદા જાગતા રાત આખી. ૨
- ૨ પ્રોત્તના પેારમાં બિઠવું જાગતાં, રાતમાં ખેસવું છેક મોઢું,
ને વળી શ્રમથી અબ આપું બધું, એ તમો માટ છે સર્વ ખોટું. ૩
- એમ તો દેવ પોતાતણા પ્રીયને રોજ તો આપશે જિજ્ઞાસારી;
૩ જો, યહોવા યકી છોકરાં તો બધાં, છે સદા વારસો એજ ભારી. ૪
- ને વળી પેટનાં સૌ ફજો દેવનાં છે પ્રતિદાન તો નિરધારા.
- ૪ જેમ જોડાતણા હાથમાં બાણ છે, તેમ જીવાનીના પૂત્ર સારા. ૫
- ૫ તેમ જેમ્મો તણા સર્વ બાથા વળી એ યકી છે ભરેલાજ ભારે,
તે બધા માનવી પૂર્ણ તો પામશે, ધન્યતા વાદ તો વારવારે. ૬
- તે વળી લાજશે જો કદી લાજથી એમ જાગ્રો બધા મનમાંઈ,
તે બધા ખેલશે શત્રુ સાથે વળી છેક ભાગોળમાં ટેક જઈ. ૭

શ્રીદી વર ચડતી વચને ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૮. હંદ રુચીરા. માત્રા ૩૦. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪૪-)

- ૧ જેમ્મો પ્રભુથી ખીતા ખીતા તેને માર્ગે ચાલે, જ;
તેમ્મો સર્વે ધન્ય મનાશે સદાય ને સહુ કાજે, જ. જે. ૧
- ૨ કાંકે તું તુજ હાથો કરાં કામોનાં ફજ આશે, જ.
તારાં મોઢાં સુખો વધશે, ને બહુ સ્તેમજ થાશે, જ. ૨
- ૩ જેવી તારા ધરની પાસે છે બહુ દ્રાક્ષ લજેલી, જ;
તેવી તારી વૈ તો થાશે બહુ ફજથીજ ભરેલી, જ. ૩

- ગુજ હોયં ગુજ બાજ પાસે, રેશે બહુ વિગાઈ, જી.
 જૈતન વૃષ્ટની કલમો નેવાં રેશે બહુ ફેલાઈ, જી. ૪
 ૪ જીએ, કે સહ માનવ એવા પ્રભુથી ખીતા રેશે, જી;
 તેએ પ્રભુથી આશીર્વાદો સદાય પામી લેશે, જી. ૫
 ૫ સિયોનમાંથી પ્રભુજી દેશે, ગુજને આશીર્વાદો, જી;
 ગુજ જીવનમાં તું તો જોશે શાલમનાથુભનાદો, જી. ૬
 ૬ તું પોતાનાં હોયં કેરાં હોયંને તો દેશે, જી;
 ને ઇસ્રાયલ કેરી શાંતિ તું તો નજરે પેશે, જી. ૭

ગીતી પર ચડતો વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૨૯. હંદ રુહોરા. માત્રા ૩૦. તાલ ૮. (૪૪, ૪૬, ૪૮, ૪૮-)

- ૧ ઇસ્રાયલ તું દેશે હમણાં તારું મોટું ખોલી, જી;
 જાન પણમાં તોગે દુઃખો દીધાં, તે દે ખોલી; જી. ૪. ૧
 ૨ જાનપણથી તોગે દુઃખો દીધાં, વારંવારે, જી.
 તો પણ તોગે મજને નાહી હરલી નાખ્યો ભારે, જી. ૨
 ૩ મારી પાંકે હજને હાંકી, હળિયેચાં પાડ્યા, જી.
 ૪ સાચા દેવ ફોજાના સહ દોરા તોડી ફાડ્યા, જી. ૩
 ૫ નેએ સિયોન કેરાં દેશે, રાખેછે બહુ ભારે, જી,
 તેએ સર્વે લાજ પાછા ફરશે તેણી વારે, જી. ૪
 ૬ ધર ઊપરના ધાસજ નેવા વધતાં ચિમળી ખમ્યે, જી;
 સર્વે ફોજા એવા યાશે કે પળમાં ઝડપ્યે, જી. ૫
 ૭ તેને કાપન હારા કેરા, હાય ભરાશે નાહી, જી;
 તેના પૂજા બાંધન હારા લેનહિયાયો માંહી, જી. ૬
 ૮ ને ને માર્ગે ચાલન હારા તે દેશે ના કાંચે, જી,
 કે પ્રભુ કેરા આશીર્વાદો, તારા ઊપર થાયે, જી. ૭
 જીહોવાને નામે એવા, મોટા આશીર્વાદો, જી,
 તમને દેયે છીયે ભારે પ્રભુ કેરા ધન્યવાદો, જી. ૮

શીદી પર ચૂડતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૩૦. હંદ હંસાઝ. બક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦-૦-૦-,૦-૦-૦-૦-,૦-૦-,૦-૦-)

- ૧ હેયહોવા, ધણાનીચકામચકી, મેંતમો પાસબૌખૂમપાડી;
- ૨ હેયહોવા, તમો સાંભળો રાખ્દસૌ, આપનો કાન દેતાંજ દાડી. ૧
- ૩ જો, યહોવા, તમો પાપનાંકામસૌ, લક્ષ્મી પેખશો વારવારે,
તો, યહોવા ધણી, કોણ ઉભો રહે તેજકામવળીસ્થીરત્યારે ? ૨
- ૪ હેયહોવા, તમો પાસ માફી ધણી છે, વળી શ્રેષ્ઠ સુખકારી; ●
અંચકી સર્વદા આપના નામની ખીક યાશે બધી પૂર્ણજારી. ૩
- ૫ રાજ હું દેવની વાટ જોઈ ધણી પૂર્ણ ભાવ કરી શુદ્ધ સારી,
ને વળી, રાજ તો જીવ મારો બધો વાટજીઅં, ખરી આશધારી. ૪
- ૬ જોમ પુરેગીરી વાટ જીઅં ખરી પૂર્ણ પ્રભાતની ધ્યાનધારી,
તેમ મારો સદા જીવ જોશે ખરી, દેવ સ્વામી તણી વાટ સારી. ૫
- ૭ સર્વ ઇશ્વાર્યથી, દેવ વિશ્વાસમાં રાખજો પૂર્ણ તો જીવ તારો,
કેમકે દેવની પાસ છે કીરણ, ને વળી પૂર ઉદ્ધાર સારો. ૬
- ૮ તે વળી ઇસરાઅેલનાં પાપથી તારશે તેમનાં બંધ તોડી.
(અંજો માટે બધા વંદજો દેવને ગીતગાતાંઅનેહસ્તજોડી). ૭

શીદી પર ચૂડતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૩૧. હંદ વિક્રાંત. બક્ષર ૧૭. માત્રા ૨૪. તાલ ૬.

(-૦૦-૦૦-૦૦-,૦૦-૦૦-)

- ૧ હે પ્રભુ, ગર્વનથી ધરતો મન અંતરથી હું;
ને અભિમાન નથી કરતો મન આંખચકી હું. હે. ૧
- જો સહુ વાત વળી બહુ છે અતિ ભિદજકારી,
તે પથમાં નહિ પાવ ધરું મન ભાવ વધારી. હે. ૨

- ૨ દૂધ તજેલજ ખાળ પોઠે અતિ હુંજ ધરાયો,
દૂધ તજેલજ ખાળ પોઠે બહુ સાંત કરાયો. હે. ૩
- ૩ રે ઈસરાયલ, આરા કરે પ્રભુની બહુ ભારે,
હાલ અને સહુ કાલ લગી કર આરા વધારે. હે. ૪

શીદો પર નૃડતો વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૩૨. હંદ શરણાગત. માત્રા ૨૭. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪-૫)

- ૧ હે જીહોવા, તું તો પેતે દાઉદને સંભાર,
ને સહુ તેના દુઃખો કેરી યાદ કરે બહુ વાર. ૧
- ૨ તે કેરા સમ ખાતાં ખાંચો જીહોવાની પાસ,
ને યાકુબના ઈશ્વર પાસે માનત લીધી ખાસ; ૨
- ૩ કે મજ ધરના તંબુ માંહિ હું તો આવું નાજ,
ને મજ સુવા કેરી રુંજે સુવું નહિ તેમાંજ. ૩
- ૪ હું તો મારી આંખે નિદ્રા લાવું નહિ ભરપૂર,
ને મજ પાંપણ મહે નિદ્રા લાવું નેજ જરૂર. ૪
- ૫ જ્યાં લગ કે નહિ પાતું મારા પ્રભુને માટે ઠામ,
ને યાકુબના સામર્થ માટે મળ્યે નહિયુભધામ. ૫
- ૬ જે અંધારતા પાસે અંધની લાગીતી ત્યાં ભાળ,
રાત વિખેનાં ક્ષેત્રો માંહે તે મળિયો તતકાળ. ૬
- ૭ આપણુ તેને હેતે બજયું, તેના ચરણો પાસ;
આપણુ તેને બજવા માટે જૈસુ તેને વાસ. ૭
- ૮ હે પ્રભુ તારા વિશ્રામોમાં તું તો જીઠી આવ.
ને તુજ સામર્થ કેરી પેઠી તું તો સાથે લાવ. ૮
- ૯ તારા યાજક સાચપણથી પેરેલા સહુ યાય,
ને સહુ તારા પાવન લોકો ગીતો ગાતા જાય. ૯

- ૧૦ તારા સેવક દાઉદ માટે કર ના અમ ઠરાવ,
તેથી તારા દીલાયતગું મુખડું ના ફેરાવ. ૧૦
- ૧૧ જીહોવાએ દાઉદ સાથે સોગન આધા સાય,
તે સોગનથી ફરશે નાહી ઈશ્વર આપ કદાચ. ૧૧
- તારા ઉદર કેરા ફળને સેંપુ તારાં રાજ,
હું તો તારા ફળને આપું રાબ્યાસનના તાજ. ૧૨
- ૧૨ જો તુજ છેલ્યાં મારા નેમા પાળે, આપી માન,
ને જો સાક્ષી રાખ્યું તેનું, જો તે રાખે ધ્યાન, ૧૩
- તો તેઓના સહ સંતાનો પામી રાબ્યા બેસ,
ને તેઓ તુજ રાબ્યાસન પર બેસે સર્વ હમેશ. ૧૪
- ૧૩ કાંકે પ્રભુએ સિયોનને તો પ્રસન્ન કીધા પૂર,
ને પોતાને રૈવા માટે ઈશ્ચુયો છેજ જરૂર. ૧૫
- ૧૪ આ છે મારે રૈવા કાજે સદાયનો આરામ,
દેવે તેમાં રૈવા માટે ઈશ્ચુયું છે આ ધામ. ૧૬
- ૧૫ હું તો તેના અંનને આપું આશિર્વાદો ખૂબ,
હું તો કંગાજોને આપું બોજન તો બેહુબ. ૧૭
- ૧૬ તેના ગોરાને પેરાવું તારણથી બરપૂર,
તેના પાવન લોકો હર્ષે ગાતાં ફાડે સ્થર. ૧૮
- ૧૭ ત્યાં હું દાઉદ કેરું સિગજ રાખું જીએ વાસ,
મેં મજ દીલાયતને માટે રાખ્યો દીપ પ્રકાર. ૧૯
- ૧૮ હું તો તેના વૈરીઓને આઠાડીરા બહુ લાજ,
પણ તેના માથા પર તેના કુલી રૈશે તાજ. ૨૦

શીટી પર ચડતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૩૩. હંદ જોગયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૮૪, ૪૪, ૪૪—)

- ૧ જો સહુ બાતો અંકે સંપે રૈશે, મિત્રો યાઈ,
તેથી કેવી શાભા સારી દીપે સર્વેમાંઈ. ૧

- ૨ જેવું અત્તર હારેન માથે હુંડાયું બહુ ભારે,
તેની દાઢી સૂધી ચાલ્યું અત્તર તો તે વારે. ૨
- તેનાં વસ્ત્રા ફેરે છેડે, અત્તર પોશ્યું બારી,
ભાતો ફેરા સંપે અંધી શોભા યાશે સારી. ૩
- ૩ જેવા હુઝોન પડે વર્ષે આશોના વર્ષાદો,
તેવા સિયોન પડે વર્ષા પ્રભુના આશીર્વાદો. ૪
- કાંકે ત્યાંથી આશીર્વાદને દેવ આગા આપી,
ને સહ કાળિક જીવન ફેરી આગા દેવ સ્થાપી. ૫

શોદો પર ચૂડતી વચ્ચે ગાવાનું ગીત.

ગીત ૧૩૪. હંદ આર્ચામઠાવિશી. તાલ ૭. (૪૪,૪૪,૪૪--)

- ૧ જૂઓ, સર્વે જીહોવાને ગાળે સ્તોત્ર સદાએ,
જે પ્રભુ સેવક રાત્રે ઊભા રહે. મંદિરમાંએ. ૧
- તમ સર્વે તો જીહોવાને વંદન કરતા રહે,
૨ શુદ્ધગ્યામાં હાય ઉઠાવી પ્રભુને વંદન દેજે. ૨
- ૩ બ્રમંડળને વ્યોમખંડાં તો જોણે ઉત્પન્ન કીધાં,
તેણે તજને સિયોનમાંથી આશીર્વાદો દીધા. ૩

૧૩૫. હંદ ચરણકુલ. માત્રા ૧૬. તાલ ૪. (૪૪,૪--)

- ૧ પ્રભુનાં સર્વે સ્તોત્રો ગાળે, ને પ્રભુ નામ વખાણી જાળે.
હે પ્રભુ સેવક, વારંવાર પ્રભુને સ્તોત્રો ગાળે સારાં. ૧
- ૨ જે જે પ્રભુના મંદિરમાં ઈ ઊભા રહે તેમાં જાઈ,
તે સહ ગાળે સદાય કાળે ધમ્મર મંદિરની પરસાળે. ૨
- ૩ પ્રભુના માનો બહુ આભારો, કાંકે તે છે સૌથી સારો.
ગાળે પ્રભુનાં સ્તોત્ર સુકારી, કાંકે તેમાં શોભા સારી; ૩

- ૪ કાંકે યાકુબ પરસંન ક્રીધા પ્રભુએ, પોતા માટે લીધા.
દેવ નિજ ધન યાવા માટે લીધા ઈસ્લાયલ સાક્ષાતે ; ૪
- ૫ કાંકે પ્રભુ છે મોટા બારે, એ હું જાણું વારંવારે.
દેવ અમારો પ્રભુ છે પોતે, સહુ દેવાથી મોટા, જો, તે. ૫
- ૬ વ્યોમ અને જગમંડાણોમાં, સાગર ને સહુ જડાંણોમાં.
જે જે પ્રભુને ગમતું આવ્યું, તેમાં તેણે ગુર્તે બનાવ્યું. ૬
- ૭ તે જગમાંથી બાફ ચઢાવે, વિજ અમકાવી મું વરસાવે ;
તે નિજ ભંડારો ઊધાડી, વાણ ત્યાંથી દેછે ઢાડી. ૭
- ૮ તેણે મિસરમાં બહુ માસ્થા, સહુ પૈલાં જન્મેલ પ્રહાર્યાં ;
માનવથી તે પથુઆમાંનાં, માર્યાં સર્વે મોટાં નાનાં. ૮
- ૯ એ મિસર રે, ગુજમાં તેણે ક્રીધાં મોટાં અચરત એણે.
ફારૂને નિજ દાસો પાસે ચિન્હો મોકલ્યાં સર્વે વાસે, ૯
- ૧૦ તેણે બહુ પરદેશી માસ્થા, ને જોરાવર રાય પ્રહાસ્થા.
૧૧ આમીરનો સિંહૂન રાણો ને ખાશાનનો એગજ જાણો. ૧૦
- તેએ સર્વેને બહુ માસ્થા, કનાન રાજ પૂર્ણ પ્રહાસ્થા.
- ૧૨ તેના દેશો વૈચી આપ્યા, ઈસ્લાએલનાં વતનો સ્થાપ્યાં, ૧૨
- ૧૩ હે પ્રભુ, તારૂંનામજ્યાણે, આદ અનાદી સદાય કાજે.
હે પ્રભુ, તારૂં સમરણ રેણે, પૈઠી પૈઠીમાં સહુ ફેણે. ૧૩
- ૧૪ કાંકે પ્રભુ નિજ લોકો માટે, કરશે સાચો ન્યાય સુવાતે,
ને પોતાના લોક વિશે તો કરશે પશ્ચાત્તાપજ એ તો. ૧૪
- ૧૫ પરદેશીની શ્રીતિ એ તો, સુના રૂપાની છે તે તો.
તેએ સર્વે છેજ ધડેલી, માનવહાથે સહુજ ચમ્મેલી. ૧૫
- ૧૬ મુખ છુતાં તે ખોલે નાહો, આંખ છુતાં નહિ ભાજે કાંઈ,
૧૭ કાન છુતાં સૂણે ના કાંઈ; હા, મુખ છે પણ દમ લે નાંઈ. ૧૬
- ૧૮ તેના કર્તા છે તે જોવા, તેને માને તે પણ તેવા.
૧૯ હે ઈસ્લાયલ ધરનાં, ફેજો, પ્રભુને ધન ધન ફેતાં રેજો; ૧૯

હાડન ધરનાં સર્વે માનો, પ્રભુને દેજો સ્તોત્ર વખાણો,
 ૨૦ સેવી ધરના સર્વે ફેજો, પ્રભુને ધનના વાદે દેજો. ૧૭
 પ્રભુથી ને સહુછે ડરનારા, પ્રભુને ફેજો ધન ધન સારા.
 ૨૧ છહોવા તો સિયોનમાંથી, સ્તુત્ય મનાશે પોતે ત્યાંથી. ૧૮
 પ્રભુને, શાલમ કેરા વાસી, સ્તોત્રો ગાજો, થે ઉલ્લસી.

મીત ૧૩૬. હંદ મુજંગો. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૫--૫--૫--૫--)

- ૧ અરે, દેવનો પૂર્ણ આભાર માનો,
 સદા કેમકે શ્રેષ્ઠ છે દેવ જાણો.
 યહોના સદા દાસને દાન આણે;
 કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧
- ૨ અરે દેવના દેવનો પાડ માનો,
 સદા ધન્ય છે એમ તો પૂર્ણ જાણો.
 તમે પાડ માનો, સદા સાચ પાળે;
 કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨
- ૩ અરે નાથના નાથને તો વખાણો,
 અને છે બધાનો ધણી એમ જાણો.
 સદા થીર એ છે, કદી નાજ હાણે;
 કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૩
- ૪ કસ્યાં કામ જોશે અચંપિત મોટાં,
 તમે પાડ માનો બધા છોટ મોટા,
 અચંખા ભરેલાં કરે હાલ હાણે;
 કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૪
- ૫ ફલા કૌશલોથી રચે ને આકાશો,
 કરે છે પવિત્રો અરે ત્યાંજ વાસો.
 તમે પાડ માનો સદા એક તાળે;
 કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૫

- ૬ રચીને બધું તો બનાવ્યુંજ પાણી;
પસારી ધરાને વદી મુખ વાણી.
અરે પાડ માનો, સુ વિશ્વાસ પાજે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૬
- ૭ બનાવી ભલી જોત મોટી આકાશ;
સદા સૃષ્ટિ તેજ ય્મતો પ્રકાશ.
તમો તે તણો પાડ માનો સહાસ;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૭
- ૮ બનાવ્યો ધણો સૂર્ય મોટો પ્રકાશ;
ઠરાવ્યો ધણી ઋષિએ તે ઉજાશી.
બધા પાડ માનો, રહીને સુઆસ;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૮
- ૯ ધણી ચંદ્રને રાત માટે ઠરાવ્યો,
વધી સર્વ તારા ગ્રહોને ઉપાવ્યો.
સદા પાડ માનો તમો, જ્ઞાન ગ્રાસ;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૯
- ૧૦ ધણા લોક ઈશ્વર કેરા પ્રહાસ્યા,
વડા પુત્રને માર મારી વિદાસ્યા.
તમો પાડ માનો સદાએ સુકાસ;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૧૦
- ૧૧ મહા કુષ્ઠ કારોનના લોકમાંથી,
બધા ઈસરાએલ દોડ્યા જ્યાંથી.
તમો પાડ માનો, અરે તે સંભાજે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાજે. ૧૧
- ૧૨ કરી જોર હાથે ધણી રક્તિ થાપી,
અરી તો કરી વાટ પાણીજ કાપી.

- સદા પાડ માનો તમો માન આણે,
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૨
- ૧૩ વિભાગ્યોજ સાહેરને શબ્દ કહેવે,
અરું જોર દાખ્યું ધણું આપ દેવે.
અરે પાડ માનો તમો તે નિહાણે,
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૩
- ૧૪ બધા ઈસરાખેલને પાર પાડયા,
તરાવીજ શાહેરથી પાર કાડયા.
અરે પાડ માનો બધાકુઃખ ટાળે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૪
- ૧૫ વળી સાગરે સર્વ સૈન્યો કુબાબ્યાં,
ફરાચીન સુધા, જિઝાગ્રે પઠાબ્યાં.
બધા પાડ માનો તમે પૂર્ણ વૃણે.
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૫
- ૧૬ બધા ઈસરાખેલને રાનમાંથી,
ઉગારી ચલાવ્યા થઈ આપસાથી.
તમે પાડ માનો રહીને હવાણે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૬
- ૧૭ ધણા રાય મોટા પ્રહારી વિદારયા,
ધણા ભક્તને સંકટેથીજ તારયા.
તમો પાડ માનો સદા સૌખ્ય હાણે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૭
- ૧૮ પ્રહાસ્યા ધણા રાયને માર મારી;
હતા જૂમિમાં ને બધા નામ ધારી.
તમો પાડ માનો સદા તે સમાણે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૮

- ૧૯ અમીરી તણો રાય સીલૂન મોટો,
ધણો માર મારી ગિરાવ્યોજ હેઠો.
આરો પાડ માનો તમો સત્ય હાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૧૯
- ૨૦ મહા રાય આરાનનો યોગ ભારે,
પ્રહારયો અરો તો ધણા માર મારે.
બધા પાડ માનો તમો હાલ હાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨૦
- ૨૧ થવા વારસો તેમનો દેશ આપ્યો,
બધા ઈસરામ્મિલનો ભાગ થાપ્યો.
બધા પાડ માનો તમો સત્ય હાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨૧
- ૨૨ અરો ઈસરામ્મિલ ને દાસ તેના,
બધા દેશઆપ્યો કરી ભાગમ્મિના.
અરો પાડ માનો તમો, પ્રેમ પાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨૨
- ૨૩ કરી યાદ તો આપણી દેવ આપે,
અરો દેવ તો નીચથી ઉચ થાપે.
અરો પાડ માનો તમો, મન ધાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨૩
- ૨૪ બધા શત્રુમ્મીથી લીધા ખુંચવીને,
અને દેવ રાખે બચાવો કરીને,
તમો પાડમાનો સદા હર્ષ કાલે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાળે. ૨૪

- ૨૫ ફરે જીવ ને જીવણે દેહધારી,
અધાનેજ તે ભક્ષ આપે મુકારી.
ધણે પાડ માનો તમો હસ્ત તાણે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાણે. ૨૫
- ૨૬ અધા સ્વર્ગના દેવનો પાડ માનો,
સદા પાડ માની અરો તો વખાણો.
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાણે;
કૃપા તો ટકે તે તણી સર્વ કાણે.

૧૧૦ બીજી રચના.

હંદ જોવાયા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪, --)

૧	પ્રભુનાં સ્તોત્રો ગાળિ; કાંકે	તે છે અહુ ઉપકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૧
૨	સહુદેવોના દેવ તણાં અહુ	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૨
૩	નાથ તણાં સહુ નાથ તણાં અહુ	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૩
૪	મોટાં કૃત્યોના કર્તાને	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૪
૫	જ્ઞાન થકા ગગનો કર્તાને	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે,	સર્વ સનાતન જાણી.	૫
૬	જૂને જળ પર પાથરતાને	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૬
૭	મોટી ભયોત તણા કર્તાને	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૭
૮	દિનને માટે સ્મરન કર્તાને	સ્તોત્ર કરે શુભકારી;	
	કાંકે તેની દયા ટકેછે	સર્વ સનાતન જાણી.	૮

- ૯ જો રાત્રી માટે કીધા તારા ચંદ સુકારી ;
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૯
- ૧૦ જો મીસર કેરા પ્રથમ સુત દીધાજ પ્રહારી ;
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૦
- ૧૧ જો ઈસરાયલને લીધા તેમ્પામાંથી તારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૧
- ૧૨ જો જિઆને બહુબલિયા હાથે લીધા તારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૨
- ૧૩ જો લાલ સમુદ્રજ કેરા કીધા ભાગો ભારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૩
- ૧૪ જો સહુ ઈસરાયલને તો લીધા ત્યાંથી તારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૪
- ૧૫ જો ફારૂન ને સૌ સૈન્યો કુખ્યાં જળમાત્રારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૫
- ૧૬ જો રાનયકીનિજલોકો કાઢ્યાતા થુલ કારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૬
- ૧૭ જો મીઠા મીઠા રાજ દીધા પૂર્ણ પ્રહારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૭
- ૧૮ જો સર્વોપરિ રાજને દીધા પૂર્ણ વિદારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૮
- ૧૯ જો મીઠૂન આમીરીના નૃપને દીધા મારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૧૯
- ૨૦ જો બારાનનો અગરાજ દીધો પૂર્ણ પ્રહારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૦
- ૨૧ જો વતનો યાવાને સહુ આખ્યો દેશ સુકારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજે ; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૧

- ૨૨ જોછો ઈસરામ્મિલનેઆખ્યા તેના દેશ સુકારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજો; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૨
- ૨૩ જોછો અમને નિર્બળતામાં લીધાતા સંભારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજો; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૩
- ૨૪ જોછો અમને રાત્રી થકી તો પૂરા લીધા તારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજો; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૪
- ૨૫ જે સહુ જીવનધારીને તો, દેછે અન્ન સુકારી,
તેને સ્તોત્રો ગાજો; કાંકે તેની દયા છે જારી. ૨૫
- ૨૬ સ્વરગવાસી પ્રભુ જીની સહુ સ્તુતિ કરજો તમસારી,
કાંકે તેની દયા ઠકેછે સર્વ સનાતન જારી. ૨૬

ગીત ૧૩૭. હંદ જોગવા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪--)

- ૧ આપણુ બાબેલ નદને કાંકે, બેઠા સર્વે બ્યારે.
સિયોન કેરું સ્મરણ કરતાં રડિયા આપણુ ત્યારે. ૧
- ૨ ત્યારે સર્વે અમે નેતર પર તંજુર ઠાંગી દીધા.
- ૩ કાંકે અમને ખંધન માંહે જોછો પકડી લીધા, ૨
તેઆમ્મે અમ પાસે ગીતની વાતો માગી લીધી;
ને અમને પિડનારાઆમ્મે મોટી ખૂશી કીધી. ૩
તેઆમ્મે અમ પાસે ભાખી, ઈશ્વર પૂર્ણ જણાવી.
અમને સિયોન કેરાં ગીતો દેજો સહુ સુણાવી. ૪
- ૪ પરબુમિમાં કેમ ફરીને, પ્રભુનાં ગીત ગવાય્મે?
- ૫ શાલમ તજને બૂલું તો મજ જમણો મુજ જૂલાય્મે. ૫
- ૬ જો નહી તારું સ્મરણ રાખું મારા મનડા માંધ,
જો મજ ખૂશી કરતાં શાલમ જિયું માગું નાંધ; ૬
જો મજ મોટું શાલમ કેરો મહિમા નાહી કેશ,
ત્યારે મારી જીભલડી તો જડબે ચોટી રેશ. ૭

- ૭ હે પ્રભુ, અદ્ભુત વંશી અર્થે, સમરે શાલમ ફોડો,
તેઓ ફેટા, “જે ખેડીને શાલમ પાયો પાડો.” ૮
- ૮ ય્યો બાબલની કન્યા, જાણે તું છે નારા યનારી;
તેજ હમારી સાથે ને ને કાંમો કીધાં બારી, ૯
- તેનો બદલો ને દે તુજને તે સહુ ધન્ય મનાજે;
૯ ને તુજ છૂપા પકડી પાણે છુંદે તે ધન યાજે. ૧૦

ગીત ૧૩૮. હંદ સવૈયાએકત્રીશા. તાલ ૮. (૪૪, ૪૪, ૪૪, ૪-૫)

- ૧ મારા આપામનથી, હુંતો માનિશ તારો બહુ આભાર,
એટ જનોની પાસે તારાં ગીતો ગાઈશ વારંવાર. ૧
- ૨ તારા પવિત્ર મંદિર માંહે હું તો ભજન કરું નિરધાર;
તારી કરૂણા ને સત માટે વંદિશ તુજને વારંવાર. ૨
- હું તો તારા નામ તણો તો માનિશ મનથી બહુ આભાર,
કાંકે તે તુજ નામ યજી બહુ મોટું કીધું વચન અપાર. ૩
- ૩ જ્યારે મેં તુજ અર્થ કીધો; ઉત્તર આપ્યો તે તે વાર,
ને મજ આત્મા બળથી મોટો તે તો કીધો છે નિરધાર. ૪
- ૪ હે પ્રભુ, જગના સર્વ રાજ માની જશે તુજ આભાર,
કાંકે તેઓ તારા મુખનાં સુણશે વચનો વારંવાર. ૫
- ૫ ને તેઓ સહુ પ્રભુને માર્ગે ગાશે સ્તોત્રો કેરાં ગાન;
કાંકે ઈશ્વર ફેરો તો છે ગૌરવ મોટો મહિમાવાન. ૬
- ૬ જીહવા છે મોટો તો પણ રાંકતણી લે છે સંભાળ,
ને આપેથી સહુ ગર્વીને પ્રભુ તો જાણે છે તકાળ. ૭
- ૭ જો બહુ બારે સંકટ માંહે ચાલ્યો ચાલ્યો જઈ હુંજ,
તો પણ તેમાંથી તો મળને જીવાડીને લેશે તુંજ. ૮
- મજ વૈરીના ફેધો સામાં લાંબો કરશે તું તુજ હાથ;
તારો બારે જમણો બુજતો મળને તારણ દે સાક્ષાત. ૯

મારે સારૂ સર્વે પૂરું કરશે પ્રભુજી આપ દયાળ,
 હે જીહોવા તારી કરુણા, તે તો ટકવાની સહકાળ. ૧૦
 હે પ્રભુ, તારા હાથો ફેરાં સર્વે કામીને સંભાર,
 તેને તું તો નબળાં કરતાં ત્રીજી દેને નહિ કો વાર. ૧૧

મુખ્ય વગાડનારને સારુ દાડનું સ્તોત્ર.

ગીત ૧૩૯. હંદ મુજંગો. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪. (૫--૫--૫--૫--)

- ૧ અરે દેવ તે હું તારો શોધ કીધો;
 વળી પારખીને મને પૂર્ણ લીધો;
- ૨ અને ખેસવા ઉઠવાનું દરેકે,
 તમે સર્વ જાણ્યું સદા સૌ વિવેકે. ૧
 તમે પારખોછો બધાએ વિચારો,
 અને પારખોછો બધો ભાવ મારો.
- ૩ બધી હાલચાલો, અને નીંદ મારી,
 તમે તો તપાસી, ઘણું ધ્યાન ધારી. ૨
 બધા માર્ગ ને ને હશે સર્વ મારા,
 ખરી વાત તેની તમે જાણનારા.
- ૪ નથી જીભ મારી વિષે શબ્દ એકે,
 અરે દેવ, ને તે ન જાણ્યો વિવેકે. ૩
 ૫ તમે તો રહોછો, કરી ઘેર મારો;
 છુપાવ્યો મને હાય મુકી તમારો.
- ૬ તમારું મહા ગાન છે જિંદગી બારે,
 નહીં માપ તેનું લહું કોઈ વારે. ૪
 ૭ તમારા સુઆત્મા થકી ક્યાં જવાએ?
 વળી ક્યાં તમારા થકી રે જીસાએ?
- ૮ કદાવી ચૂકું જો જઈ સ્વર્ગમાં,
 વસોછો તમે ત્યાંજ આપે સદાઈ. ૫

- કદા નર્ક ઠામી કરું વાસ જાઈ,
તમારો ખરો છે વળી વાસ ત્યાંઈ.
- ૯ વળી જો સકાલો તણી પાંખ ધારી,
જઈ ઉડતો સર્વ સાહેર પારી; ૯
- ૧૦ અરે ત્યાંય તો દેવનો હાથ ઝાલે,
મને દેવનો હાથ ત્યાં તો સમાલે.
- ૧૧ વળી જો કહું બાખતાં મુખ દ્વારે,
મને ઢાંકશે અંધકારો કદારે; ૭
- યથે તોય ચોમર તે તો ઉજાશે,
ધણા તો યથે તેજ રાતે પ્રકાશે.
- ૧૨ તમાથી ન સંતાય અંધાર નાશી,
યથે રાત ઢાડા સરીખી પ્રકાશી. ૮
- નથી બેઢ તારી કણે તો કદાઈ,
પ્રકાશે અને ધોર અંધાર મારી.
- ૧૩ તમાઆપઆત્માતણાનાય મારા,
મને માતના પેટથી ઢાંકનારા. ૯
- ૧૪ સદા સ્તોત્ર ગાઈશા હું દેવ પ્રીતે;
યયો કેમકે હુંજ આશ્વર્ય રીતે.
તમારાં ધણાં છેજ આશ્વર્ય કામી,
સદા જીવ મારીજ જાણે તમામી. ૧૦
- ૧૫ ધરાને ધણે ગોપઠાણે રચાયો,
અને ગુપ્ત ભ્યારે વળી હું બનાયો;
- ૧૬ થઈ પિંડ જેવી, વળી દેહ મારી,
મને પેન્ખિયો તે સમે આંખ ધારી. ૧૧
- વળી દેહ મારી રચી ખૂબ વારે,
નહીં હું છુપાયો તમાથીજ ત્યારે.
બધાં અંગ મારાં તમે છે રચેલાં,
રચાયા વિના, નાહિ અંકે થએલાં. ૧૨

- તમે તે લખ્યાં ચોપડાનીજ માંહી;
વિના લેખ અંકે રદ્યા ત્યાંજ નાહી.
- ૧૭ અરે દેવ કેવા વિચારો તમારા ?
ધણા મૂલના હું વિખેછે મુસારા. ૧૩
- ૧૮ ગણે કાણ તેને વિવેકે વિચારી ?
ગણુંજે બધાને ધણું 'ધ્યાન' ધારી.
યથે તે બધાં રેતથી તો વધારે,
યયો જગતો ને વસું સંગ તારે. ૧૪
- ૧૯ યહોવા નકી દુષ્ટને માર મારે;
જાળે ખુનિયો દૂર માટે બધારે.
- ૨૦ કથે વાત તારા વિખે જે નકારા,
યયા રાત્રુ જિયા અવર્ગો તમારા. ૧૫
- ૨૧ અરે દેવ શું ના કરું દેષ ભારે ?
તમારા બધા રાત્રુનો વારંવારે.
યહોવા તમારા બધા દેષી માટે,
કરું કેમ ના વેર હું તેજ શાટે? ૧૬
- અડે ઉલટા જે તમારીજ સામે,
કરું દેષ તેનો સદા તો તમામે.
- ૨૨ ખરા વેરથી વેર લેનાર હું છું;
ખરી રીતથી રાત્રુ તેને ગણું છું. ૧૭
- ૨૩ તમા દેવ શ્રીધા મને પૂર્ણ રીતે,
વળી શ્રાધજે મન મારુંજ પ્રીતે.
મને પારખીને તપાસો ધણોરે,
તપાસો મનોભાવ હૈડા તણોરે. ૧૮
- ૨૪ તપાસી જૂઝ્યા આપ પોતે સદાઈ,
રખે દુષ્ટ કાંઈ રહે ભાવ માંહી.
સદા કાલના પંથ માંહે ચલાવી,
ખરા દાસને આપ લેજો બચાવી. ૧૯

મુખ્ય વગાડનારને સારુ ઢાલદનું ગીત.

ગીત ૧૪૦. હંદ મુખાલી. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪,૪,૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ, બુંડા જનથી મજને લેને તારી,
સહુ જીલમી માનવથી કરને મુક્તિ મારી; ૧
- ૨ જેણે મનમાં યોજી બુંડી વાતો બારે,
તેમ્ણા લડવા માટે સંપા છે બહુ વારે. ૨
- ૩ તેમ્ણા સર્પો જેવી જીભ ધસીને રાખે,
સર્પો જેવું ઝેરજ તેને હોઠે દાખે. ૩
- ૪ હે પ્રભુ, પાપી જૂનથી મજને તારણ દેને.
સહુ જીલમી માનવથી મજને છોડી લેને. ૪
- તેણે મનમાં યોજી વાતો સર્વે ખોટી,
મારા પગ રાકાવા કલ્પી વાતો મોટી; ૫
- ૫ સહુ હંકારી લોકે જાળો દીધી માંડી,
મારે માટે દોરી માંડી છે સંતાડી; ૬
- તેણે પથને નાકે જાળ પસારી રાખી,
તેણે મારે માટે ફાંસી છુટાની નાખી. ૭ સિલ્સા
- ૬ ત્યારે મેં તો પ્રભુને એવી વાણી કીધી,
કે તું મારે પ્રભુ છે, એવી અર્જ દીધી. ૮
- હે પ્રભુ, મારી અર્જ પોતે શ્રેણી લેજે,
મારી વાણીને તો કાન લગાડી દેજે. ૯
- ૭ હે પ્રભુ, મારા સ્વામી, તારું બળ છે સારું,
મારા તારણ કેરું તું તો બળ છે મારું. ૧૦
- તેં તો બારે જીવમાં, તારું બળ બહુ દાખ્યું;
રાત્રી કેરા જીવમાં તેં મજ માણું ઢાખ્યું. ૧૧
- ૮ હે પ્રભુ, ફોલા કેરી ઈશ્વર તો નહિ આપો,
તેની બુંડી ઈશ્વર સ્થિર કદી ને સ્થાપો. ૧૨

- કે તેથી તે મનમાં નિશ્ચે અપું જાણે,
મોટા યાવા માટે મનમાંકોનહિઆણે. ૧૩ સિલ્લા.
- ૯ ને ને મજને ઘેરે આપીને ચોપાસે,
પાપીના મુખ રાખ્દે તેના શિર ઢંકાશે. ૧૪
- ૧૦ તેઓ ઉપર યજતા અગ્નિ પડતા જશે,
તેઓ અગ્નિ ફેરા આડામાં નંખાશે. ૧૫
- ત્યાંથી તેઓ પોતે ભઠી આવે નાહી,
૧૧ ને ને જીભે જુકું બોલે જગની માંહી. ૧૬
- તોપણ થીર ન થાશે જગમાં કોઈ તેવા,
જીલમી પાછળ જુકું દોડે પાડી દેવા. ૧૭
- ૧૨ દીન દરિદ્રી જનના ઈશ્વર કરશે ન્યાયો,
અપું જાણી હું તો મનમાં બહુ સીઆયો. ૧૮
- નિશ્ચે ન્યાયી લોકો તારાં સ્તોત્રેા ફેશે,
ને સહુ પાવન લોકો તારી પાસે રેશે. ૧૯

દાઉદનું ગીત.

ગીત ૧૪૧. હંદ મુગલી. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪, ૪, ૪૪--)

- ૧ હે પ્રભુ, મેં ગુજ પાસે મોટી ખૂમા પાડી,
ન્યારે હું ગુજ પાસે બોલીશ વાણી ફાડી. ૧
- હે પ્રભુ, ત્યારે ગુંતો જલદી મુણી લેજે,
ને મજ રાખ્દેાં ઉપર તારો કાનજ દેજે. ૨
- ૨ મારી ને ને અર્જ લાવું તારી પાસે,
તેઓ તારી પાસે ધૂપ સરીખી યાસે. ૩
- ન્યારે મારા હાથો ઉઠાવું બહુ વાલે,
તે તો યજ્ઞ નેપું થાશે સંધ્યાકાળે. ૪

- ૩ હે પ્રભુ, મારા મુખની ચોકી કરજો સારી,
મજ હોઠાનાં દ્વારે સંભાળે શુભકારી. ૫
- ૪ અણુઘટતી વાતોમાં જવા નાહીં દેજે,
ત્યાંથી મારું મનકું પાછું વાળી દેજે. ૬
- મજને બુંડા સાથે બિજવશે રૂં નાહીં,
મજને જવા ના દે બુંડું કરવા કાંઈ. ૭
- તેનું સર્વે મીઠું બિાજન હોશે ને ને,
તે પણ તું તો મજને ખાવા નાહીં દેજે. ૮
- ૫ જો કો સાચો માનવ મજને ફટકા મારે,
ને જો કરણ સાથે ધમકાવે બહુ ભારે, ૯
- તે મજ માયા માટે નેવું તેલજ સાંઠે,
તેના નેવું તે છે મજને બહુ ગુણકારે. ૧૦
- કાંકે હમણાં સુધી તેનાં દુષ્ટો માંહી,
મારી પ્રાર્થન યાશે તેને મોટ સદાઈ. ૧૧
- ૬ તેના ન્યાયાધીશે પર્વતમાં અફળાવા,
સહુને હાંકી કાઢ્યા પત્થરમાં અથડાવા; ૧૨
- ત્યારે તેઓ સર્વે મુણશે વચનો મારાં,
કાંકે ભારે મીઠાં તે તો છે નિરધારા. ૧૨
- ૭ નેવા બૂમાં કાળેઠે કો જન ચીરી નાખે,
તેમ અમારાં હોડે કપરે વેરી રાખે. ૧૪
- ૮ તો પણ, હે પ્રભુ સ્વામી, ગુજ ગમ છે મજ આંખો,
મેં તો તારી માંહે પૂર્ણ ભરંસો રાખ્યો. ૧૫
- માટે મજ આત્માને તું ના છોડી દેજે,
ને તેને ઉધાડો નાંખી તું નર રેજે. ૧૬
- ૯ તેણે ને ને ફાંદા નાખ્યા મારે સારે,
તેના હાથોમાંથી કરજે તારણ મારું. ૧૭

- ને ને સહુ અન્યાયી કામિના કરનારા,
તેના સહુ ફાંદાથી તારણ દે નિરધારા. ૧૮
- ૧૦ ફુટ્ટો પોતા કરી જાણે પડશે ન્યારે,
તેના પેલો હું તો તારણ પામિશ ત્યારે. ૧૯

દાઉદનો ઉપદેશ; તે મોયરમા હતો ત્યારે તેણે પ્રાર્થના કીધી તે.

ગીત ૧૪૨. હંદ મુજંગી. અક્ષર ૧૨. માત્રા ૨૦. તાલ ૪.

(૫--૫--૫--૫--)

- ૧ યહોવા ભણી મેં ધણી ખૂમ પાડી
કરી અર્જા પૈ દેવને સાદ ફાડી.
- ૨ કરી અર્જા મેં દેવ પાસે જણાવી,
અને કુખ માંડે ખધું દેખડાવી. ૧
- ૩ થયો જીવ મારો વિના હોરા ન્યારે,
તમે માર્ગ મારા તપાસ્યાજ ત્યારે.
વળી તેમણે હું તણા માર્ગમાં
મને પાડવા જાળ માંડીજ ત્યાંઈ. ૨
- ૪ વળી મેં નિહાળી કરી પૂર્ણ પેખું,
મને સાધ્ય દેનાર કેા ત્યાં ન દેખું.
ગયો આસરો સર્વ મારો ગમાઈ,
નતો જીવને પાળનારોજ ત્યાંઈ. ૩
- ૫ અરે દેવ ત્યારે ધણી ખૂમ પાડી,
તમોને કહી વાત મેં સાદ ફાડી.
તમે આસરો છો. અરે પૂર્ણ મારો,
અને છો તમે ભાગ મારો સુસારો. ૪

૬ તમે હાંકને કાન ધારો તમારો,
 થયો કેમકે રાંક હું તો નકારો.
 મને જીલમીથી તમે છેક તારો,
 ધણા છે વળી હું થકી રાજિતકારો. ૫

૭ તમે જીવ મારા તણા બંધ છેડો,
 મને માક્ષ આપી બધા બંધ તોડો.
 ધણાં હું કરું એ થકી સ્તોત્ર તારાં,
 અને પાડ માગું તમારા સુસારા. ૬

તમે દાન દોરો મને સર્વ વાતે,
 બધા સંત ધેરે મને એજ માટે.

દાઉદનું.

ગીત ૧૪૩. હંદ હંસાજ, અક્ષર ૨૨. માત્રા ૩૭. તાલ ૮.

(-૫--૫-, -૫--૫-, -૫--૫-, -૫--)

૧ હે યહોવા, તમે સાંભજો અર્જ તો
 ને વળી પ્રાર્થના સુણ મારી;
 ન્યાયને સત્યથી ઉત્તરો આપજો
 અર્જ સ્વણી વળી કાન ધારી. ૧

૨ આપના દાસની સાથનું તો વળી
 ન્યાયના વાદમાં આવ નાહી.
 કોઈ તો જીવતો માનવી ના થશે
 ન્યાય તો દેવની દૃષ્ટિ માંહી. ૨

૩ કેમકે શત્રુએ જીવ મારો બધા,
 ધૂળ બેગો કરી નીચ રાખ્યો;
 ને વળી તેમને દુઃખ આપી કરી
 આત્મા દુઃખમાં પૂર્ણ નાખ્યો. ૩

તેમણે તો મને અંધકારો વિષે
અંધ રાખ્યો વળી છેક ત્યાંઈ.
સર્વકાલીકના માત જોવા વળી
છેક કીધા મને દુઃખદાઈ. ૪

૪ જીવ મારો ધણા દુઃખમાં ખડિયો,
ને વળી મન વ્યાકુલ મારાં.
૫ મેં બધા પૂર્વના વસ્ત્ર સંભારતાં,
યાદ રાખ્યા બધાં કૃત્ય તારાં. ૫

રોજને રોજ હું તાહરા હાથનાં,
કામને ધ્યાનથી પૂર્ણ તારું.
૬ રોજને રોજ હું તું બહી હાથને,
જીવ્યકી ફેલતા પૂર્ણ રાખું. ૬

જેમ હોય્મિ વળી કોરડી બૂમિ તો,
તેમ તો જીવ મારો સુકાય્મિ.
૭ હે યહોવા, તમોં તૂર્ત વેલા વળી,
આપજો ઉત્તરો સ્થાપદાય્મિ. ૭

હે યહોવા, વલી જીવ મારા તણો
ક્ષય તો થાય છે રોજ ભારે,
એજ માટે કદી આપના મુખને
ઢાંકશો નૈ તમો કોઈ વારે. ૮

ધોરમાં જિતરે જેમ કો માનવી;
તેમ વાપ્યાં મને દુઃખ એવાં.
૮ પ્રોઢના પૌરમાં આપની કારપા
સંભળાવી મને દેજ દેવા; ૮

કેમકે હું બરોસો કરું છું ધણો
આપના નામમાં થીર ભારી.
હે યહોવા મને માર્ગ દેખાડજો,
કે વળું તે બહી પાય ધારી. ૧૦

- કેમકે તું ભણી જીવ મારી ખધો,
 મેં વળી બચ્ચયો તુજ પાસે.
 ૯ હે યહોવા મને રાત્રી છોડજે,
 છૂપવા દોડિયો તુજ પાસે. ૧૧
- ૧૦ સર્વ ઈશ્વર મને શીખવા આપની,
 કેમકે તું જ છે દેવ મારો.
 સત્યના દેશમાં દોરશે તો મને,
 આપનો યુક્તમાત્ર સારો. ૧૨
- ૧૧ હે યહોવા તમે આપના નામથી,
 જીવતો રાખજો જીવ મારો;
 ને વળી આપના સત્યના કારણે,
 દુઃખથી છોડજો જીવ મારો. ૧૩
- ૧૨ આપની કીરપા કારણે માહરા
 રાત્રીને પૂર્ણ છેદીશ તું તો.
 માહરા જીવના રાત્રીને તું હણે,
 કેમકે તું તણો દાસ હું તો. ૧૪

દાઉદનું.

ગીત ૧૪૪. હંદ જોગણા. માત્રા ૨૮. તાલ ૭. (૪૪, ૪૪, ૪૪--)

- ૧ મારો પ્રભુ છે આશ્રી પોતે, તે બહુ ધન્ય મનાજો.
 તે શિખવે છે મારા જીવને કરવા યુદ્ધનાં કાળો. ૧
- ૨ તે મજ કરતી આંગુલીને લઢવા શિખવી દેછે;
 તે મજ કરૂણા, ગદ, ને કિડો, ને મજ તારણ તેછે. ૨
- ૩ તે છે મારું બચ્ચતર, તેમાં પૂર્ણ ભરોસો મારો;
 તે મજ નીચે સહુ લોકોને દાખી બહુ દેનારો. ૩
- ૪ હે જીહોવા માનવ થું છે, કે તેને કાંઈ બાજો?
 ને સહુ માનવ પુત્રો થું છે, કે તેને ગણકાર. ૪

- ૪ સહુ છે માનવ અર્થ સરીખા, ઠાલામાલા ઝિવા,
તેના સર્વે દાડા ગાસે ફરતા છાંયા જેવા. ૫
- ૫ હે પ્રભુ, ઉતરે આકાશથી, તેને નીચ નમાડી.
ને પર્વતને સ્પર્શ કરજે, કે તે દે ધુમાડી. ૬
- ૬ હે પ્રભુ, વિજળીને ચમકાવી, તેને વેરી દેજે.
તેને તારાં બાણો મારી નારા કરી તું રેજે. ૭
- ૭ ઊપરથી તુજ બુજ લંબાવી, મજને છોડી લેજે,
ને બહુ પાણીની રેણથી મજને મુક્તિ દેજે. ૮
- સહુ પરદેશી કેરા પુત્રો, ને હેશિ નિરધારા,
તેના હાથોથી તો મજને છોડો વારંવારા. ૯
- ૮ કે જેના મન દુષ્ટ પણાનાં બોલેછે બહુ વારે,
ને જેમ્મીના જમણા બુજતો મિથ્યાબુજ છે ભારે. ૧૦
- ૯ હે પ્રભુ તારે સાફ હું તો ગાર્દશનવલાં ગાનો,
નાખલને તંબુરાથી તો ગાર્દશસ્ત્રોત્રવખાણો. ૧૧.
- ૧૦ તે તો સર્વે રાજાઓનું છે તારણ કરનારો.
નારાક ખડગોથી દાઉદનો તું છે તારણ હારો. ૧૨
- ૧૧ હે પ્રભુ, તું તો મજને દેજે તુજ પૂરે છુટકારો,
ને પરધર્મી પુત્રો કેરા હાથોથી ઊગારો. ૧૩
- કે જેનાં મુખ દુષ્ટ પણાનાં બોલેછે બહુ વારે,
ને જેમ્મીના જમણા બુજતો મિથ્યાબુજ છે ભારે. ૧૪
- ૧૨ માઠ અમારા પુત્રો સર્વે જીવાનીમાં યાજે,
પાણેલા રોપાના જેવા વધતા વધતા જાજે. ૧૫
- સર્વ અમારી પુત્રી યાજે ખૂણા પત્થર જેવી,
મૈલોના તો રૂપ પ્રમાણે કોરેલી સહુ તેવી; ૧૬
- ૧૩ સર્વ અમારા ભંડારો તો પૂર્ણ બરેલા યાજે;
સર્વ અમારાં પેટાંમ્મો તો સહસ્રજણતાં જાજે; ૧૭

- ૧૪ સર્વ અમારા બળદો હોજો ભાર ઊઠાવન હારા,
તેમ્મો કુટી કુટી કોઈ નાસે નહિ નિરધારા. ૧૮
- ૧૫ સર્વ અમારા રસ્તાઓમાં બુમાઠા નહિ યાશે.
ને ને સર્વ લોકો એવા તેમ્મો ધન્ય મનાશે. ૧૯
- જીહોવા છે ધંધ્યર નેનો તેમ્મો ધન્યજ્ઞ યાજો,
ને તેમ્મો સહુ કાળે એવા લોકો ધન્ય મનાજો. ૨૦

દાઉદનું મોત્ત.

ગીત ૧૪૬. હંદ સવૈયાવૈશી. તાલ ૮. (૪૪,૪૪,૪૪,૪--)

- ૧ હે જીહોવા, મારા રાજા, હું તો તુજને માનિશ ભારે;
તારું નામ સદા સુવંદિત માનિશ હું તો વારંવારે. ૧
- ૨ હું તો તુજને ધન ધન માનિશ, ને તુજ વંદિત નામ સદાએ;
૩ પ્રભુ છે સ્તુત્ય અને બહુમોટા ને અકલિત તેનો મહિમાએ. ૨
- ૪ સર્વ પેઠી માંહોમાંહે તારાં કૃત્ય વખાણી દેશે,
ને સહુ તારાં અચરત કામો વરણાવીને સહુને ફેશે. ૩
- ૫ હું પણ પ્રગટિશ તુજ મહિમાના મહત્વ કેરી શાભા સારી;
ને તુજ અચરત કૃત્યોની હું વાતકહીશ બહુ સહુમાં જારી. ૪
- ૬ સહુ તુજ અદ્ભુત કૃત્યો કેરું સામર્થ્ય તેમ્મો ફેશે ભારે;
હું પણ તારો મ્હોટો મહિમા વરણી દર્શા વારંવારે. ૫
- ૭ તેમ્મો તારા સતનું સમરણ મુખડે બહુ ઉચારી જાશે,
ને સહુ તારા ન્યાયપણાનાં તેમ્મો સર્વે ગીતો ગાશે. ૬
- ૮ જીહોવા છે દીન બ્યાળ, ને રૂંધો છે તે તો ભારે;
કાપ વિષે છે ધીમા તે તો, ને કરુણામાં છે જ વધારે. ૭
- ૯ છે પ્રભુ જી ઉપકારક પોતે સર્વે ઉપર બહુ ધબકારી;
તેનાં સર્વે કામો માંહે તેની કરુણા રહે જારી. ૮

- ૧૦ હે પ્રભુ, તારાં સર્વે કામો માની જશ ખડુ આભારો,
તારા સર્વે પવિત્ર લોકો કરશે સ્તોત્રોના ઉચ્ચારો. ૬
- ૧૧ તારા રાજ તણા ગૌરવનું સામર્થ્ય તેમ્નો ભાખી કેશે,
તારા ખજનાં સહુ કામોનું તેમ્નો સર્વે ખોલી દેશે. ૧૦
- ૧૨ કે સહુ માનવ પુત્રો પાસે, તેના ખજનાં કામ જણાવે,
ને સહુ તેના રાજતણી તો સહુને શોભા ખડુ વર્ણાવે. ૧૧
- ૧૩ આદ્ય અનાદી રેછે તારું રાજ અખંડિત મોટું ભારે,
સહુ પેઠીમાં, તારી સત્તા રેછે સર્વે પર સહુ વારે. ૧૨
- ૧૪ સર્વ પડેલા માનવને તો જીહેવા ખડુ આશ્રિ દેછે,
ને સહુનીચ નમિલા જનને તે તો ઊભા આપ કરેછે. ૧૩
- ૧૫ સહુની આંખો તારી વાટે તાકી જૂએછે નિરધારા;
તેને વખતે સરવું દેછે ભોજન આવાને તો સારાં. ૧૪
- ૧૬ તું તો ન્યારે પોતા કેરો હાય ઉધારો તો રાખેછે,
ત્યારે જીવનધારી કેરી તું સહુ ઈચ્છ્યા પૂર્ણ કરેછે. ૧૫
- ૧૭ જીહેવા છે નયી ભરે, પોતા કેરા મારગ માંહી,
ને સહુ તેનાં કામો માંહે રેછે પવિત્ર આપ સદાઈ. ૧૬
- ૧૮ જે સહુ તેની અર્જ કરેછે, પ્રભુ તો રેછે તેની પાસે.
ને જે સતથી અર્જ કરેછે પ્રભુ તો રેછે તેને વાસે. ૧૭
- ૧૯ તેથી ડરતા જનને પ્રભુજી તેની મર્જ માફક દેશે;
ને તેની સહુ હોકો સ્વણી તેને પૂરો તારી લેશે. ૧૮
- ૨૦ પ્રભુ પોતાના પ્રેમી જનનું પોતે રક્ષણ નિત્ય કરેછે;
પણ સહુ કુબટો કેરી હાની પ્રભુ તો પોતે કરતો રેછે. ૧૯
- મારું મુખ્યું પ્રભુનાં સ્તોત્રો, નિત નિત માટે ઘાટે ગાશે,
ને સહુ માનવ પ્રભુનું પવિત્ર નામ સદા ધન્ય માની જશે. ૨૦

ગીત ૧૪૬. ઇદં હૈસાઙ્. મહત્ ૨૨. માષા ૩૭. તાઙ્ ૮.

(-૦--૦-,૦-૦-,,-૦--૦-,૦--)

- ૧ દેવનેસ્તોત્રનાંગાનગાજેબધા, દેવને સ્તોત્ર ગા, જીવ મારા.
- ૨ ભ્યાં લગી હું રહું જીવતો જાગતો, ત્યાં લગી મારા હું સ્તોત્ર સારાં. ૧
- હું કરું દેવને સ્તોત્રનાં ગાયનો, સર્વ મારી અવસ્થા પ્રમાણે,
- ૩ રંક ને રાયનો રાખ મા આસરો નેમનામાં નથી ત્રાણ જાણો. ૨
- ૪ ને સમિ તેમનો આતમા નીકળે, તે સમિ જયછે જૂમિ વાસે.
- તેજ દ્વાડે વળી યોજના તે તણી, સર્વ તો જયછે છેક નાથે. ૩
- ૫ ને તણો સાધ્વ છે દેવ યાકુબનો તે બધા ધન્ય છે અમ જાણો,
- ને ધરે આરા પોતા તણી દેવમાં, તેજ તો ધન્ય છે અમ માનો. ૪
- ૬ જૂમિ આકાશને સાગરોનો વળી, દેવ કર્તા છે અમ જાણો.
- દેવ તો સ્થિર થાપે વળી આપની સત્યતા સર્વ તો પૂર્ણ માનો. ૫
- ૭ સર્વ દુઃખીતનો ન્યાય તે સ્થાપશે, સર્વ જૂખ્યા તણાં અન દેશે,
- ને બધા કેદમાં બંધ હોશે વળી, તેમને છોડવી અજ લશે. ૬
- ૮ તે કરે, જો, બધા અંધને દેખતા, કુબડાને વળી સિદ્ધ સ્થાપે ;
- સર્વ સાચા વળી લોક ને ને હોશે દેવ તો તેમને પ્રેમ આપે. ૭
- ૯ દેવ પોતે વળી પારકા લોકને પૂર્ણ રક્ષા કરી આપ દેશે ;
- સૌ નબાપાં અને સર્વ રાડેલની દેવ સંભાળ તો પૂર્ણ લશે. ૮
- દેવ તો સર્વ કુષ્ટે તણી ચાલને ઊલટાવી વળી છેક નાખે ;
- ૧૦ દેવ તો સર્વ કાજો લગી રાજતો સર્વના ઊપરે રોજ રાખે. ૯
- હું સિયોના, વળી દેવ તારો કરો સર્વ પેઠી લગી આપ રાજે
- (અમ જાણી તમા પૂર્ણ ભાવ કરી) દેવને સ્તોત્રનાં ગાન ગાજે. ૧૦

ગીત ૧૪૭. હંદ દોહા. માત્રા ૨૪. તાલ ૬. (૪૪-૫, ૪૪-૫)

- ૧ જીહોવાનાં સ્તોત્રતો કરજો સર્વે કોય,
ગાવાં સ્તોત્રો દેવનાં છે બહુ ઉત્તમ સોય. ૧
- ગાવાં સ્તોત્રો દેવનાં, તે છે સુંદર ખોજ.
ગાવાં સ્તોત્રો દેવનાં, તે શોભે છે સૌજ. ૨
- ૨ પ્રભુ તો છે શાલેમનો બાંધન હારૈ અંજ,
શાલેમના બટકેલને ટોળે કરશે તેજ. ૩
- ૩ ભંગુર મનના લોકને દેશે તે આરામ,
તેના સર્વે એકને ટાલી દેજ તમામ. ૪
- ૪ સહુ તારાને તે ગણી, પાડે તેનાં નામ.
૫ ઈશ્વર મોટા છે ધણો, શક્તિ તણો તે ધામ. ૫
- તેના સર્વે જ્ઞાનનો પાર નથી નિરધાર,
૬ ઈશ્વર સર્વે. દુષ્ટને ફેંકે બુધોઝાર. ૬
- ઈશ્વર પાળે રાંકને, પોતે વારંવાર,
૭ ઈશ્વરનાં સ્તોત્રો કરૈ, માની બહુ આભાર. ૭
- તંબુરાના નાદથી કરજો પ્રભુનાં ગાન,
ઈશ્વર આપણુ દેવને કરજો સ્તોત્ર વખાણ. ૮
- ૮ તે ઢાંકે છે બુમિને મેધોથી નિરધાર,
જગ માટે તે નીરને વર્ષાવે બહુ વાર. ૯
- પર્યંતના સહુ શિખરૈ ઊગાવે તે ધાસ;
ઈશ્વર અંધાં દાનને આપે છે જગવાસ. ૧૦
- ૯ ઢોર અને સહુ કાગડા પોકારે છે જોડ,
તેને આવા અનતો પૂરું આપે તેડ. ૧૧
- ૧૦ ધોડાના સહુ જોરથી ખૂશી તે નહિ યાય,
ને માનવના પાયથી તે નાખૂશ મનાય. ૧૨

- ૧૧ પશુજેમાનવતેયકી ખીલેછે સહ કાચ,
તેના ઊપર તો ધણો રાજ રેછે સાચ. ૧૩
- તેની કશ્ણામાં વળી જે રાખે વિશ્વાસ,
તેવા સર્વે લોકથી પામી તે ઉલ્લાસ. ૧૪
- ૧૨ ઈસાલમ, તું વળી કરજે પૂર વખાણ;
સિયોન તારા દેવનાં કરજે સ્તોત્રો ગાન. ૧૫
- ૧૩ ધન દારોની ઝુંગલો રાખી છે બલવાન,
ધન હૈયાને તું વિખે આપ્યાં બહુ વરદાન. ૧૬
- ૧૪ તારી સર્વે સીમસાં શાંત કરાવે તેહ;
ચોખ્ખા ધહુંથી તે તને પૂર્ણ ધરાવે અંધ. ૧૭
- ૧૫ તેનિજ વાતો મોકલે સર્વે જગમોઝાર,
તેની સર્વે વાત તો દોડે છે સહુ ઠાર. ૧૮
- ૧૬ ઊન સરીખાનેજ તો આપે અરફજ પૂર,
રાખ સરીખાહિમ તો વરે અંજ જરૂર. ૧૯
- ૧૭ તે પોતાના બહુ કરા નાખે ગ્રાસ પ્રમાણ,
તેની શીતલતા બણી કેજો ટકશે પ્રાણ ? ૨૦
- ૧૮ તે નિજ વાયુ મોકલે, ને તે સહુ પિગળાય;
તે વાયુ વવડાવતાં પાણી પેતાં જાય. ૨૧
- ૧૯ યાકુબને નિજ વારતા પ્રગટે છે બહુ પૂર,
ઈસ્લાયલને ન્યાયના આપે નેમ જરૂર. ૨૨
- ૨૦ તેણે તો પરદેશમાં કીધું નાહીં તેમ;
તેણે તેના ન્યાય સૌ જાણ્યા નાહીં અંધ. ૨૩

ગીત ૧૪૮. હંદ મયગતિ. મક્કર ૧૬. માત્રા ૨૨. તાલ ૬.

(-૦૦-૦૦-૦૦-,,૦૦-૦૦-)

- ૧ સ્તોત્ર કરો પ્રભુ દેવતાણાં, સહુ સ્તોત્ર કરો;
ઓમયકી પ્રભુ દેવતાણાં, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૧
- ૭૪ થકી પ્રભુ દેવતાણાં, સહુ સ્તોત્ર કરો,
૨ દૂત બધા તમ ઈશ્વરનાં, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૨
- સૈવ્ય તમા પ્રભુ દેવતાણાં, સહુ સ્તોત્ર કરો.
૩ સ્વરજ, ચંદ્ર, દીપ બધા, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૩
- ૪ ઓમતાણાં શુભ ઓમ તમા, સહુ સ્તોત્ર કરો.
ઓમવિષ્ણુ જળ, ઈશ્વરનાં સહુ સ્તોત્ર કરો. ૪
- ૫ ને પ્રભુએ નિજ હુકમથી સહુ સૃષ્ટિ કરી,
તે કરશે સહુ સ્તોત્ર ધણાં શુભ માન કરી. ૫
- ૬ તે સહુને પ્રભુ સ્થીર કરી બહુ સ્થાપીજાલે,
તે કરશે નહિ માટ ખરો, પ્રભુ તો વિધિદે. ૬
- ૭ હામઅયાગ, અને મચ્છુ સૌ, પ્રભુ સ્તોત્ર કરો.
બ્રહ્મજીવી પ્રભુનાં બહુ તો, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૭
- ૮ આગ, કરા, હિમ, મેઘ, વળી, સહુ સ્તોત્ર કરો;
હુકમ પાળક વાયુ ઝડી, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૮
- ૯ પર્વત ને સહુ ડુંગર તો, સહુ સ્તોત્ર કરો.
અરજ ને ફળ વૃક્ષ બધાં, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૯
- ૧૦ જાનવરો પશુ સર્વ મળી, સહુ સ્તોત્ર કરો.
પેટ થકી ફરનાર બધાં, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૧૦
- પાંખ થકી ઉડનાર બધાં, સહુ સ્તોત્ર કરો.
૧૧ બ્રહ્મજીના સહુ રાય મળી, સહુ સ્તોત્ર કરો. ૧૧

- સર્વ પ્રજા સરદાર મળી, સહુ સ્તોત્ર કરે.
ન્યાયક સર્વ મળી જગના, સહુ સ્તોત્ર કરે. ૧૨
- ૧૨ સર્વ જીવાન અને કૃવરી, સહુ સ્તોત્ર કરે.
બાળ અને વૃદ્ધ સર્વ મળી, સહુ સ્તોત્ર કરે. ૧૩
- ૧૩ ગાન કરે સહુ બાપ થકી પ્રભુ નામતાણું;
કારણ કે પ્રભુ નામજ છે અતિ જીવ્ય ધણું. ૧૪
- જૂતળને ગગનો કરતાં બહુ વૈભવ રે,
૧૪ તે નિજ લોકતાણા સિંગને બહુ જીવ્ય કરે. ૧૫
- કીર્તિ ધણી નિજ થુલ તણી પ્રભુ પૂર્ણ કરે,
તે ઈસરાયલ પુત્ર સદા પ્રભુ પાસજ રે. ૧૬

ગીત ૧૪૯. હંદ હંસાલ. બક્ષર ૨૨. મહા ૩૭. તાલ ૮.

(-૦--૦-,૦--૦-,૦--૦-,૦--૦-,૦--૦-)

- ૧ દેવને સ્તોત્ર ગાળે ખરા બાવથી; ને નવાં દેવને ગાન ગાળે,
થુલ લોકતાણા મંડલે દેવને સ્તોત્ર ગાતા તમારો જાળજાળે. ૧
- ૨ ઈસરાયલ્યે તેના જ કર્તારમાં ખૂશ થેને રહે રાજ બારે.
ને સિયોના તણાં છોકરાં મગન રે, આપના રાયમાં વાર વારે. ૨
- ૩ જૂલ્યમાં તે તણા નામનાં બાવથી રાજને રાજ તે સ્તોત્ર ગાશે,
તોલ તંબુરના નાદથી દેવનાં હર્ષથી સ્તોત્ર ગાતા જાળજાળે. ૩
- ૪ કેમકે દેવ સ્વલોકમાં ખૂશ છે દીનને ત્રાણ શાબાજ દેશે.
૫ થુલ લોકો ધણા ગૌરવે ખાટમાં હર્ષથી ગાન ગાતા રાજે. ૪
- ૬ તે તણા કંઠમાં દેવનાં ગાયનો રાજને રાજ તો પૂર્ણ થાશે,
તે તણે હાથ ખાંડું જ બારગું, સર્વદા થીર રેને પ્રકાશે. ૫

- ૭ વર લેવા વિદેશી તણા લોકનું ને બધા લોકને માર દેવા,
 ૮ તેમના સર્વ તે: રાખને સાંકળે, જોરથી પૂર્ણ બાંધીજી લેવા. ૬
 ને વળી સજ્જ લોઢા તણી હેડથી, તેમના જીમ્બને કેદ દેવા.
 ૯ તે મધ્યે લેખના ન્યાય ચુકાવવા તે તણા લોકનાં માન ય્યેવાં. ૭

ગીત ૧૬૦. છંદ નિઝ. અક્ષર ૧૯. માત્રા ૨૨. તાલ ૫.

(-૦૦-૦૦-૦૦-૧,૦૦-૦૦-)

- ૧ ઈશ્વરનાં શુભ સ્તોત્ર કરૈ, સહુ સ્તોત્ર કરૈ.
 ઈશ્વરના શુભ મંદિરમાં સહુ સ્તોત્ર કરૈ. ૧
 ઈશ્વર શક્તિતણા ગગને સહુ સ્તોત્ર કરૈ.
 ૨ ઈશ્વરનાં બલકૃત્ય વિખે, સહુ સ્તોત્ર કરૈ. ૨
 ઈશ્વરનાં બહુ વૈભવનાં સહુ સ્તોત્ર કરૈ,
 ૩ સિંગતણા શુભ નાદયકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ. ૩
 નાખલને દરા તારયકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ.
 ૪ પાંસળી ને ડફ નાદયકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ. ૪
 સર્વ મિત્રીમ અગાપયકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ,
 ૫ અંઝ તણા ઝણકાર થકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ. ૫
 હર્ષ તણા કરતાળ થકી સહુ સ્તોત્ર કરૈ.
 સ્તોત્ર કરૈ સહુસ્વાસતણાં પ્રજા સ્તોત્ર કરૈ. ૬

